

RĂPIREA CREDINCIOȘILOR

Trec copiii lui Dumnezeu prin necazul cel mare?

GBV

Titlul original: „Die Entriickung der Glaubigen”.

Christliche Schriftenverbreitung, Postfach 10 01 53, D 42490 Hückeswagen

Citatele biblice au fost preluate din traducerea GBV-1990.

© 1999 by GUTE BOTSCHAFT Verlag (GBV)

Postfach 80 D-35673 Dillenburg Germany

Cuprins

Introducere

1. Răpirea sfinților

„Eu vin curând”

Dorința lui Hristos

Făcuți potriviți

Însuși Domnul va veni

Nedumerirea tesalonicenilor

O nouă descoperire

Noi cei vii

Ce înseamnă cuvântul „sosire”?

„Sosirea” ca descriere a răpirii

„Sosirea” ca descriere a arătării Domnului

Nici o prejudiciere a celor adormiți

Însuși Domnul vine

Strigătul de strângere laolaltă

Glasul arhanghelului

Trâmbița lui Dumnezeu

Învierea

O înviere generală

Prima înviere

O înviere dintre cei morți

O taină

Este trupul nostru deja mântuit?

Răpiți în întâmpinarea Domnului

Deosebiri privitoare la ziua Domnului

Nici o descoperire nouă

Sinonime

Prima grupă

A doua grupă

Ce reprezintă ziua Domnului?

Arătarea noastră cu Hristos

Timpuri și perioade

Ca un hoț noaptea
O venire două aspecte

2. Iată, Mirele!

Vorbirea profetică a Domnului

Structurarea cuvântării
Domeniul iudaic
Domeniul creștin

Împărăția cerurilor

Pilda celor zece fecioare

Despre interpretarea pildelor
Creștinismul este ieșire, mișcare
Principii amestecate în creștinătate
Fără untdelemn
O formă fără viață
Obiecții
Adormirea fecioarelor
Strigătul de la miezul nopții
Numai Dumnezeu poate da viața veșnică
Nu mai poate fi nimeni salvat?
Ușa închisă

3. Răpirea în Apocalipsa

Introducere

Privire de ansamblu asupra Apocalipsei

„Cheia”
Suie-te aici!
Interpretarea profeției prin istorie?
Privire de ansamblu asupra Apocalipsei 4 și 5
Răpirea presupusă
Cei douăzeci și patru de bătrâni
Un număr constant
Vrednicia Mielului

O cântare nouă

Cele șaptezeci de săptămâni-ani ale lui Daniel

Data răstignirii Domnului

O întrerupere oprirea orologiului Israelului

Prințul care va veni

Trei ani și jumătate semnificativi

Ultima săptămână-an încă în viitor

O privire de ansamblu asupra Apocalipsei 6-11

Paralele între Daniel și Apocalipsa

Judecăți ale providenței lui Dumnezeu

Sfârșitul

Diferite familii de mântuiți

Trimișii iudei

Sufletele de sub altar

Rugăciunea pentru răzbunare

Cei o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți

Pecetea Dumnezeului Celui viu

Cine sunt acești pecetluiți?

Rămășița iudaică

Deosebiri

Marea mulțime dintre națiuni

Necazul cel mare

Părtași ai cerului

Înaintea tronului și a Mielului

Binecuvântările lui Dumnezeu pe pământ

Cortul lui Dumnezeu

Pot fecioarele nechibzuite să mai găsească totuși mântuire?

Rezumat

Răpirea „copilului”

Privire de ansamblu asupra Apocalipsei 12-14

Femeia învăluită în soare

Intenția lui Dumnezeu cu Israel

Durerile nașterii Israelului

Balaurul și copilul

Semnele balaurului

Tirania satanică

Intenția de a sfâșia „copilul”

De ce este amintită nașterea lui Hristos?

Păstoria neamurilor

Hristos și Adunarea

Diferite ocrotiri ale sfinților

Încheiere

Introducere

Un eveniment minunat și măreț urmează să aibă loc pentru copiii lui Dumnezeu. Acest eveniment le va schimba într-o clipeală în totalitate viața lor. Într-o zi, care va începe ca oricare altă zi, Domnul Isus va veni deodată și neașteptat de oameni. Cu forță dumnezeiască și în puterea învierii Sale, va lua pe ai Săi din această lume și îi va duce la El în slavă, în Casa Tatălui Său care se află cu totul în afara acestei lumi. Și odată ajunși acolo, vor rămâne pentru totdeauna în acel loc minunat. O fericire de nedescris va fi partea lor în veșnicie.

Oamenii acestei lumi nu vor observa nimic din extraordinarele evenimente. Un singur lucru nu va putea fi trecut cu vederea de către ei, chiar dacă va fi inexplicabil: numeroși oameni, care au trăit aici pe pământ alături de ei, deodată nu vor mai fi găsiți. Dar nu pentru că ar fi murit; nu, ci pur și simplu nu vor mai fi găsiți. Sfânta Scriptură ne informează de acum ce se va întâmpla cu ei: acești oameni au trăit acele clipe despre care au vorbit deseori și pe care le-au așteptat cu răbdare răpirea.

Dar mai există și un alt eveniment bineînțeles, la o dată ulterioară și dintr-o altă poziție la care credincioșii vor participa, și anume la arătarea lui Hristos în putere și slavă. Când El Se va coborî din cer pentru a nimici pe vrăjmașii Lui pe pământ, atunci credincioșii se vor coborî cu El din cer și Îl vor însoți în marșul Său triumfal. Și când Hristos îi va fi nimicit pe vrăjmașii Lui prin judecata dumnezeiască, va întemeia aici pe pământ împărăția Sa de o mie de ani, spre proslăvirea lui Dumnezeu și spre binecuvântarea oamenilor.

Este foarte important să deosebim aceste două aspecte ale venirii lui Hristos, dar fără să le despărțim. Dumnezeu ne prezintă de mai multe ori în Cuvântul Său un adevăr, respectiv o învățătură deosebită, care e echivalent cu un alt adevăr sau ne dă diferite aspecte despre unul și același adevăr. Cu siguranță, ele nu se contrazic, ci se completează între ele. Și pentru a cunoaște și a savura tot adevărul într-un anumit punct, trebuie să luăm în seamă ambele aspecte. Altfel, există pericolul de a pierde nu numai o parte sau alta a adevărului lui Dumnezeu, ci și bucuria de a savura vreunul din aspecte.

Doresc să clarific acest lucru printr-un exemplu. Dacă nu cunoaștem deosebirile dintre hotărârile lui Dumnezeu cu Israel și hotărârile Lui cu Adunarea sau Biserica, pierdem înțelegerea și bucuria atât de o parte, cât și de alta a adevărului; nu vom înțelege clar ce intenții binecuvântate urmărește Dumnezeu cu poporul Său pământesc, cu Israel, și nu vom înțelege țelul nespus de măreț al lui Dumnezeu cu poporul Său ceresc, cu Adunarea Sa.

Este acest lucru într-adevăr atât de tragic? Da. În primul rând pierdem bucuria care ne-a fost dată prin poziția și prin nădejdea creștină. Binecuvântările noastre în locurile cerești (Efeseni 1.3)

vor fi așezate pe nivelul (inferior, deoarece este pământesc) poziției lui Israel. Și dacă poziția creștină, dacă Adunarea nu ar fi altceva decât o „continuare duhovnicească a lui Israel”, atunci acest fapt ar înrola-o în mod obligatoriu în scena pământească, în lume. Ar fi un lucru regretabil! Din cetățeni ai cerului am deveni cetățeni ai pământului!

Dar mai pierdem încă ceva: nu mai recunoaștem că Dumnezeu își va împlini promisiunile făcute față de Israel deja în Vechiul Testament. Israel are un viitor. Chiar dacă acest popor va trebui să treacă prin necazuri neasemuite, la sfârșit Hristos va fi proslăvit în mijlocul unei rămășițe din acest popor. Dumnezeu va trimite încă o dată pe Fiul Său, pe întâiul născut, pe rotocolul pământului. Atunci nu I Se vor închina numai îngerii lui Dumnezeu, ci El va avea aici pe pământ o împărăție. Un sceptru de dreptate va fi sceptrul domniei Sale (Evrei 1.6-8). Nu ne bucurăm și noi că Domnului și Mântuitorului nostru I se va aduce toată onoarea aici, unde a fost disprețuit și părăsit? Putem fi indiferenți când Domnului Isus îi va fi dată toată stăpânirea, nu numai asupra Israelului, ci asupra întregului pământ? Și pe lângă de toate acestea, noi Îl vom însoți pe Domnul în tot ce va face!

Cât de important este să învățăm să deosebim poziția noastră creștină și totodată cerească de poziția pământească a Israelului în împărăția viitoare! Nădejdea noastră este îndreptată spre cer; acolo este „cetățenia noastră” (Filipeni 3.20).

Spunând acestea, ne-am reîntors la subiectul nostru de care ne vom ocupa mai departe. Și aici putem vorbi despre două părți sau două aspecte ale adevărului dumnezeiesc. Ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre venirea lui Hristos putem atribui fie unui aspect, fie altuia. Cele două aspecte referitoare la venirea Domnului sunt: răpirea credincioșilor și arătarea lui Hristos sau ziua Domnului.

Și în această direcție, amestecarea celor două adevăruri a dus la multă lipsă de binecuvântare și chiar la pierderea de către o însemnată parte a creștinătății a stării de așteptare zilnică a Domnului Isus pentru răpirea alor Săi. Se știe câte ceva despre așa-numita „zi de apoi”, dar despre o răpire a credincioșilor se știe prea puțin; și tocmai acest eveniment este adevărata nădejde creștină după gândurile lui Dumnezeu. El se poate împlini în orice moment.

De aceea doresc, prin această lucrare, să încerc să-l conduc pe cititorul credincios, pe baza afirmațiilor Sfintei Scripturi, spre acest adevăr și spre această așteptare binecuvântată. Cu toate că celălalt aspect al venirii Domnului, arătarea Sa în putere și slavă, nu apare pe primul plan în această lucrare, doresc totuși să mă opresc asupra lui, pentru a arăta deosebiriile dintre cele două aspecte ale venirii Domnului. De asemenea nu va lipsi și o privire asupra profeției, pentru a răspunde la întrebarea: în ce legătură se află răpirea cu evenimentele profetice? Aceasta va clarifica întrebarea

care se ridică deseori, și anume, dacă copiii lui Dumnezeu din timpul harului vor trece prin necazul cel mare. Ținând seama de toate acestea, voi încerca să diferențiez, fără să despart: să disting ceea ce trebuie deosebit, și totuși să nu pierd din vedere linia principală care le unește.

Domnul să ne ajute să putem recunoaște deosebiri adevărului dumnezeiesc! Pentru aceasta, cea mai bună condiție ar fi ca să-L așteptăm cu un mai mare devotament pe Cel care a spus: „Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”(Apocalipsa 3.11).

1. Răpirea sfinților

„Eu vin curând”

Începem deci să vorbim despre subiectul nostru, subiect deosebit de minunat, răpirea credincioșilor. În timpul actual, Domnul Isus ocupă locul cel mai înalt al slavei. Din dragoste pentru noi, El S-a umilit până la moarte pe cruce. Dar acum El este, ca Om, încununat cu slavă și cu cinste și stă la dreapta lui Dumnezeu, sade pe scaunul de domnie al Tatălui Său (Evrei 1.13; 2.9; Apocalipsa 3.21). El va părăsi însă acest loc cel puțin pentru scurt timp. De ce? El va veni în întâmpinarea celor ce sunt ai Săi, care sunt în lume, pentru a-i lua din această lume și pentru a-i duce în prezența Sa nemijlocită, în slava lui Dumnezeu. Întâlnirea cu El va avea loc în văzduh, și de acolo îi va duce în casa Tatălui Său. În casa Tatălui Său? Da, chiar acolo unde Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt locuiesc din veșnicii.

Dorința lui Hristos

Deja înainte de plecarea Lui din această lume, Domnul a vorbit despre acest eveniment minunat și a spus: „În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi” (Ioan 14. 2-3).

Intenția Lui este exprimată clar; dorința Lui e de a-i avea pe ai Săi, pe care i-a răscumpărat atât de scump cu sângele Său, acolo unde este El. Ce cuvinte minunate sunt acestea: „vă voi lua la Mine” și „acolo unde sunt Eu”! El nu spune că ne va „lua în cer” sau „ca voi să fiți în cer”. Cu siguranță aceste cuvinte „unde sunt Eu” sunt în definitiv cerul; dar Domnul ne arată că cei care sunt ai Săi formează aici pe pământ comoara Lui și că îi dorește. Pentru acest motiv, vrea să-i aibă foarte aproape de El pentru toată veșnicia! Și în rugăciunea Lui către Tatăl Său din Ioan 17, exprimă această dorință a inimii Sale: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine

și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea..." (versetul 24). Ce fericire nespusă să faci parte din aceia pe care Tatăl I I-a dat Domnului! În hotărârea Lui, Dumnezeu I-a dat Domnului Isus pe acești credincioși, ca să le de-a viața veșnică (versetul 2). Și posedarea vieții veșnice le dă dreptul să vadă slava Sa personală. Minunat har ne-a fost dăruit nouă, credincioșilor care trăim în timpul harului! Nu ne determină acest fapt să cântăm de bucurie?

Făcuți potriviți

Cert e faptul că sângele ispășitor al lui Isus Hristos este temelia în toată lucrarea lui Dumnezeu în har, temelia oricărei binecuvântări pe care o poate acorda El oamenilor păcătoși. Tot ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit și ne va mai dăruia în binecuvântări se sprijină pe lucrarea de mântuire desăvârșită a lui Hristos, Fiul Său. Doresc să reținem cu tărie acest adevăr în inimile noastre și tot ce va veni din strălucirea lui. Noi am fost pierduți și nu meritam nimic altceva decât judecata în focul cel veșnic. Dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu, în harul Său, ca să ne pregătească un mijloc de scăpare, dacă nu ar fi mers Fiul Său pentru noi în moarte, am fi ajuns acolo. Fără moartea și fără învierea lui Isus Hristos, nu am fi avut nimic, chiar nimic. Apostolul Pavel spune că, dacă Hristos n-ar fi murit și n-ar fi înviat, noi am fi încă în păcatele noastre și am fi cei mai nenorociți dintre toți oamenii (1 Corinteni 15.3-19).

Dar sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat (1 Ioan 1.7). În puterea acestui sânge, Domnul Isus ne-a spălat de păcatele noastre și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său (Apocalipsa 1.6). Prin credința în sângele Său, am fost îndreptățiți, fără plată, prin harul lui Dumnezeu (Romani 3.24-25).

Dar când este vorba despre ce ne învrednicește să avem parte de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 1.12) și de a umbla în slava lui Dumnezeu, atunci Scriptura nu vorbește de sângele lui Hristos, ci de viața veșnică. Numai când avem natura lui Dumnezeu, suntem într-adevăr în stare să locuim la Dumnezeu și să vedem slava Lui. Un principe moștenitor poate avea dreptul la tron, dar s-ar putea să nu fie capabil probabil fiindcă este încă minor să preia acest drept. Credinciosul însă le are pe amândouă. Prin sângele lui Hristos, are dreptul la slava lui Dumnezeu și, prin posesiunea vieții veșnice, este capabil să savureze și să fie în slava Lui. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17.3).

Însuși Domnul va veni

Să revenim la cuvintele Domnului din Ioan 14. El a spus: „Voi veni din nou și vă voi lua la Mine". Să ne gândim că încă nu fusese împlinită lucrarea de pe Golgota, care era condiția necesară pentru acest fapt. Drept urmare, nu venise nici Duhul Sfânt (Ioan 7.39) când Domnul pronunțase

aceste cuvinte prețioase. Într-o astfel de situație, Domnul nu le putea spune ucenicilor Săi în ce mod se va împlini făgăduința Lui (Ioan 16.12-14). El a sădit în inima lor această nădejde minunată; și acesta a fost în fond lucrul cel mai important. Și noi, chiar dacă nu am ști alte amănunte, ne-ar fi de ajuns să ne bucurăm nestingheriți și să ne bizuim cu tărie pe promisiunea venirii Lui. Așa a spus El și așa va face.

Nedumerirea tesalonicenilor

Totuși Domnului I-a plăcut să ne dea mai multă lumină asupra acestui eveniment unic în felul lui. Pentru aceasta, s-a folosit de apostolul Pavel și, printre altele, de împrejurarea că cei credincioși din Tesalonic s-au putut bucura numai pentru scurt timp de învățăturile transmise oral de apostol (Faptele Apostolilor 17.1-9). Ei au fost conduși, prin harul lui Dumnezeu, până acolo că s-au pocăit de idolatria lor și s-au „întors la Dumnezeu de la idoli, ca să sluiți Dumnezeului Celui viu și adevărat și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia viitoare" (1 Tesaloniceni 1.9-10). Prin apostolul Pavel, ei au fost familiarizați cu adevărul despre venirea lui Hristos, evident însă, la un mod general. În plus, au învățat că va veni cândva Anticristul și „căderea", dar și că Hristos va veni din cer pentru a nimici cu suflarea gurii Sale pe acel nelegiuit și pentru a-Și instaura împărăția Sa aici pe pământ (2 Tesaloniceni 2.112). „Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea când eram încă la voi?" (versetul 5). În principiu, ei știau despre venirea Domnului nostru Isus Hristos (versetul 1) și despre ziua Domnului (versetul 2), dar nu aveau cunoștințe exacte asupra legăturilor dintre cele două evenimente. Probabil, ei nu știau că aceste două evenimente nu înseamnă același lucru.

Credința acestor tineri credincioși în venirea lui Hristos a devenit atât de profundă și de firească, atât de vie și de raportată la prezent, încât au fost surprinși de o împrejurare: unii dintre frații lor de credință adormiseră între timp, și Domnul nu venise încă! Ce se va întâmpla cu cei adormiți? Nu vor pierde ei, când va veni Domnul, binecuvântarea prezenței Sale?

Apostolul le-a scris că nu trebuie să fie în necunoștință în ceea ce-i privește pe cei adormiți. De fapt, ei nu aveau nici un motiv să se întristeze cum o fac „... ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus" (1 Tesaloniceni 4.13-14). Probabil, ei n-au cunoscut amănuntele acestui eveniment și chiar n-au putut să le cunoască. Totuși, din faptul că Domnul Isus a murit și a înviat, ei ar fi trebuit să tragă concluzia credinței că atunci și Dumnezeu va aduce cu El, la venirea Sa în putere și slavă, pe cei adormiți în Isus.

În nici un caz, ei nu vor suferi o pierdere. Dacă ar fi venit ziua arătării lui Hristos, Dumnezeu S-ar fi îngrijit ca credincioșii să fie la El în cer și astfel să vină cu El. După cum am

observat, tesalonicenii ar fi putut și ar fi trebuit deduce din faptul că Domnul Isus a murit și a înviat că și celor adormiți li se va întâmpla la fel ca Domnului. Așa de mult ne-a unit Dumnezeu în hotărârea Sa cu Domnul Isus! Nu putem întipări destul de adânc în inimile noastre acest adevăr. Dumnezeu ne vede în Hristos, acum și totdeauna. O, de-am fi tot mai conștienți de starea binecuvântată în care ne aflăm!

S-ar putea câteodată să nu înțelegem ceva din Cuvântul lui Dumnezeu. Poate un pasaj din Sfânta Scriptură este greu de înțeles și pare că ne pune la îndoială siguranța noastră veșnică în Hristos. În astfel de cazuri, decât să dăm loc îndoielii, mai bine să lăsăm ca lumina altor locuri din Scriptură să cadă peste problemele noastre! Și, înaintea tuturor lucrurilor, să cugetăm mereu că prin harul lui Dumnezeu suntem nedespărțiți de Hristos. Poziția Lui este poziția noastră. Chiar dacă nu cunoaștem vreun lucru, rămâne adevărul că Dumnezeu ne vede în Hristos, și noi Îl onorăm pe El și pe Fiul Său, dacă ne vedem așa.

O nouă descoperire

În următoarele versete, apostolul Pavel adaugă o descoperire cu totul nouă și le dă lor, precum și nouă, verigile intermediare care lipsesc amănuntele care lămuresc că Domnul Isus trebuie să vină mai întâi pentru credincioși, pentru ca apoi să poată veni cu ei. Până aici am auzit de o venire a Domnului cu noi; acum apare ceva cu totul diferit, ce o putem reda prin expresia: venirea Domnului pentru noi. Citim astfel: „Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul”(1 Tesaloniceni 4.15-17).

Cât de sublim și totuși cât de simplu este totul! Va fi o răpire care va cuprinde atât pe sfinții cei morți, cât și pe cei vii. Prin acest eveniment, vor fi răpiți de pe suprafața acestui pământ și vor fi așezați într-o lume nouă. Această lume nouă este slava lui Dumnezeu. Acum ne lăudăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu (Romani 5.2), dar atunci ea va deveni realitate pentru noi. Ce har minunat!

Dar înainte de a ne ocupa cu amănuntele importante ale acestui pasaj biblic, să ne ocupăm pe scurt de expresia „ce vă spunem prin Cuvântul Domnului”. Se pare că această expresie nu se referă numai la autoritatea cu care vorbește apostolul, și nici numai la o misiune pe care o îndeplinea din partea Domnului. Nu există vreun motiv să considerăm că este numai un cuvânt al Domnului citat, ca în Faptele Apostolilor 20, versetul 35. Aici este vorba de ceva mai mult, și

anume de transmiterea unei noi descoperiri care a primit-o direct din partea Domnului (compară Faptele Apostolilor 18.9; Galateni 1.12; Efeseni 3.3).

Acest lucru nu e chiar atât de neînsemnat. De aici învățăm că tot ceea ce ne este spus în evanghelii prin analogie nu se poate egala cu ceea ce ne este spus aici. Spunând aceasta, nu mă refer la aluziile pe care le găsim în cuvintele Domnului către ucenicii Săi din Ioan 14, versetele 1-3, ci mă gândesc la pasaje profetice, ca cele din Matei 24, versetul 30 și altele asemănătoare. Versetele din Matei 24 arată de fapt cea mai mare asemănare cu ceea ce găsim aici, în 1 Tesaloniceni. Dar acest text vorbește într-adevăr de ceva cu totul diferit, și anume de arătarea Domnului.

Pentru înțelegerea tematicii noastre, ar fi de mare ajutor dacă ne-am gândi mereu că tot ceea ce ne este dat în evanghelii în legătură cu înștiințările profetice trebuie deosebit de ceea ce ne spune apostolul Pavel aici prin „Cuvântul Domnului”.

Să ne ocupăm acum cu fiecare din învățăturile pasajului din 1 Tesaloniceni 4.

Noi cei vii

Expresia „noi cei vii care rămânem” ne arată clar că cei credincioși așteptau venirea Domnului Isus în timpul lor. Ei au fost învățați de Pavel să aștepte pe Domnul în orice clipă. Dar nu numai atât, ci apostolul se face una cu ei în această nădejde spunând: „noi”, „noi cei vii”.

Aceasta poate fi și starea noastră în timpurile de astăzi. Dacă Domnul vrea, ca în cazul lui Petru (Ioan 21.18-19), să cheme la El pe cineva prin moarte, rămâne totuși prețiosul privilegiu să așteptăm tot timpul venirea Lui și să spunem: „noi cei vii, care rămânem până la venirea Domnului”.

Când va veni Domnul Isus, cei credincioși așa cum a fost situația atunci la tesaloniceni se vor compune din două grupuri: cei adormiți și cei vii. Apostolul Pavel se identifică aici cu al doilea grup. Dar sunt și locuri în care Pavel se face una cu primul grup, de exemplu în 2 Corinteni 4, versetul 14. În capitolul 5 din aceeași epistolă, care de altfel a fost scrisă cu aproximativ trei-patru ani mai târziu decât prima epistolă către Tesaloniceni, apostolul consideră două posibilități: a fi dezbrăcat și a fi îmbrăcat („nu pentru că dorim să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați”) și folosește întotdeauna cuvântul „noi”. În epistola către Filipeni, care a fost scrisă cu aproximativ șapte ani mai târziu, apostolul vorbește deschis despre posibilitatea morții sale (capitolul 1.21-24; 2.17). Cu toate că privește în față posibilitatea că nu va mai trăi la venirea Domnului, el descrie pe scurt, cu multă dragoste, comportamentul caracteristic al credincioșilor în legătură cu venirea Domnului și folosește din nou cuvântul „noi”: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos”(Filipeni 3.20).

Astfel, pe lângă grupul celor adormiți, va fi și grupul credincioșilor vii, cei „care rămânem până la venirea Domnului.” Ei nu vor vedea moartea, ci vor avea parte de venirea Domnului ca oameni vii. Și eu m-am gândit deseori: atât de puțin este moartea nădejdea credincioșilor, că, dacă ar veni Hristos mai curând, nimeni dintre ei nu va mai muri. Aceasta este într-adevăr o nădejde binecuvântată, o nădejde vie (1 Petru 1.3)!

Ce înseamnă cuvântul „sosire”?

În ce privește expresia sosirea Domnului, putem observa în Noul Testament următoarea „regulă”: dacă expresia este folosită fără un oarecare atribut, din care să se deducă cuvintele: descoperire, apariție, putere, judecată, răspundere sau răsplătire, înseamnă că este în legătură cu venirea Domnului pentru răpirea credincioșilor. Dacă însă este în legătură cu astfel de cuvinte, atunci este vorba categoric de a doua latură a venirii Sale, adică de arătarea Domnului, la care vom reveni mai îndeaproape.

Cuvântul sosire (în textul original grecesc se folosește cuvântul „sosire” nota traducătorului) nu desemnează venirea ca atare, nu desemnează desfășurarea venirii. Mai degrabă, aceasta este semnificația când se vorbește de venirea Domnului în Ioan 14, versetul 3 și în 1 Corinteni 11, versetul 26. Sosirea, dimpotrivă, descrie starea care urmează acestei veniri active deci prezența (în opoziție cu absența). Aceasta este însemnătatea cuvântului grecesc parousia. Apostolul Pavel folosește acest cuvânt exact în același înțeles când spune: „... nu numai în prezența mea, dar acum și mai mult în absența mea...” (Filipeni 2.12). Sosirea Domnului se referă deci la prezența Domnului, ceea ce urmează efectiv după venirea Sa. Pentru interpretarea unuia sau altuia dintre pasaje, este importantă luarea în considerare a acestor delicate expresii, așa cum vom vedea într-un exemplu.

Doresc să citez în acest punct câteva exemple pentru sosirea ca descriere a răpirii și pentru sosirea ca descriere a arătării Domnului. Cu siguranță acest lucru va fi folositor pentru o înțelegere mai bună a celor două aspecte ale venirii lui Hristos.

„Sosirea” ca descriere a răpirii

Exemplul proeminent pentru sosirea ca descriere a răpirii este versetul din 1 Tesaloniceni 4, de care ne ocupăm acum: „... noi cei vii care rămânem până la venirea (sosirea) Domnului...” (versetul 15).

Nici versetul însuși, nici contextul nu include ceva referitor la descoperiri, la judecată sau la răspunderea oamenilor. Avem aici clar aspectul venirii lui Hristos pentru răpirea alor Săi.

Versetele deja amintite din 2 Tesaloniceni 2 ne arată un alt exemplu: „Cât privește venirea (sosirea) Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă la El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede... ca și cum ziua Domnului ar fi venit chiar" (versetele 1 și 2).

Oare nu este lucrul acesta semnificativ? Aici, sosirea Domnului nostru este pusă în opoziție cu ziua Domnului. Este imposibil să acceptăm că aceste două fapte sunt unul și același. Învățătorii falși au vrut să convingă pe credincioșii din Tesalonic că ziua Domnului era deja prezentă. Din pricina evenimentului care trebuia să intervină înainte de ziua Domnului, apostolul îi roagă să nu se lase clătinați în mintea lor. Este frumos să observăm cum, în primul verset, sosirea Domnului nostru Isus Hristos este pusă în legătură cu expresia strângerea noastră laolaltă la El. Exact aceasta vrea să lămurească răpirea: noi vom fi adunați la El. „... dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea (sosirea) Lui, cei care sunt ai lui Hristos. După aceea, va veni sfârșitul..."(1 Corinteni 15.23-24).

Și aici sosirea este folosită ca descriere a răpirii. Apostolul nu descrie sosirea Domnului pentru judecată, ci prezența Lui, ceea ce va urma după venirea pentru răpirea sfinților. Hristos este primul rod al celor adormiți, cu El a început deja prima înviere. Apoi va urma învierea familiei Sale, a celor ce sunt ai lui Hristos la sosirea Sa. Și aici este important să observăm însemnătatea sosirii: deoarece nu este vorba direct despre venirea Domnului, ci despre starea care îi urmează, această expresie include și învierea celor două grupuri ale martirilor din Apocalipsa 20, versetul 4, cu care se va încheia prima înviere. Vom vedea mai detaliat acest adevăr în capitolul învierea.

„Sosirea" ca descriere a arătării Domnului

Venim acum la exemple în care se arată legătura cu cuvinte ca: răsplătire, descoperire, judecată, etc. În prima epistolă către Tesaloniceni, sosirea Domnului este arătată de mai multe ori în cel de-al doilea aspect:

„Căci cine este nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de laudă? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea (sosirea) Lui?" (1 Tesaloniceni 2.19). Aici, sosirea este fără îndoială în legătură cu răsplata slujitorului. Acesta este un exemplu tipic pentru descoperirea și apariția Domnului. Și cu acest gând ne vom ocupa mai târziu.

„... ca să vi se întărească inimile și să fie fără vreo învinuire în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea (sosirea) Domnului nostru Isus împreună cu toți sfinții Săi"(1 Tesaloniceni 3.13).

Observația cu privire la răspundere și expresia „cu toți sfinții Săi" clarifică faptul că este vorba de cel de-al doilea aspect al venirii Sale. Aceeași observație cu privire la răspunderea și răsplătirea slujitorului ne-o dă Ioan în prima sa epistolă:

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea (sosirea) Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui" (1 Ioan 2.28).

Apostolii doreau ca în ziua descoperirii lui Hristos să aibă îndrăzneală în legătură cu slujba lor și să nu rămână de rușine. În ce fel să rămână de rușine? Prin aceea că unii, cărora ei le-au prezentat adevărul, nu au rămas în el. „A rămâne de rușine" înseamnă „a pierde răsplata", așa cum ne arată 2 Ioan, versetul 8.

Când Iacov vorbește despre sosirea Domnului și în legătură cu aceasta spune: „... iată, Judecătorul este chiar la ușă!", este clar că nu se gândește la răpirea credincioșilor (capitolul 5.7-9). În toate locurile din evanghelii, în care sosirea este adusă în legătură cu Domnul Isus ca Fiul al Omului, este totdeauna vorba de apariția Sa în putere și slavă, și nu despre răpire. Interesantă este și expresia din 2 Tesaloniceni 2, versetul 8: „arătarea venirii (sosirii) Sale". Legătura cu judecata asupra Anticristului subliniază ceea ce a fost spus.

Nici o prejudiciere a celor adormiți

După această paranteză asupra cuvântului sosire, dorim să ne întoarcem la textul nostru din 1 Tesaloniceni 4. Noi cei vii nu o vom lua înaintea celor adormiți. Exact de acest fapt sau chiar de ceva mai grav s-au temut tesalonicenii, dar apostolul le spune că mai degrabă cazul este contrar: Domnul Se va preocupa mai întâi de cei adormiți.

Toți sfinții de la Adam încoace „care au adormit în Isus" vor primi trupul de înviere, înainte de a avea loc preschimbarea credincioșilor vii. Cei vii nu vor fi avantajați în nici un caz față de cei adormiți. Durata de timp între învierea celor adormiți și preschimbarea sfinților vii va fi foarte scurtă. În 1 Corinteni 15, versetele 51-52, ne este arătată preschimbarea celor vii, preschimbare care se va petrece într-o clipă. Cu toate acestea, este un întâi și un apoi.

Mai avem un loc interesant în Evrei 11, versetul 40, unde la fel întâlnim două grupuri de sfinți. Dar subîmpărțirea este alta o subîmpărțire care o vom întâlni de mai multe ori în cursul cercetării noastre. Acolo citim: „Toți aceștia (sfinți ai Vechiului Testament) ... să nu ajungă la desăvârșire fără noi" (sfinți din perioada harului). Primul grup cuprinde pe toți sfinții Vechiului Testament începând cu Adam. Al doilea grup este format din sfinții care au crezut din ziua Rusaliilor până în clipa răpirii. „A fi făcut desăvârșit" înseamnă a primi un trup nou.

Astfel, toți cei care sunt „ai lui Hristos la venirea Lui" (1 Corinteni 15.23) vor primi un trup de slavă și vor merge împreună și în același timp în cer. Voi reveni încă o dată la această împrejurare. Din cele spuse, se clarifică încă un lucru: mai bine să nu vorbim de „răpirea Bisericii". Nu că aceasta ar fi cu totul și cu totul fals. Într-adevăr, adevărata Biserică, Mireasa lui Hristos, va fi răpită, dar nu numai ea, ci și credincioșii vechi testamentali vor avea parte de răpire. Noi înclinăm

să trecem prea repede cu vederea peste ei. Potrivit ar fi să vorbim despre „răpirea celor sfinți.” În orice caz, această expresie nu dă nici un motiv gândurilor greșite.

Însuși Domnul vine

În aceste cuvinte avem o binecuvântare și o comoară prețioasă: „Căci Însuși Domnul... Se va coborî din cer”. El nu va trimite o delegație cerească în frunte cu arhanghelul Mihail pentru a ne duce în slava Sa. Aceasta ar fi cu siguranță un lucru onorabil și posibil numai prin har. Dar nu, Domnul Însuși vine să-i întâmpine pe cei răscumparați prin sângele Său. Domnul a spus ucenicilor Săi: „... voi veni din nou și vă voi lua la Mine...” (Ioan 14.3). El va face acest lucru. Domnul va părăsi locul Său măreț din cer să medităm la acest lucru! și va veni în teritoriul atmosferei pământului nostru, străbătând repede întregul univers. Pe lângă moartea Sa, poate exista o dovadă mai înaltă a dragostei și a harului Său față de noi?

Domnul Isus va veni încă o dată din cer, dar atunci va veni direct pe pământ pentru judecată și noi Îl vom însoți (Apocalipsa 9.11). Dar acest eveniment va avea loc mai târziu, cum vom vedea, și va introduce ziua Domnului.

Strigătul de strângere laolaltă

Domnul va veni cu un „strigăt de strângere laolaltă”. Expresia grecească folosită aici semnifică inițial strigătul stăpânului de sclavi condamnați la galere, iar mai târziu a devenit o expresie militară. Este strigătul sau ordinul unui conducător roman către soldații săi. Nu este oare folosirea acestui cuvânt un indiciu clar că numai cei care sunt ai Domnului, care aparțin „cetei Lui” vor auzi acest strigăt? Nu se arată nimic în aceste cuvinte că lumea l-ar putea auzi. El vine numai pentru ai Săi și numai pentru ei are valoare acest strigăt de strângere laolaltă al Domnului lor.

Când Domnul Isus l-a înviat pe Lazăr, fratele Măriei și al Martei, din morți, citim că El „a strigat cu glas tare”, și apoi avem cuvintele folosite de Domnul: „Lazăre, vino afară!” (Ioan 11.43). Domnul l-a strigat numai pe Lazăr, și anume pe nume, și numai el a venit afară din mormânt. Ceilalți morți au rămas în morminte. Aceasta este o imagine minunată referitoare la ceea ce se va întâmpla la răpire.

Glasul arhanghelului

Glasul arhanghelului vorbește despre înalta slavă a creației cerești în care va veni Domnul Isus. Probabil, prin acesta este indicat și faptul că Îl vor însoți și îngeri, pentru a-I sluji la acest eveniment măreț. Îngerii sunt și astăzi „duhuri slujitoare trimise să slujească pentru cei care vor moșteni mântuirea” (Evrei 1.14).

Trâmbița lui Dumnezeu

Trâmbița lui Dumnezeu în Sfânta Scriptură, trâmbița este mereu un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu (Numeri 10) este aici cu siguranță sinonimă cu ultima trâmbiță din 1 Corinteni 15, versetul 52. Putem să o înțelegem ca un semn puternic al plecării definitive. În armata romană, ultima trâmbiță dintre cele trei avea însemnătatea aceasta: plecarea din tabără.

Să observăm că ultima trâmbiță nu are nimic de-a face cu cea de-a șaptea trâmbiță din Apocalipsa 11. Unii comentatori susțin acest lucru, deplasând răpirea în timpul judecății de pe urmă. Făcând abstracție de alte aprecieri și contexte, deja un gând clarifică lipsa de temei a unei astfel de argumentații: apostolul Pavel a scris prima epistolă către Corinteni cu mai mult de treizeci de ani înainte ca Ioan să primească descoperiri în Patmos. Nimeni dintre credincioșii din Corint n-a știut ceva despre „peceți”, „trâmbițe”, „mânie”, cuvinte din Apocalipsa. Apostolul Pavel intenționează să-i instruiască pe corinteni într-un adevăr de bază, ba chiar să-i corecteze. Nu ar fi fost oare nepotrivit, ba chiar absurd, ca să se folosească de simbolurile unei cărți care avea să fie scrisă abia după treizeci de ani, când mulți dintre ei nu mai erau pe pământ? Avea nevoie adunarea din Corint de astfel de simboluri neînțelese? Nu ar fi dat naștere întrebunțarea lor la taine nerezolvate? Cum ar fi putut să dea ascultare învățăturilor și sfaturilor apostolului Pavel, dacă ei nu ar fi înțeles felul său de vorbire? Pe temeiul unor astfel de argumente, s-ar putea tot atât de bine susține că trâmbița din 1 Corinteni 14, versetul 8, se referă la trâmbițele din Apocalipsa.

Pe de altă parte, destinatarii primei epistole către Corinteni erau familiarizați cu obiceiurile și datinile grecilor și romanilor, și nu o dată apostolul folosește imagini, care își au originea în astfel de sectoare de cultură, pentru a-și ilustra prin ele învățăturile. Să ne gândim numai la imaginea competiției! Astfel, credincioșii din Corint înțelegeau foarte bine și imaginea referitoare la ultima trâmbiță: era semnalul de plecare care urma să se producă.

Când va răsună trâmbița lui Dumnezeu, se va împlini prima parte a Cuvântului Domnului din Ioan 5: „*Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele: cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății*” (versetele 28-29).

Ce putere de neînchipuit ascunde vocea Fiului lui Dumnezeu, ce putere va dezvălui ea! Nimeni nu se va putea sustrage acestei voci. Chiar și cei morți o vor auzi și o vor asculta. Dar acum este timpul să ne ocupăm mai îndeaproape cu adevărul despre învierea din morți.

Învierea

O înviere generală?

Dacă oamenii cred într-o înviere a morților, atunci își imaginează de obicei o înviere generală în „ziua de apoi” și o pun în legătură cu ideea unei judecăți generale. Atunci vor învia toți

oamenii, buni sau răi, și apoi toți vor fi judecați. Dar această idee este falsă și e lipsită de orice temei în Cuvântul lui Dumnezeu. În afară de aceasta, o astfel de închipuire falsă îi aruncă pe credincioși într-un vacuum fără speranță, căci, printr-o astfel de idee, siguranței mântuirii credinciosului îi este retras cu desăvârșire fundamentul. Cum ar putea credinciosul să fie sigur de mântuirea lui, dacă el trebuie să vină din nou la judecată împreună cu cei necredincioși? Acel citat din Ioan 5 face o delimitare clară între învierea pentru viață și învierea pentru judecată. Și dacă Domnul spune: „...vine ceasul...”, atunci „ceasul” nu se referă la o anumită dată, ci el marchează o epocă definită prin anumite semne caracteristice. Chiar în scrierile lui Ioan, aceasta este însemnătatea ceasului. Ceasul despre care vorbește aici Domnul Isus este epoca învierii, și această epocă va fi marcată prin două învieri diferite. Intenția Lui nu este să ne spună când se va petrece una și când cealaltă. Pentru înțelegerea acestui adevăr, trebuie să cercetăm și alte locuri din Scriptură. Domnul vorbește mai mult despre caracterul fiecărei învieri în parte. Una din învieri va fi o înviere a vieții, iar cealaltă o înviere a judecății; una va fi caracterizată prin viață, iar cealaltă prin judecată.

Faptul că Domnul numește cele două învieri într-o singură exprimare nu trebuie să ne ducă la concluzia falsă că este vorba numai de un act al învierii. O astfel de exprimare concentrată nu este cu totul neobișnuită în Sfânta Scriptură. Amintesc numai modul în care vorbește Ioan Botezătorul despre botezul cu Duhul Sfânt și despre botezul cu foc (Matei 3.11). Departe de a însemna același lucru, botezul cu Duhul Sfânt ne trimite la ziua Rusaliilor când Duhul Sfânt a venit pe pământ, în timp ce botezul cu foc se referă la exercitarea judecății de la sfârșitul zilelor.

Prima înviere

Da, este o primă înviere și cei care vor avea parte de ea sunt numiți fericiți (Apocalipsa 20.6); și apoi este învierea morților care va avea loc o mie de ani mai târziu. Învierea morților se va extinde peste toți cei care în viața lor nu au crezut și astfel au făcut „ce este rău”. Ei vor fi înviați după împărăția de o mie de ani, pentru ca în fața tronului cel mare și alb să-și primească dreapta judecată veșnică. Ultimul fragment din Apocalipsa 20 ne arată foarte clar acest adevăr.

Prima înviere va avea loc în mai multe etape. Ea a început deja cu învierea lui Hristos. Am văzut deja acest lucru. El este pârga celor adormiți (1 Corinteni 15.20). Dar „recolta” propriu-zisă va fi abia atunci când va veni Domnul Isus. Toți cei ce sunt ai lui Hristos, la venirea Lui, vor avea parte de înviere, dar numai ei. Prima înviere se extinde numai peste cei credincioși, așa cum ne clarifică acest fapt ultima ei fază. Scurt timp înainte de introducerea împărăției păcii de o mie de ani a lui Hristos pe pământ, martirii din timpul necazului cel mare vor avea parte de prima înviere, pentru ca apoi să domnească cu Domnul o mie de ani (Apocalipsa 20.4-6). Dar chiar aici este

adăugat ceva așa de semnificativ: „Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” (versetul 5).

Există deci astfel de oameni care sunt ai „lui Hristos”. Ei vor avea parte de prima înviere. „... și întâi vor învia cei morți în Hristos” (1 Tesaloniceni 4.16).

Sunt însă și oameni care aparțin acelei grupe mari, numită „ceilalți morți”. Ei vor învia cu o mie de ani mai târziu pentru judecată: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie... Și morții au fost judecați după cele scrise în cărțile acelea, potrivit faptelor lor” (Apocalipsa 20.12).

Deci, nu va exista o înviere „generală”!

O înviere dintre cei morți

Încă ceva deosebește total cele două învieri. Prima înviere este o înviere dintre cei morți, iar a doua cuprinde, fără deosebire, pe toți care mai sunt în morminte. Învierea dintre cei morți se referă la faptul că dintre cei morți unii vor ieși afară, pe când mulți alți morți vor rămâne în morminte. Marele exemplu pentru acest adevăr este învierea Domnului Isus Însuși (1 Corinteni 15.20). Dar și în învierea lui Lazăr am văzut un astfel de exemplu. La învierea morților nu are loc nici o alegere, căci atunci este vorba, fără deosebire, de oameni care au murit în păcatele lor, de cei în fărâdelege. Când va sosi momentul, toți trebuie să învie. „... Iar după aceea vine judecata” (Evrei 9.27). Un gând serios și îngrozitor!

Această expresie „înviere dintre cei morți” apare în Filipeni 3, versetul 11. Apostolul Pavel a avut dorința fierbinte să fie pe cât posibil asemenea cu Domnul său iubit și să ajungă și el însuși la această înviere dintre cei morți. Cu învierea dintre cei morți se asociază două gânduri: ea este un semn al favorii lui Dumnezeu cu privire la cei care au parte de ea; ea pricinuieste o despărțire definitivă între bun și rău.

Când Domnul Isus a fost înviat prin slava Tatălui dintre cei morți, aceasta a fost o mărturie evidentă despre satisfacția lui Dumnezeu față de Fiul Său. Fiul L-a proslăvit pe Dumnezeu într-un mod desăvârșit, atât în viață, cât și în moarte. Cum ar fi putut altfel sau mai bine Dumnezeu să-și exprime satisfacția față de Persoana Fiului Său, dacă nu prin faptul că L-a înviat dintre cei morți (Evrei 13.20)? El a fost omorât prin mâna celor fărâdelege. Cum ar fi putut Tatăl să-L onoreze mai bine, dacă nu prin faptul că L-a înviat dintre cei morți prin slava Sa (Romani 6.4)? Și atunci când sfinții vor învia dintre cei morți, acesta va fi semnul favorii deosebite al lui Dumnezeu față de ei. Restul morților vor rămâne în starea lor de moarte trupească, dar pe ai Săi îi va scoate afară din această stare, pentru ca să-i îmbrace cu un trup potrivit, pentru ca să-i transfere în lumea minunată a învierii Fiului Său. Cât de fericiți ne face acest adevăr!

Acest gând ne îmbărbătează în aceste zile, având în vedere tot felul de amestecuri triste de adevăr cu neadevăr. Când Dumnezeu va învia pe sfinți dintre cei morți, atunci se va face o absolută, irevocabilă și desăvârșită despărțire a celor dreți de cei nedreți. Dumnezeu a suportat de mult timp amestecul principiilor dumnezeiești cu principiile lumești în creștinătate, a privit de mult timp cum printre fiii împărăției s-au amestecat fiii celui rău (Matei 13.36-43). A fost îndelunga Lui răbdare care L-a făcut să aștepte, după cum știm (2 Petru 3.15). Dar atunci va despărți ce nu aparține laolaltă. La sosirea Domnului, această despărțire a sfinților de cei care nu sunt sfinți se va împlini odată pentru totdeauna, și lucrul acesta va fi văzut de toți la descoperirea Sa.

Noi putem numai să admirăm hotărârea lui Dumnezeu, putem numai să cădem jos înaintea Lui, aducându-I adorare pentru astfel de gânduri care le are față de Fiul și față de toți care au crezut în inimile lor în El.

Citatul nostru din 1 Tesaloniceni 4 însă nu ne dă toate amănuntele învierii. De pildă, aici rămâne deschisă întrebarea, ce se va întâmpla cu noi cei vii la înviere. Putem intra cu trupul nostru pământesc în slavă? Învățăturile care lipsesc aici le primim din 1 Corinteni 15.

O taină

Când apostolul Pavel vorbește despre același eveniment în 1 Corinteni 15, folosește expresia „taină”: „*Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați*” (versetele 51-52).

În Noul Testament, taina nu este ceva mistic, ceva care nu se poate înțelege, ci un adevăr dumnezeiesc care nu a fost descoperit în Vechiul Testament. Totuși adevărul despre înviere a fost cunoscut și în Vechiul Testament. Patriarhii o așteptau (Evrei 11.10-16) și cu ce cuvinte mișcătoare vorbește Iov despre ea (Iov 19.25-27)! Chiar și fariseii de pe timpul Domnului o recunoșteau, cu toate că saducheii o tăgăduiau. Dar ceea ce în Vechiul Testament nu a fost făcut cunoscut și ceea ce, din acest motiv, nimeni nu putea cunoaște în acel timp era faptul că va fi o înviere dintre cei morți și că oamenii vii vor trăi preschimbarea. În aceasta constă aici taina.

Despre minunea harului, a învierii dintre cei morți am vorbit deja. Dar a doua minune care este arătată aici nu este cu nimic mai prejos: noi (aceasta se referă la credincioșii vii din timpul harului) vom fi cu toții preschimbați! Pentru a face mai limpede succesiunea gândurilor din versetul 51, doresc să fac o paranteză care conține o intercalare mintală: „*Iată, vă spun o taină: (nu toți vom adormi, dar) toți vom fi schimbați*”.

Nu vom adormi cu toții. Fără îndoială, omului îi este rânduit să moară o singură dată (Evrei 9.27), dar noi creștinii stăm în legătură cu al doilea Om din cer (1 Corinteni 15.47-49) și de aceea

nu trebuie să murim toți. După cum am observat, dacă Domnul ar veni mai curând, nici unul din ai Săi nu va mai vedea moartea. Într-un mod așa de desăvârșit este sfârșită pentru noi puterea morții! Cel mai minunat gând este că noi toți vom fi preschimbați. Să ne gândim la imensitatea acestei minuni: oamenii vii vor afla puterea învierii Lui trăind conștienți preschimbarea trupului lor slab și devenind asemenea trupului slavei Sale (Filipeni 3.21). Toate acestea se vor petrece într-o clipeală. Ei nu vor merge prin smerenia pe care moartea o aduce odată cu ea.

Aceasta a fost dorința apostolului Pavel, dar și a noastră, să fie îmbrăcat, și nu dezbrăcat, „pentru ca ce este muritor să fie înghițit de viață” (2 Corinteni 5.4). Ce triumf de nedescris al harului lui Dumnezeu va fi atunci!

Este trupul nostru deja mântuit?

Au fost puse întrebările: „Corespunde cu Sfânta Scriptură a spune că după duh, suflet și trup sunt mântuit sau trebuie să aștept până la înviere când și trupul meu va fi mântuit? Nu este oare trupul meu deja de acum mântuit? Ceea ce firește mai rămâne este preschimbarea sau proslăvirea lui la sosirea Domnului. Sunt aceste afirmații corecte?”

Doresc să iau aceste întrebări importante ca un prilej pentru a spune ceva despre trupul nostru în starea lui de astăzi. În Romani 7, omul născut din nou strigă după izbăvirea din acest trup de moarte (versetul 24). În capitolul 8 din aceeași epistolă se vorbește că trupul este mort din pricina păcatului (versetul 10). Păcatul mai locuiește încă în trupul nostru, și de aceea el este mort duhovnicește. Aceasta înseamnă: dacă îl lăsăm în voia lui și nu-l socotim ca mort, va tot păcătui. Cu toate că avem trupuri muritoare (versetul 11) și aceasta este o expresie remarcabilă -, totuși Duhul Aceluia care L-a înviat pe Isus din morți trăiește în noi. Aceasta este asigurarea că și aceste trupuri muritoare vor simți odată puterea învierii Sale.

Toate acestea lămuresc faptul că trupurile noastre nu sunt încă izbăvite sau mântuite. De fapt noi așteptăm „înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru” (versetul 23), pe care încă nu o avem. Prin trupul nostru mai suntem legați de creația care suspină, dar prin Duhul Sfânt suntem deja sus în slava lui Dumnezeu. Ce fericire să înțelegem aceste lucruri!

Un verset din 1 Corinteni 15 subliniază cele spuse: „Ce spun eu, fraților, este că nu pot carnea și sângele să moștenească împreună împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea să moștenească neputrezirea” (versetul 50). Corpul pe care îl purtăm astăzi este un trup firesc (natural) (versetul 44) care este din carne și sânge. De aceea el este supus putrezirii. Dar cu acest trup nu putem intra în împărăția lui Dumnezeu în slavă. Aceasta este cu totul imposibil. Cum am putea într-un trup firesc să suportăm imensa slavă a lui Dumnezeu? Dar va veni clipa în care putrezirea va fi îmbrăcată în neputrezire și ce este muritor în ce este nemuritor (versetul 53). Aceasta se va petrece la înviere,

așa cum am văzut. Trupurile celor adormiți vor învia, iar trupurile celor vii vor fi preschimbate (versetele 51 -52).

Până aici am vorbit din punctul de vedere al experienței, al realității. La fel este o realitate și totodată experiența noastră că trupul nostru este mort. Dacă nu-l socotim mort, el păcătuiește. Tot la fel este o realitate și în același timp experiența noastră că trupul nostru este muritor, căci noi suspinăm în el (2 Corinteni 5.2). Dar există totuși un alt mod de a vedea lucrurile, și anume acela al hotărârii lui Dumnezeu. Îl găsim în Romani 8, versetele 29-30. Când privim acolo cele șapte puncte de aur ale hotărârii dumnezeiești, observăm în mod deosebit ultimul: „i-a și slăvit”. Cum să înțelegem această exprimare? Fără îndoială, cuvântul „slăvit” se referă la omul întreg, tocmai la acel om îmbrăcat cu un trup. Credincioșii adormiți sunt ca suflete dezbrăcate în Paradis și acolo sunt, fără îndoială, nespuse de fericiți, dar nu sunt „desăvârșiți”; încă nu au trupul de slavă.

Pe de altă parte, Sfânta Scriptură vorbește despre copiii vii ai lui Dumnezeu: „i-a și slăvit”. Greutatea este numai aparentă: în hotărârea lui Dumnezeu, totul este deja împlinit. Pentru Dumnezeu, toate sunt gata. Credința înțelege acest adevăr și se bucură de nădejdea care se află în el. Și singura consecință pe care credinciosul o trage din această realitate că el într-adevăr încă n-a ajuns în slavă e aceasta: el o așteaptă cu răbdare (Romani 8.25).

Răpiți în întâmpinarea Domnului

Astfel, învierea sau preschimbarea credincioșilor va fi numai începutul la ceea ce va urma. Să rămânem deocamdată la următorul pas: cele două mari grupe de sfinți vor fi răpite în nori pentru a întâmpina pe Domnul în văzduh. Nu un Ilie singuratic într-un car de foc, ci nenumărate milioane de sfinți vor fi răpiți în văzduh prin puterea lui Dumnezeu, ca să întâmpine pe Domnul Isus. Poate cineva să descrie bucuria lor? Poate să descrie o limbă omenească bucuria care va umple pe acești oameni? Poate oare un duh omenesc să înțeleagă puterea lui Dumnezeu care se va descoperi acolo? Făpturi omenești, pământești vor părăsi pământul pentru a-l schimba pentru totdeauna cu slava cerească! Legile acestei creații nu vor mai conta pentru ei.

Ne vom opri o clipă la fiecare din cuvintele folosite aici de Duhul Sfânt. Cuvântul grecesc „harpazo”, folosit pentru a răpi, are în general înțelesul de a fura, a duce cu putere, a smulge. În acest sens strict al cuvântului, îl găsim în Ioan 10, versetele 12, 28-29. În sens figurat, este folosit în 2 Corinteni 12, versetele 2 și 4, unde Pavel vorbește despre un om care a fost răpit în al treilea cer și în Paradis (dacă a fost în trup sau în afara lui, nu știa nici el). Și despre Filip se spune că a fost răpit; dar, cu siguranță, în cazul său, răpirea a fost „în trup”, aceasta înseamnă în legătură cu trupul, și nu despărțit de el (Faptele Apostolilor 8.39). Și în legătură cu fiul din Apocalipsa 12 este vorba de răpire (versetul 5). Despre aceasta ne vom ocupa mai îndeaproape în ultimul capitol.

Deci, și răpirea sfinților, despre care se vorbește în 1 Tesaloniceni 4, se va face în acest sens „în trup”, dar va fi un trup de slavă în care noi vom fi răpiți în întâmpinarea Domnului. Întreaga personalitate va avea parte de răpire duh, suflet și trup; și nu este întâmplător că la sfârșitul epistolei se vorbește de păzirea întreagă a duhului, a sufletului și a trupului cu privire la venirea Domnului nostru Isus Hristos (capitolul 5.23).

Dacă am vorbit de sfera de influență a pământului și de legile acestei creații din care vom fi smulși de puterea lui Dumnezeu, nu subliniază oare acest cuvânt folosit aici, în sensul cel mai clar, aceste gânduri? Va fi o smulgere pe care o vom trăi o mutare dintr-un loc în altul. Aceasta este însemnătatea de bază a acestui cuvânt, și cum vorbește el inimilor noastre! Noi vom părăsi acest loc, acest pământ cu tot ce oferă el în necaz și în suferință și vom ajunge în alt loc un loc de fericire de neînchipuit, acolo unde este Hristos. „Împreună cu ei” toți credincioșii vechi și nou testamentali vor trăi împreună și în aceeași clipă această strămutare. „În nori” sau „în mijlocul norilor” pare că se referă la norii naturali ai cerului, după cum menționarea văzduhului vorbește despre atmosfera înconjurătoare a pământului. Nu există nici un motiv să ne abatem de la această însemnătate care predomină în Noul Testament.

Apoi urmează fericitele cuvinte: „ca să întâmpinăm pe Domnul!” Expresia „în întâmpinare” este redarea unei construcții de cuvinte din limba greacă, ceea ce literal înseamnă „spre întâlnirea cu”. Găsim această expresie în Matei 25: „în întâmpinarea mirelui” sau „spre întâlnirea cu mirele” (versetele 1 și 6) și în Faptele Apostolilor 28: frații din Roma i-au ieșit în întâmpinare până la „Forul lui Apius” (versetul 15). În toate cazurile, acestor construcții de cuvinte le stă la bază gândul că cei care merg în întâmpinarea celorlalți intenționează ca împreună cu cei pe care îi întâlnesc să meargă spre aceeași țință.

Chiar acest lucru se va întâmpla și cu noi, iubiților. Noi vom fi răpiți pentru întâlnirea cu Domnul Isus. Prima întâlnire cu Domnul nostru va avea loc în văzduh și atunci ne vom reîntoarce cu El de unde a venit, în slava Tatălui Său. Satan este domnul puterii văzduhului (Efeseni 2.2). Dar atât el, cât și puternicele lui oști care locuiesc în văzduh vor trebui să privească fără putere cum are loc această întâlnire chiar în perimetrul împărăției lor.

Iubiți copii ai lui Dumnezeu, ce întâlnire minunată va fi aceea cu Domnul și Mântuitorul nostru! Într-adevăr, noi Îi vom vedea pentru prima dată fața, vom citi pe ea cât de mult ne iubește. Nu ne vom mai întoarce ochii de la El niciodată!

Cât de necuprinsă este însemnătatea, dar și binecuvântarea, care se găsește în cuvintele: „și astfel vom fi totdeauna cu Domnul!” Pentru totdeauna cu Domnul! Aceasta este cea mai mare dorință a inimii: să fim la Cel care ne iubește nespus de mult. El ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși

pentru noi (Efeseni 5.2). Atunci când, după gândurile lui Dumnezeu, va sosi clipa potrivită, Fiul lui Dumnezeu nu va zăbovi să vină jos din cer pentru a-i lua pe ai Săi în slavă. O, Doamne Isuse, de-ai veni chiar astăzi!

Deosebiri privitoare la ziua Domnului

În acest subcapitol doresc să arăt câteva deosebiri esențiale, care vor rămâne valabile, între răpire pe de-o parte și ziua Domnului pe altă parte. Vom găsi aceste deosebiri confirmate și pe parcursul cercetărilor noastre, dar mi se pare mai folositor să ofer acum o privire de ansamblu. Următoarele deosebiri remarcabile le-am văzut deja: la răpire, Domnul va veni pentru noi, iar la ziua Domnului, va veni cu noi. La răpire, Domnul va veni în văzduh, iar la arătarea Sa, va veni pe pământ.

Următoarea deosebire constă în aceea că învățăturile asupra zilei Domnului nu ne redau descoperiri noi, fiindcă le putem găsi chiar în Vechiul Testament.

Nici o descoperire nouă

Se va înțelege mult mai bine subiectul nostru, dacă se va ține cont că tot textul din 1 Tesaloniceni 4, care conține noua descoperire asupra răpirii credincioșilor (versetele 15-18), reprezintă o intercalare mintală. Mai înainte, apostolul a vorbit despre aducerea credincioșilor cu Hristos (versetul 14), iar în capitolul 5, versetul 1, vorbește din nou despre timpuri și perioade și despre ziua Domnului.

Venirea sfinților cu Hristos și ziua Domnului aparțin laolaltă din punct de vedere al conținutului și al timpului. Multe locuri din Vechiul Testament vorbesc despre ziua aceasta. Când vorbim despre ziua Domnului, este vorba de un adevăr cunoscut, în schimb adevărul despre răpire a fost prevestit abia de apostolul Pavel. Nimeni din Vechiul Testament nu știa despre acest adevăr. De aceea este inutil, chiar derutant, să vezi într-un loc sau altul din Vechiul Testament ceva despre răpire.

Cu siguranță, Enoh a fost răpit, și acesta este un tablou despre răpirea care urmează să se producă, așa cum și trecerea lui Noe prin potopul cu apă vorbește de trecerea rămășiței iudaice prin necazul cel mare. Dar adevărul despre răpirea însăși nu a fost descoperit în Vechiul Testament. Nimeni nu a putut trage concluzia din răpirea lui Enoh sau a lui Ilie că odată va fi o răpire la care vor lua parte toți credincioșii vechi testamentali (și nu numai ei). Acest adevăr era așa de puțin cunoscut, cum era și Adunarea Dumnezeului Celui viu, care nu este obiectul descoperirii Vechiului Testament. Tot atât de puțin aflăm în Vechiul Testament ceva despre venirea Domnului pentru ai Săi.

Pentru că ziua Domnului nu reprezenta o nouă descoperire, credincioșii din Tesalonic nu aveau nevoie să fie învățați din nou în acest sens: „pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea" (capitolul 5.2). Dar dacă era vorba de adevărul răpirii, aveau nevoie de învățătură, și apostolul Pavel le-a dat-o în acea paranteză la sfârșitul capitolului 4. Fără această învățătură, credincioșii de acolo cu ei și noi nu ar fi putut să știe cum este posibil ca ai Săi să vină cu El în ziua Domnului.

Înainte de a continua să arăt deosebiri dintre răpire și ziua Domnului, doresc să îndrept atenția asupra a două întrebări complexe: Ce expresii sinonime folosește Scriptura pentru ziua Domnului? Ce reprezintă esența zilei Domnului cu privire la lume și la credincioși?

Sinonime

Să ne ocupăm cu prima întrebare. Mi se pare folositor să comparăm diferitele expresii ale Scripturii în legătură cu ziua Domnului. Ele nu înseamnă chiar exact același lucru, dar au legătură cu aceeași epocă, cu ziua Domnului. Putem să ne exprimăm și astfel: diferite noțiuni (sinonime) descriu diferite aspecte ale aceluiași lucru.

Voi da textele într-o anumită ordine, și anume împărțite în două grupe. Aceasta ne va conduce, aproape obligatoriu, spre următoarea întrebare referitoare la esența zilei Domnului, și în plus vom putea deosebi mai clar cele două aspecte ale parousiei. Pentru ca mai târziu să ne putem întoarce cu ușurință la ele, voi numerota citatele. Citatele reprezintă desigur numai o alegere din multe alte texte care ar putea veni în discuție.

Prima grupă

„Căci v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu urmărind niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, măreția Lui" (2 Petru 1.16).

„Voi face să se arate semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și nor de fum; soarele se va prefăce în întuneric și luna în sânge înainte de a veni ziua arătării mărețe și strălucite a DOMNULUI" (Faptele Apostolilor 2.19-20).

"Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea necaz celor care vă necăjesc și să vă dea odihnă, atât vouă care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, aducând răzbunare peste cei care nu cunosc pe Dumnezeu" (2 Tesaloniceni 1.6-8).

„... să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră ... ca și cum ziua Domnului ar fi venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun fel, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării" (2 Tesaloniceni 2.2-3).

„... secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii" (Matei 13.39; 16.27; 24.27).

„Și atunci se va descoperi acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va desființa cu arătarea venirii Sale" (2 Tesaloniceni 2.8).

„Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care va judeca viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Lui" (2 Timotei 4.1).

A doua grupă

„...să păzești porunca fără pată și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos"(1 Timotei 6.14).

„De acum mă așteaptă cununa dreptății, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci tuturor celor care iubesc arătarea Lui" (2 Timotei 4.8).

„... în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, ca să fiți fără vină în ziua Domnului nostru Isus Hristos" (1 Corinteni 1.7-8).

„... noi suntem lauda voastră, după cum și voi sunteți lauda noastră în ziua Domnului Isus" (2 Corinteni 1.14).

„... pentru ca încercarea credinței voastre... să fie găsită spre laudă, slavă și cinste, la descoperirea lui Isus Hristos" (1 Petru 1.7).

„... dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de suferințele lui Hristos, ca să vă bucurați nespus de mult și la descoperirea slavei Lui" (Petru 4.13).

„Sunt încredințat că Acela care a început în voi o bună lucrare, o va duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1.6).

„... ținând sus Cuvântul vieții, așa ca în ziua lui Hristos să mă pot lăuda că n-am alergat, nici n-am lucrat în zadar" (Filipeni 2.16).

„Și acum, copilașilor, rămâneți în El, pentru ca, atunci când Se va arăta El, să avem îndrăzneală și, la venirea Lui, să nu rămânem de rușine înaintea Lui"(1 Ioan 2.28).

Dacă privim citatele din ambele grupe care includ versetele paralele citate, vom constata următoarele: în prima grupă sunt folosite expresii ca: ziua Domnului, sosire, descoperire, seceriș, arătarea și arătarea sosirii Lui. Ele se află, fără excepție, în legătură cu exercitarea puterii și a judecății. Citatele din prima grupă descriu ziua Domnului în ceea ce înseamnă ea pentru lumea necredincioasă.

Și în a doua grupă vin la iveală expresiile arătarea, descoperirea și sosirea, dar nu apare ziua Domnului. Apar, din contră, expresii noi: ziua Domnului Isus, ziua lui Hristos, ziua lui Isus Hristos. În legătură cu aceste expresii stau gânduri care au de-a face cu răspunderea slujitorului Domnului. Se vorbește despre rămânere, întărire, revanșă, cinste, corectitudine, onoare și sinceritate. Citatele

cele de-a doua grupe descriu ziua descoperirii Domnului și ce va însemna ea pentru credincioși. Cu aceasta ne vom ocupa în al doilea capitol.

Ce reprezintă ziua Domnului?

Dacă privim citatele din prima grupă, se observă o deosebire mare față de ceea ce am văzut când am meditat asupra răpirii credincioșilor. Atât de minunate sunt binecuvântările legate de răpire, încât sunt fericiți nădejde a celor răscumparați prin sângele Mielului. Ei așteaptă împlinirea acestei nădejdi (Tit 2.13), suspină așteptând înfierea, răscumpărarea trupului (Romani 8.23-24).

Ziua Domnului, dimpotrivă, va fi răspunsul lui Dumnezeu la înălțarea omului (Isaia 2.12); va fi o zi a mâniei, o zi a necazului și a suferinței, o zi a ruinii și a nimicirii, o zi a întunericului, o zi de nori și de întunecime, o zi a strigătelor de război (Țefania 1.14-18). Profetul Amos spune despre această zi: „Vai de cei care doresc «ziua Domnului!» Ce așteptați voi de la ziua Domnului? Ea va fi întuneric, și nu lumină" (Amos 5.18).

Cu siguranță, pe pământ au fost zile groaznice, dar această zi „mare și înfricoșătoare", ziua Domnului, nu poate fi asemănată cu nimic din ce a fost (Ioel 2.31; Maleahi 4.5). În timp ce această zi va fi însoțită de semne deosebit de grave și vizibile (Ioel 2.30), la răpire nu auzim nimic de astfel de semne. Răpirea se va desfășura neobservată de această lume, numai urmările ei vor fi luate în seamă de oameni. Copiii lui Dumnezeu nu vor mai fi găsiți aici. Dar când va veni cu norii pentru a judeca lumea, „orice ochi Îl va vedea", chiar și „cei care L-au străpuns" (Apocalipsa 1.7).

Această zi a Domnului, care, atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament, joacă un rol important, nu caracterizează numai un anumit moment, ci o epocă întreagă care include în ea și împărăția de o mie de ani. Începutul acestei zile a Domnului va fi însemnată prin judecata asupra dușmanilor lui Hristos. Și la sfârșitul zilei Domnului, cerurile vor trece cu un zgomot șuierător, iar elementele aprinse de mare căldură se vor topi și pământul, cu toate lucrările de pe el, vor fi arse (2 Petru 3.10). Așa va trece sfârșitul acestei zile a Domnului spre veșnica zi a lui Dumnezeu, care va duce la starea veșnică.

Asemenea expresia ziua Mea, în Ioan 8, versetul 56, se referă la ziua Domnului de care vorbim acum. Expresia însăși este deosebită de cea din Apocalipsa 1, versetul 10. Acolo este vorba de o zi ce aparține Domnului. Este vorba de prima zi a săptămânii, duminica.

Arătarea noastră cu Hristos

Până aici am văzut ce va însemna venirea Domnului Isus în putere și slavă pentru lumea nemântuită. Dar acum venim la o altă latură a arătării Domnului nostru, care are legătură cu noi, cei credincioși. Să ne mai amintim încă o dată citatele din grupa a doua! Această a doua latură nu este pusă în legătură cu expresia ziua Domnului, dar totuși e în legătură cu apariția, cu descoperirea și

cu ziua lui Isus Hristos. În acea zi, iubiților, toți care suntem ai Domnului Isus Hristos vom fi arătați împreună cu El!

„... viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața noastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă”(Coloseni 3.3-4).

„... când va veni în ziua aceea ca să fie preamărit în sfinții Săi și admirat în toți cei care au crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).

Este aceasta ceva groaznic de care trebuie să ne temem? Nu, din contră! Este un adevăr de care putem să ne bucurăm nespus de mult, dar și un adevăr care e în legătură cu responsabilitatea noastră ca slujitori ai Domnului, căci în acea zi se va descoperi public ce am fost aici pe pământ pentru Domnul nostru și cu ce credincioșie I-am slujit.

Domnul va oferi cununi și răsplătiri pentru credincioșie în slujba Lui (citatele 9, 11, 15) și ele vor fi văzute de toți. Domnul vrea ca prin aceasta să Se proslăvească. Cu siguranță, Dumnezeu, în harul Său minunat, Se va îngriji ca noi toți în ziua aceea să nu fim nevrednici (citatele 10, 14). Dar slujitorul lucrează până în ziua arătării Domnului Său (citatele 8, 9, 15, 16). Dacă aici trecem prin suferințe, dacă Dumnezeu pune la încercare credința noastră și noi corespundem gândurilor Sale, atunci aceste lucruri vor fi spre laudă, onoare și slavă la arătarea lui Isus Hristos (citatele 3, 12, 13). Astfel, Pavel a putut spune cu îndrăzneală: „Eu socotesc că suferințele din timpul de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care va fi descoperită față de noi” (Romani 8.18).

Această referire a descoperirii Domnului asupra noastră în timpul de acum o găsim peste tot în Noul Testament. Dorința Domnului este ca de astăzi să înaintăm în lumina zilei Sale. Lucrau corinteni într-un mod firesc cu darurile harului? Ei au fost aduși numaidecât în legătură cu descoperirea Domnului nostru Isus Hristos (citatul 10). Trebuiau să se judece în fața judecătorilor lumești? Apostolul le amintește că ei vor judeca odată lumea (1 Corinteni 6.1-3).

Astfel, arătarea Domnului este o „poartă” a slujitorului, ținta finală. Când apostolul Pavel, la sfârșitul drumului său, rămas singur, privește înapoi la alergarea și la lupta lui în credință, se înviorează la gândul că are pregătită cununa dreptății (citat 9). Domnul, Judecătorul cel drept, i-o va da în ziua aceea ca răsplată, dar nu numai lui, ci tuturor care iubesc arătarea Sa. Nu este oare aceasta o încurajare puternică și pentru noi, ca să continuăm alergarea și lupta cea bună a credinței? Este posibil ca să nu iubim arătarea Sa? În acea zi, Domnul Isus va ocupa locul care Îi aparține Lui și numai Lui. Și aceasta nu numai în cer, ci chiar și aici pe pământ unde a stat crucea Lui. Aceasta înseamnă că slava Sa va fi vizibilă tuturor, și noi putem să ne bucurăm că se va arăta. Fiecare va vedea atunci ce Persoană minunată este Domnul. Putem spune și cânta cu adevărat: Noi Te așteptăm pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, și iubim arătarea Ta.

Să reținem încă o dată la sfârșitul acestui pasaj important: răpirea este un act al harului și al milei (Iuda 21) ea nu are nici o legătură cu responsabilitatea noastră. Arătarea lui Hristos, dimpotrivă, este punctul central la care se referă tot ce privește responsabilitatea noastră ca credincioși.

Timpuri și perioade

Cu ziua Domnului stau în legătură anumite perioade (sau epoci) și chiar anumite timpuri clar fixate, conturate. Despre acestea citim în profetul Daniel, și apoi sunt repetate în Apocalipsa. Un rol deosebit va juca o epocă de tre ani și jumătate. Ea va premerge direct arătării Domnului, cum vom vedea în ultimul capitol.

Și în epistola a doua către Tesaloniceni ne este spus că ziua aceasta „nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se fi descoperit omul păcatului, fiul pierzării” (capitolul 2.3). Vedem că pentru introducerea acestei zile sunt necesare anumite condiții, înainte trebuie să se petreacă diferite evenimente. Aceste evenimente și aceste timpuri sunt obiectul cuvântului profetic, și tesalonicenii nu aveau nevoie să le fie scris despre ele. De ce nu? Am văzut că Dumnezeu a vorbit clar despre ele în Vechiul Testament.

Altfel stau lucrurile cu răpirea. Împlinirea acestei nădejdi creștine nu este legată de nici o perioadă sau vreun eveniment anume. Ea poate avea loc în orice clipă. Încă pe timpul apostolilor, credincioșii o așteptau, și noi avem astăzi privilegiul de a aștepta zilnic acest mare eveniment. Creștinul fidel așteaptă în permanență pe Domnul său. Acest adevăr ne este pus în față atât de impunător de pilda robului credincios și înțelept din Matei 24, versetele 45-51. Suntem avertizați de starea și de vorbirea inimii slujitorului rău: „Stăpânul meu zăbovește să vină”. Tot răul din creștinătate are o cauză: s-a încetat așteptarea venirii Domnului. Salutul primilor creștini era „Maran atha!” „Domnul vine!” (1 Corinteni 16.22).

Ca un hoț noaptea

De mai multe ori, venirea Domnului în ziua Sa este asemănată cu venirea unui hoț noaptea. Ce vrea Dumnezeu să ne facă să înțelegem prin această expresie? Un hoț vine nu numai nevăzut, neașteptat, ci venirea lui este nedorită. Chiar așa va veni ziua Domnului:

„... pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. Când (ei) vor zice: «Pace și liniște», atunci o nimicire neașteptată va veni peste ei, ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip (pentru ei) de scăpare” (1 Tesaloniceni 5.2-3).

Noi trăim astăzi zile în care strădaniile pentru crearea păcii și a securității nu sunt trecute cu vederea. Atunci însă când oamenilor li se va părea că au ajuns la țintă, va veni peste ei o judecată neașteptată. Dar mai înainte, dragi copii ai lui Dumnezeu, vine Domnul și Mântuitorul nostru

pentru a ne lua la El. Și pentru noi El nu vine ca un hoț, ci ca Luceafărul strălucitor: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă mărturisească aceste lucruri în biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață" (Apocalipsa 22.16).

În inimile noastre, acest Luceafăr a răsărit deja (2 Petru 1.19) și își răspândește lumina Sa acolo. Pentru noi a sosit deja ziua, nu ziua Domnului, cum sunt unii de părere, ci ziua ca element moral. Noi suntem ai zilei, nu ai întunericului (1 Tesaloniceni 5.8).

Cu aceste cuvinte, revin încă o dată la textul din 1 Tesaloniceni 5. Acolo le-am subliniat pentru a face clar despre cine vorbește. De trei ori este spus pronumele „ei”. Judecata neașteptată va veni asupra „lor”, asupra oamenilor care se vor simți în siguranță atât politic, cât și social. Dar în următorul text de la versetul 4 schimbă pronumele personal și spune: „voi”, „vouă”, „noi”, „nouă”. Aceasta înseamnă că acum vorbește despre credincioși: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă surprindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului”(1 Tesaloniceni 5.4-5).

Ce deosebită este partea credincioșilor față de a necredincioșilor! Apostolul era convins că credincioșii tineri din Tesalonic nu erau în întuneric și că ei nu vor fi surprinși de această zi (numai aici este cu articol) ca de un hoț. Lumii necredincioase așa i se va întâmpla. Dar ce fericire să fii născut din Dumnezeu! Și pentru că Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1.5), suntem fii ai luminii și fii ai zilei. Noi aparținem acelei sfere luminoase în care Dumnezeu se descoperă și se face cunoscut.

O venire două aspecte

Nu aș încheia acest subcapitol despre deosebirile între venirea Domnului pentru răpire și venirea Lui în putere și slavă fără a îndruma spre ceva deosebit, care se referă la felul expunerii acestui adevăr în Scriptură.

Cu toate că am văzut că revenirea lui Hristos are două aspecte sau am putea spune că este formată din două acte și se desfășoară în două etape, totuși Sfânta Scriptură vorbește deseori într-un mod general despre venirea Domnului, fără a aminti aceste deosebiri.

În realitate, există numai o revenire a lui Hristos. Nu ar fi bine să vorbim de prima și de a doua venire a Domnului. Scriptura nu vorbește așa. Totodată, Duhul Sfânt are numai intenția să redea realitatea venirii Domnului: El va veni iarăși. În alte texte, de asemenea, apare ori un aspect, ori celălalt aspect al sosirii lui Hristos. Rareori sunt puse amândouă aspectele laolaltă. Cazul acesta îl găsim în textul din Tit: „... așteptând fericita noastră nădejde și arătarea marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos" (capitolul 2.13).

Fericita nădejde este deosebită aici clar de arătarea în slavă a lui Hristos, dar noi le așteptăm pe amândouă. În gândurile lui Dumnezeu, ele aparțin absolut laolaltă. De ar da Domnul ca să avem

înaintea ochilor noștri și în inimă această nădejde fericită a venirii Lui pentru răpire și apariția slavei Lui! Curând va veni Domnul „marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”. Numele Lui preaînalt să fie proslăvit pe vecie!

2. Iată, Mirele!

Vorbirea profetică a Domnului

În acest capitol vrem să aruncăm o privire asupra mării cuvântări profetice a Domnului nostru, cuvântare care a ținut-o pe Muntele Măslinilor înaintea ucenicilor Săi (Matei 24 și 25). Ea constituie o temelie importantă pentru înțelegerea contextelor profetice, așa cum ne sunt ele arătate în mod deosebit în profetul Daniel și în Apocalipsa. Din păcate, cuvântarea este adeseori înțeleasă greșit, și acest fapt a condus la multă neînțelegere și nesiguranță între copiii lui Dumnezeu. Dar tocmai diferențierea diferitelor teme atinse de Domnul în această cuvântare are o mare însemnătate în înțelegerea subiectului nostru.

Structurarea cuvântării

În aceste rânduri nu intenționez să fac o analiză exactă a cuvântării Domnului pe Muntele Măslinilor, cu toate că ea ar merita să fie studiată cu atenție. Ea conține multe amănunte importante, și asupra unora dintre ele ne vom reîntoarce pe parcursul cercetării noastre. Mai întâi este important să avem, cu ajutorul Domnului, o privire de ansamblu asupra capitolelor 24 și 25 din evanghelia după Matei. În continuare vrem să ne ocupăm de pilda celor zece fecioare, pentru că această pildă atinge direct subiectul nostru.

Sunt convins că înțelegerea structurii cuvântării Domnului înseamnă un mare pas înainte în înțelegerea adevărului lui Dumnezeu. Prin înțelegerea acestor contexte, vom fi puși în situația de-a ordona corect fiecare din evenimentele profetice și de-a putea avea un câștig pentru viața noastră practică de credință.

Domnul Isus vorbește aici ca marele profet al lui Dumnezeu la care s-a referit Moise (Deuteronomul 18.18). A fost o clipă extrem de deosebită în istoria lui Israel când Fiul lui Dumnezeu a ieșit și a plecat din templu (Matei 24.1). Să ne gândim că niciodată nu se va mai auzi vocea Lui în pridvor! Ierusalimul și-a respins Împăratul! „Iată, vi se lasă casa pustie, căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în numele DOMNULUI!»" (Matei 23.38-39). Aceste cuvinte a trebuit să le spună Domnul poporului

iudeu și conducătorilor lui. Înainte de acest gând serios, trebuie să vedem expunerile Lui în aceste două capitole.

Ucenicii I-au arătat plini de uimire clădirile templului. Răspunsul Domnului ar fi trebuit totuși în mod necesar să îi surprindă, dacă nu chiar să-i neliniștească: „Vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată”. Apoi, când pe Muntele Măslinilor ucenicii erau numai cu Domnul Isus, i-au pus trei întrebări importante:

- Când se vor întâmpla aceste lucruri?
- Care va fi semnul venirii Tale?
- Care va fi semnul sfârșitului veacului?

Domnul trece cu răspunsul peste ceea ce au întrebat ucenicii. Acesta este modul Său de lucru. El le dă lor și prin aceasta și nouă o privire de ansamblu asupra evenimentelor care vor urma după plecarea Lui. Astfel, El pleacă de la situația din Israel și dezvăluie lucrurile până la vremea când El va ședea pe scaunul Său de domnie al slavei pe pământ și când împărăția Sa nu va mai fi o taină, ci va exista în mod vizibil. Trebuie să observăm că ucenicii nu stau aici înaintea Domnului Isus ca creștini. Încă nu exista creștinismul. Ucenicii stau înaintea Domnului Isus ca reprezentați ai rămășiței credincioase din poporul iudeu. Ei L-au întrebat aceste lucruri ca iudei credincioși, iar apoi, câteva zile mai târziu, primesc învățăturile Lui ca reprezentanți ai rămășiței iudaice.

Profeția însăși are trei părți mari.

a) Prima parte cuprinde versetele 1-44 din capitolul 24 și are de-a face cu iudeii. Domnul prezice trei lucruri despre

- strâmtorările de care vor avea parte (versetul 9);
- rătăcirile la care vor fi expuși (versetul 24);
- izbăvirea pe care o vor afla (versetul 31).

b) A doua parte se întinde de la capitolul 24, versetul 45 până la capitolul 25, versetul 30. Aici este vorba exclusiv de creștini, care cu privire la Domnul lor absent:

- slujesc în interiorul domeniului (capitolul 24.45-51),
- Îl așteaptă (capitolul 25.1-13),
- lucrează în exteriorul domeniului (capitolul 25.14-30).

c) A treia parte se întinde de la versetul 31 până la sfârșitul capitolului 25. Aici apar națiunile. Ele vor fi apoi cercetate și judecate dacă:

- i-au primit (versetele 34-40) sau
- i-au alungat (versetele 41-46) pe solii împăratului.

Domeniul iudaic

În prima parte a profeției Sale, Domnul descrie domeniul iudaic. Surprinde faptul că El trece cu vederea perioada Bisericii, inserată aici din punct de vedere temporal. În acest sens, Domnul vorbește potrivit Vechiului Testament. Abia după ce prezintă succesiunea evenimentelor profetice în domeniul iudaic și arată aceste fapte până la venirea Fiului Omului în slavă și putere, ajunge să vorbească, în partea a doua, despre domeniul creștin. Acesta nu se leagă temporal de sfârșitul primului domeniu, al celui iudaic. Nici a treia parte, care are legătură cu judecata națiunilor vii la începutul împărăției de o mie de ani, nu se leagă direct temporal de sfârșitul celui de-al doilea domeniu. Mai degrabă, al treilea domeniu se leagă de sfârșitul primului domeniu.

Este bine să înțelegem corect acest lucru. Domnul descrie cele trei domenii despărțite în momentul respectiv, pentru ca noi să putem recunoaște cu claritate caracterul lor specific. Din această motiv, Domnul ne dă trei imagini unitare. Coordonarea temporală a fiecărui domeniu, unul față de celălalt, nu se află în prim-plan. Putem să o deducem din alte locuri ale Scripturii. Dar chiar în interiorul fiecărui domeniu, Domnul nu ține cont neapărat la prezentarea evenimentelor de ordinea lor cronologică. Acest lucru devine clar, dacă ne reîntoarcem la primul domeniu.

Odată cu versetul 14, ajunge în prezentarea Sa deja la timpul sfârșitului: „Și atunci va veni sfârșitul” De fapt este numai o aluzie generală, și totuși se referă clar la sfârșitul de altfel, nu la sfârșitul lumii, ci al epocii curente, despre care au întrebat și ucenicii (versetul 3). Dar de la versetul 15 revine iarăși (și anume pentru o perioadă de exact trei ani și jumătate, cum vom vedea mai târziu) și vorbește despre timpul marelui necaz al lui Iacov care va începe odată cu așezarea urâciunii pustiirii în locul sfânt. Acest timp, după cum s-a precizat, va dura trei ani și jumătate și le va aduce iudeilor necazuri neimaginabile. Mulți vor fi nemulțumiți, mulți amăgiți, mulți persecutați. Vor fi mulți hristoși mincinoși, mulți proroci mincinoși, mulți amăgitori. Odată cu sosirea lui Hristos în putere și slavă, această perioadă de judecată își va găsi sfârșitul.

Acest tip de evocare retrospectivă, de care Domnul se folosește aici, merită considerația noastră deosebită. Evocarea aceasta se găsește de mai multe ori și în Apocalipsa. De aceea trebuie să ne familiarizăm cu acest tip de evocare, căci ne va ajuta mult în înțelegerea contextelor prezentate.

În această parte a cuvântării Lui, Domnul le arată ucenicilor Săi care va fi starea lumii după plecarea Sa și care va fi poziția ei proprie în timpul absenței Sale. Deoarece în ultimul capitol voi mai atrage atenția asupra uneia sau alteia dintre paralele referitoare la ce am spus aici, mă limitez acum asupra acestui punct: să arăt că în primul domeniu este vorba într-adevăr despre iudei, și nu despre creștini. Citez pur și simplu câteva propoziții sau formulări ale Domnului. „*Veți auzi de războaie și vești de războaie*” (capitolul 24.6).

Este aceasta vorbirea Domnului pentru noi creștinii? Oare auzim în vreun loc oarecare din epistolele Noului Testament, unde găsim prezentată învățătura creștină, chiar și numai o singură dată ceva de felul acesta? Apostolului Pavel i-a fost încredințată descoperirea tainei lui Hristos și a Adunării. El a fost atât slujitorul Evangheliei, cât și slujitorul Adunării (Coloseni 1.23-25). Ne avertizează el undeva de războaie și vești de războaie? Cu siguranță, aceste avertizări ale Domnului au însemnătatea lor, dar nu pentru noi creștinii, ci pentru ucenicii Săi din poporul iudeu.

„Toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci” (versetul 6).

Și acest cuvânt se află în contradicție cu ceea ce ne este spus nouă creștinilor: „... peste care au venit sfârșiturile veacurilor” (1 Corinteni 10.11). Pentru noi, creștinii, nu mai există alte dispensații ale lui Dumnezeu. În domeniul iudaic însă, trebuie să se petreacă încă multe alte lucruri, înainte ca să vină sfârșitul și înainte ca rămășița credincioasă din Iuda să ajungă la savurarea binecuvântărilor ei.

„Evanghelia aceasta a împărăției va fi predicată în toată lumea ca o mărturie pentru toate popoarele” (versetul 14).

Creștinii au privilegiul de a vesti o altă evanghelie, o evanghelie mult mai înaltă: Evanghelia slavei lui Hristos (2 Corinteni 4.4), Evanghelia harului lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24). Este și Evanghelia lui Dumnezeu despre Fiul Său (Romani 1.1-2) o descoperire deplină a lui Dumnezeu despre Fiul Său, puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede (versetul 16). Dar, în timpul sfârșitului, iudeii credincioși vor vesti Evanghelia împărăției; aceasta înseamnă că ei vor face cunoscut că nimeni altul decât Domnul Isus este Împăratul adevărat al lui Israel, da, Împăratul întregului pământ, și că venirea Lui pentru ridicarea împărăției urmează să aibă loc.

„De aceea, când veți vedea «urâciunea pustiirii», despre care a vorbit prorocul Daniel, «așezată în locul sfânt» (cine citește să înțeleagă!) atunci, cei care vor fi în Iudeea să fugă la munți”(versetele 15-16).

Expresia locul sfânt arată clar că nu poate fi vorba de domeniul creștin, căci în creștinism nu există locuri sfințite. Dacă avem un loc sfânt, atunci acesta este cerul unde este Hristos. Ierusalimul însă este numit cetatea sfântă (Matei 27.53), și acest loc sfânt numit aici este templul din această cetate. Denumirea Iudeea pledează în favoarea ei înseși. Și unde în Noul Testament sunt avertizați creștinii să fugă la munți? Dacă avem să fugim de ceva, atunci aceasta este de închinarea la idoli, de desfrânare, de poftele lumești (1 Corinteni 6.18; 10.14; 2 Timotei 2.22). În creștinism nu este vorba despre locuri în sensul strict al cuvântului, ci despre lucruri duhovnicești, morale.

"Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în sabbat"(versetul 20).

Sabatul aparține iudaismului, așa cum prima zi a săptămânii, ziua învierii Domnului și Mântuitorului nostru, caracterizează creștinismul adevărat.

„Dar, din cauza celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate”(versetul 22).

Mulți susțin ferm că cei aleși sunt aici creștinii credincioși. Dar această afirmație nu este adevărată. Cu siguranță, credincioșii timpului harului sunt de asemenea aleși, dar alegerea lor poartă un caracter mult mai înalt: ea provine înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4). Aici însă este vorba de aleșii din poporul iudeu, care vor avea parte de împărăția care este pregătită de la întemeierea lumii (Matei 25.34).

„Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși ... până acolo încât să înșele, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși" (versetul 24).

Iudeii care au respins pe Hristosul adevărat se vor afla într-un mare pericol să accepte un Hristos fals. Într-adevăr, vor face acest lucru! „Eu am venit în Numele Tatălui Meu", a putut să le spună Domnul Isus, dar a trebuit să continue: „și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi" (Ioan 5.43).

Este un pericol tipic iudaic. Pentru noi, creștinii, pericolul este ineficace, pentru că noi știm că Hristos a venit de mult timp și a fost pus pe cruce de poporul Său pământesc. Și mai știm ceva, și anume că El este slăvit acum în cer. Avertismentul pentru noi este să cercetăm duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu (1 Ioan 4.1). Acum, când Duhul Sfânt este pe pământ, pericolul este extraordinar de mare, în domeniul creștin, de a da ascultare duhurilor mincinoase în locul Duhului Sfânt. Acesta este pericolul tipic creștinesc.

„De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și îi înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape" (versetul 32).

Faptul că smochinul este o imagine a iudeilor ca națiune este cunoscut de cei mai mulți dintre noi. Dar eu accentuez: ca națiune. Deșteptarea smochinului nu are legătură cu viața interioară, duhovnicească sau cu credința, ci cu deșteptarea iudeilor ca națiune. Este un proces exterior, pe care de altfel îl observăm deja de decenii.

„Adevărat vă spun, nu va trece generația aceasta până nu se vor întâmpla toate acestea”(versetul 34).

Despre care generație vorbește Domnul aici? Despre generația iudeilor, care L-a respins. Domnul vorbește despre ea într-un sens moral, și nu în unul temporal.

"Atunci, doi vor fi la câmp: unul va fi luat și altul lăsat" (versetul 40).

La sosirea Domnului ca Fiul Omului, împrejurările vor fi cu totul altele față de venirea Lui ca Mire și ca Luceafărul de dimineață. Când va veni ca Mire pentru noi, creștinii, ne va lua la El în slavă. Aceasta este salvarea noastră: părăsirea scenei pământești și anume prin aceea că vom fi luați, „răpiți” în întâmpinarea Lui. Am vorbit de acest adevăr. Dar când El va veni pe pământ în caracterul de Fiu al Omului pentru a-Și ridica aici împărăția pământească, atunci El va lăsa aici pe credincioșii dintre iudei și dintre națiuni, pentru a putea avea parte și ei de binecuvântările împărăției păcii de o mie de ani. Pe necredincioși, din contră, îi va lua din împărăția Sa prin judecată. Ei vor fi „ca pleava pe care o spulberă vântul” (Psalm 1.4).

Aceste indicații sunt de ajuns pentru a clarifica faptul că avem în fața noastră, în prima parte din Matei 24, într-adevăr domeniul iudaic.

Domeniul creștin

Este foarte remarcabil că Domnul Isus prezintă domeniul creștin, care se află acum în fața noastră, sub forma a trei pilde (capitolul 24.45-25.30). Aceste pilde, luate riguros, nu ne oferă o privire de ansamblu asupra evenimentelor profetice, cum este cazul în prima și în a treia parte.

Mai degrabă, aceste trei pilde poartă un caracter moral: ele accentuează însemnătatea atitudinii interioare a oamenilor. Faptul că avem în aceste pilde imagini ale dispensației creștine de acum, ale timpului harului, va fi susținut de următoarele trei constatări:

- Când credincioșii sunt îndemnați aici să aștepte venirea lui Hristos, atunci se vorbește întotdeauna despre venirea Domnului. Titlul Fiul Omului, pe care Îl ia întotdeauna când are legătură cu pământul, nu apare în nici una din cele trei pilde.
- În aceste trei pilde, nu găsim nici o indicație despre „timpuri și perioade” (1 Tesaloniceni 5.1) sau despre oarecare semne pregătitoare, cum ne sunt date în alte locuri ale cuvântului profetic și care se află în legătură cu sosirea Sa în putere. Mai mult, totul poartă caracterul adevărului creștin, mai ales adevărul pe care îl avem în textul din 1 Tesaloniceni 4, ultima parte.
- Nu este citat nici un singur text al profețiilor Vechiului Testament referitor la subiectul dominant revenirea lui Hristos pentru ai Săi. De ce nu? Pentru că Vechiul Testament vorbește, în mai multe locuri, de venirea lui Mesia, de respingerea Sa, de moartea Sa și de împărăția Sa în putere și slavă, dar nu indică nici măcar într-un loc perioada în care, Împăratul absent fiind, se va forma Biserica, Adunarea lui Dumnezeu.

Toate acestea nu sunt întâmplătoare și putem învăța de aici că Domnul Isus nu vorbește despre Israel, ci despre dispensația creștină, căreia îi împrumută aici, ca și în alte locuri din Matei, denumirea de împărăția cerurilor. Înainte de a ne îndrepta spre pilda celor zece fecioare, care

începe cu următoarele cuvinte: „Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare”, vrem să ne ocupăm cu întrebarea: Ce putem înțelege prin noțiunea împărăția cerurilor?

Împărăția cerurilor

De la început trebuie să spunem că împărăția cerurilor nu este nici cerul însuși și expresia nu se referă nici la Biserică, la Adunarea Dumnezeului Celui Viu.

Împărăția cerurilor este o expresie pe care o folosește numai Matei. Matei a scris sub inspirația Duhului Sfânt ca iudeu către iudei, și fiecare iudeu inițiat în Vechiul Testament știa că profetul Daniel a vorbit despre faptul că Dumnezeul cerurilor Își va întemeia o împărăție pe pământ care nu va fi distrusă niciodată împărăția cerurilor (Daniel 2 și 7). Împărăția aceasta o așteptau iudeii, și premergătorul Domnului ca Mesia, Ioan Botezătorul, vestea că împărăția cerurilor ar fi foarte aproape (Matei 3.2).

Dar poporul iudeu din vremea Domnului avea puțină cunoștință și puțină grijă de starea lăuntrică a inimii, stare care era necesară pentru intrarea în această împărăție. Chiar Nicodim nu vedea în împărăție mai mult decât un fel de Paradis pământesc, care îi va fi dăruit omului din nou. Faptul că nașterea din nou era esențială condiție pentru intrarea în împărăție, chiar și pentru un iudeu, el a pierdut-o din vedere, cu toate că profetul Ezechiel vorbise de ea (capitolul 36.26). Astfel, Domnul a trebuit să-i spună: „Tu ești învățătorul lui Israel și nu înțelegi aceste lucruri?” (Ioan 3.10). De aceea a fost atât de importantă strigarea lui Ioan Botezătorul pentru pocăință. Era necesară o schimbare totală a inimii și a minții, dacă oamenii doreau să intre în această împărăție.

Moise a vorbit deja despre acest lucru, și anume, dacă fiii lui Israel vor fi ascultători din inimă față de legile lui Dumnezeu, zilele lor „vor fi înmulțite ca zilele cerurilor deasupra pământului” (Deuteronomul 11.21). Dumnezeu va înrădăcina pentru totdeauna „sămânța lui David” și va face scaunul lui de domnie „ca zilele cerurilor” (Psalm 89.29). Profetul Daniel a primit multe informații despre împărăție. El a văzut într-o scenă cerească pe „Unul ca un Fiu al Omului” că a fost adus la Cel Bătrân de Zile și I s-a dat stăpânire, slavă și o împărăție veșnică (vezi Daniel 7). Deci, această împărăție a vestit-o Ioan ca fiind „aproape”, Împăratul era acolo în persoana lui Hristos, dar oare a fost primit de poporul iudeu? Noi știm ce s-a întâmplat: Împăratul a fost respins.

Cu aceasta, era oare totul pierdut? Laudă și mulțumire fie aduse lui Dumnezeu! Nu. Instaurarea împărăției în putere și slavă a fost amânată pentru un timp (Faptele Apostolilor 3.21), dar între timp Domnul Isus a plecat în cer și își exercită de acolo influența Sa pe pământ nu într-un mod deschis, ci în chip tainic. Aceasta este împărăția cerurilor, așa cum este ea astăzi. Această împărăție a cerurilor este tainică în raport cu împărăția Lui vizibilă, în slavă, cum va fi cândva. Astfel, împărăția cerurilor are două forme de prezentare: împărăția cerurilor în postura ei tainică de

astăzi (cum nu a fost descoperită în Vechiul Testament) și împărăția cerurilor în forma ei viitoare, plină de putere și vizibilă (sinonimă cu împărăția de o mie de ani).

Deci, când a început această împărăție în postura ei tainică? Împărăția cerurilor a început atunci când Hristos a plecat de aici ca Cel respins în cer și acolo Și-a luat locul de proslăvit la dreapta lui Dumnezeu. Peste tot pe pământ unde s-a extins influența Domnului care se află în cer este împărăția cerurilor. La început, această împărăție începuse bine cu ucenici destoinici. Exemplele din Matei 13, ca și veștile din Faptele Apostolilor ilustrează acest adevăr. Dar nu a rămas așa, căci vrăjmașul a semănat neghina între grâu. Așa a ajuns împărăția cerurilor (în dezvoltarea exterioară admisă de Dumnezeu) un lucru amestecat în care și buni, și răi sunt laolaltă, încât cei ce sunt numai cu numele nu mai pot fi deosebiți de ochii noștri. Vom găsi acest gând în pilda noastră.

Când spun că împărăția cerurilor este peste tot unde s-a extins influența Domnului care este acum în cer, atunci acest domeniu include și astfel de creștini care spun că sunt ai lui Hristos numai cu buzele, dar care nu au trăit nașterea din nou. Faptul că a avut loc o influență asupra lor nu se poate tăgădui, căci ei recunosc că sunt creștini. Dar influența nu a mers destul de departe, deoarece nu le-a fost atinsă inima și conștiința. Aceasta este tragedia. Astfel de oameni se cred în siguranță și se numesc după Numele lui Hristos. Priviți din exterior, ei sunt în împărăția cerurilor, sunt parte a creștinătății și pătași la toate binecuvântările adevăratului creștinism, dar, dacă nu se întorc cu smerenie, vor merge în pierzarea veșnică. Domnul să se îndure de mulți și să-i aducă la cunoștința adevărului!

Nu mai intru aici în detalii în legătură cu deosebirile dintre împărăția cerurilor și împărăția lui Dumnezeu. În parte, ele înseamnă același lucru, dar numai în parte. Anumite pilde se referă atât la împărăția cerurilor, cât și la împărăția lui Dumnezeu. În general, se poate spune totuși că împărăția lui Dumnezeu este o noțiune mai cuprinzătoare. Ea include gândul împărăției cerurilor, dar are deseori un conținut moral (1 Corinteni 4.20; Romani 14.17). Expresia împărăția cerurilor, de cele mai multe ori, se referă la o administrare, la o epocă anumită a căilor lui Dumnezeu cu acest pământ. Această epocă va exista și după răpirea Adunării, și în timpul necazului cel mare. Cât de puțin se aseamănă împărăția cerurilor cu Adunarea lui Dumnezeu!

Până aici ne-am ocupat cu împărăția cerurilor în aspectul ei vizibil, așa cum se prezintă ea oamenilor „de afară”. Privită din acest unghi, împărăția cerurilor este astăzi creștinismul. Dar nu în toate textele, împărăția cerurilor se referă la acest domeniu exterior al mărturisirii creștine. Când, de pildă, Domnul Isus spune:

„... dacă nu vă veți întoarce și nu veți deveni ca niște copilași, cu nici un chip nu veți intra în împărăția cerurilor” (Matei 18.3),

„Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a celor ca ei” (Matei 19.14),

„Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s-a ridicat nici unul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el” (Matei 11.11),

Atunci prin expresia împărăția cerurilor nu se referă la dezvoltarea exterioară pe care o va lua împărăția, ci la un domeniu interior, dumnezeiesc, care în alte versete este redat prin expresia împărăția lui Dumnezeu. Faptul că împărăția cerurilor are și această parte lăuntrică, pe care Domnul o descoperă numai celor „din casă”, adică celor care sunt ai Săi, o arată cele două pilde: cu comoara ascunsă într-un ogor și cu negustorul care caută mărgăritare frumoase (Matei 13.44-46). Aici aflăm de ce Domnul în împărăția Sa, văzută în aspectul ei exterior, îngăduie o astfel de „dezvoltare deficitară”, o astfel de coexistență a celor buni cu cei răi: inima Lui este îndreptată spre ai Săi, El vede în ei „comoara” Sa, ei formează împreună „mărgăritarul de mare preț”, Adunarea Lui. Din cauza lor, Domnul a dat totul, însăși viața Sa. Acest adevăr nu poate să ne conducă decât la adorare.

Pilda celor zece fecioare

„Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui” (Matei 25.1).

Domnul compară deci epoca creștină cu zece fecioare care și-au luat candelile pentru a merge în întâmpinarea mirelui. Pentru aceasta, folosește un eveniment obișnuit în Orient: fecioarele mergeau în ziua nunții ca să-l întâmpine pe mire, și apoi cu făclii să-l conducă la casa miresei.

Cu ajutorul cuvântului de introducere atunci, El stabilește legătura cu pilda anterioară. Prin forma de exprimare, probabil ciudată, „se va asemăna”, Domnul face aluzie la faptul că are în vedere un timp anumit, mai târziu al acestei epoci. Atunci împărăția cerurilor va fi primit anumite trăsături morale de caracter. Acest timp se află cu siguranță la sfârșitul epocii. Modul de cercetare în această pildă este în același timp retrospectiv; dacă, de exemplu, în pilda despre împărăția cerurilor, din capitolul 13, dezvoltarea împărăției se desfășoară de la un punct de plecare dat până în viitor, aici situația este arătată la sfârșit, dar nu fără a avea privirea îndreptată înapoi asupra punctului, unde își are începutul această lucrare.

Despre interpretarea pildelor

Dacă intrăm acum în detalii pentru fiecare dintre simbolurile pe care le folosește Domnul, să observăm mai întâi că, în principiu, nu putem „spiritualiza” toate amănuntele unei pilde. Noi nu

putem, și nici nu avem voie să acordăm neapărat o importanță duhovnicească fiecărei împrejurări amintite într-o pildă. Fiecărei pilde îi este atribuită o trăsătură principală, și aceasta trebuie s-o înțelegem. Trăsătura principală în pilda noastră este de a fi pregătit pentru sosirea Mirelui. Despre acest lucru este vorba aici, și, în legătură cu această trăsătură principală, amănuntele pildei primesc înțelesul lor figurat.

Din principiu, într-o pildă nu sunt urmărite trăsăturile secundare, nu se pătrunde în adevăruri care se află în legătură cu adevărul sau învățătura prezentată în pilda respectivă. Așa, de exemplu, în pilda noastră nu este amintită mireasa. În capitolul 22 avem o pildă care se ocupă de poziția celor invitați la nuntă. În pilda noastră este vorba de venirea Mirelui. De-abia în Apocalipsa 19 și 21 vedem mireasa cerească.

Bineînțeles, Domnul Isus este cel mai mare Învățător, divinul Învățător, și când El spune o pildă și folosește pentru aceasta anumite simboluri, atunci El știe foarte exact de ce vorbește așa, și nu altfel. Dacă El alege cuvintele Sale astfel, atunci acest lucru are neapărat însemnătatea lui. Cuvintele Lui sunt totdeauna desăvârșite și pline de înțelepciune divină. Vrem să păstrăm acest lucru cu tărie. Totuși, ceea ce am spus rămâne: Domnul vrea în pilda respectivă să dea o învățătură principală. Înțelegerea gândurilor principale trebuie să fie prima noastră dorință, înainte de a întreba ce vrea să ne spună Domnul cu vreun amănunt sau altul.

Mai doresc să amintesc faptul că trebuie să fim mulțumitori, pentru că Domnul S-a coborât să ne clarifice gândurile Lui divine cu ajutorul evenimentelor sau întâmplărilor din viața firească. Noi înțelegem deseori mult mai ușor imagini decât cuvinte abstracte.

Pilda de față este un tablou pictat de o mână divină, desăvârșită, și noi vom fi cu siguranță uimiți de tot ce marele Maestru a pus aici.

Creștinismul este ieșire, mișcare

Când Domnul folosește simbolul fecioarelor, dorește să ne facă de cunoscut un gând de bază al creștinismului: despărțirea despărțirea de lume, de tot ce nu este conform cu El. Rădăcina care stă la baza cuvântului grecesc pentru fecioară înseamnă „despărțit”. Creștinii adevărați sunt oameni care s-au despărțit pentru Domnul lor, pentru Dumnezeu. Domnul Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, „ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl” (Galateni 1.4). Slujba apostolului Pavel consta în a prezenta pe credincioșii din Corint înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată (2 Corinteni 11.2). Suntem noi totdeauna conștienți de această poziție, dragi prieteni?

Fecioarele și-au luat candelile. Candelile sunt o imagine remarcabilă despre mărturia creștină. Creștinii sunt chemați să fie în lume o mărturie pentru Hristos. Ei au privilegiul să

lumineze ca lumini în lume „în mijlocul unei generații strâmbe și sucite” (Filipeni 2.15). Prin faptul că cei credincioși arată în viața lor și prin cuvintele lor cine este Hristos, răspândesc în lumea întunecoasă lumina duhovnicească, morală. Nu este aceasta o misiune măreață? Nu vrem oare să ne amintim din nou de această misiune acum când auzim de aceste fecioare că și-au luat candelile?

Pregătite în acest fel, „au ieșit în întâmpinarea mirelui”. Acest fapt este extrem de remarcabil, căci aici cunoaștem o a treia trăsătură de caracter a creștinismului adevărat: potrivit gândului lui Dumnezeu, creștinii nu rămân acolo unde au fost când au primit mântuirea. Mai degrabă, ei ies, părăsesc, în sens religios, legăturile și relațiile lor de dinainte. Iudeul încetează de-a mai fi iudeu, păgânul încetează de-a mai fi păgân, „aici nu mai este nici grec, nici iudeu, ... ci Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3.11).

Părăsesc poziția lor precedentă însă și într-un alt sens: renunță de dragul Domnului la ceea ce până acum au prețuit în lume, pentru a-I merge în întâmpinare pentru a avea „o întâlnire cu El”. Nu mă gândesc acum la relațiile firești care există și pe care le-a creat Dumnezeu, ca de exemplu între soț și soție sau între părinți și copii. Desigur, și acestea trebuie să fie subordonate urmării Domnului. Mă gândesc mai mult la sistemul lumii care ține în robie pe oameni cu bucuriile și plăcerile lui. Omul credincios părăsește cu bucurie aceste plăceri vechi care pentru el nu mai înseamnă nimic. Dacă se merge cu adevărat în întâmpinarea „Mirelui”, atunci acest lucru nu pare greu de făcut.

Vedem această ieșire așa de frumos arătată la credincioșii din Tesalonic. Ei s-au întors la Dumnezeu de la idoli, ca să slujească Dumnezeului Celui viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său (1 Tesaloniceni 1.9-10). La rândul lor, creștinii evrei au trebuit să facă experiența că era imposibil să rămână în tabără, în sistemul religios iudaic, și, în același timp, să guste binecuvântările creștine. „Să ieșim deci afară din tabără, la El, purtând batjocorirea Lui. Căci noi n-avem aici o cetate care rămâne, ci suntem în căutarea celei viitoare” (Evrei 13. 13-14). Suntem și noi, iubiților, „în mișcare”, departe de cele vechi, și înaintăm și noi spre El, spre Cel ce vine?

Totuși, aici este reînnoită o diferență față de poziția iudeilor credincioși din zilele de mai târziu: în timp ce creștinii sunt chemați „să iasă afară” în întâmpinarea Mirelui, rămășița iudaică nu are această chemare. Ea rămâne în poziția care o va caracteriza până atunci și așteaptă astfel venirea lui Mesia pentru salvare. Noi am văzut acest lucru cu ajutorul versetelor 40 și 41 din capitolul 24: unul (sau una) va fi luat(ă) și unul (sau una) va fi lăsat(ă).

În ce privește mirele, nu avem dificultăți de a vedea în acesta o imagine a Domnului Isus. Deja în capitolul 22, Domnul a asemănat împărăția cerurilor cu un împărat care face nuntă fiului

său. Dacă Dumnezeu vorbind în imagini dorește să-I facă nuntă Fiului Său, atunci este pe deplin lămurit cine este Mirele El, Domnul Isus, Fiul Dumnezeului Celui viu.

Surprinzător este faptul că în amândouă pildele nu apare mireasa. Dacă acum spun totuși ceva despre mireasă, atunci o fac din cauză că referitor la ea, în legătură cu această pildă, câteodată apar idei greșite.

Când se vorbește aici despre mireasă, nu trebuie să ne gândim la Adunarea lui Dumnezeu. Desigur, Adunarea este mireasa cerească a lui Hristos, soția Mielului (Apocalipsa 19.7; 21.2; 22.17), dar acest adevăr nu este aici încă descoperit.

La cercetarea pildei noastre nu trebuie să-i facem loc gândului că fecioarele, în timpul desfășurării pildei, ar deveni pe neașteptate însăși mireasa. Acest lucru este deseori prezentat astfel, de cele mai multe ori din neștiință, dar nu este corect.

Principii amestecate în creștinătate

„Cinci din ele erau înțelepte și cinci nechibzuite. Cele nechibzuite, când și-au luat candelilele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înțelepte, împreună cu candelilele au luat cu ele și untdelemn în vase” (versetele 2-4).

Este interesant cum prezintă Domnul Isus lucrurile: din cele zece fecioare, cinci erau înțelepte și cinci nechibzuite. Numărul cinci vorbește de responsabilitatea omenească. Dublul lui, numărul zece întărește gândul pe care de altfel îl găsim deja și la cele zece porunci. Prin folosirea acestor numere, Domnul Isus vrea deci să arate că domeniul creștinismului este încredințat responsabilității omenești. Acesta este motivul pentru care El folosește de două ori numărul cinci, și nu pentru că cele două grupe erau la fel de mari.

Când Dumnezeu încredințează ceva responsabilității oamenilor, întotdeauna ei strică. Acest lucru îl vedem și aici: din acelea, care simbolic reprezintă creștinismul, numai cinci sunt înțelepte, celelalte cinci sunt nechibzuite. Aceasta ne poate conduce totdeauna și despre aceasta ne vom ocupa numaidecât la un adevăr pe care putem să-l învățăm aici: în domeniul mărturiei creștine pe pământ domnesc principii amestecate; în acest domeniu există laolaltă oameni înțelepți și oameni nechibzuiți. Și în prima, dar și în a treia pildă am avut același aspect. Alături de slujitorul credincios și înțelept, se găsește slujitorul rău, și alături de slujitorul bun și credincios care se poartă cu credincioșie cu averea stăpânului său, se află și slujitorul rău și leneș care ascunde talantul stăpânului său în pământ. Bun și rău alături acesta este astăzi semnul pentru împărăția cerurilor, pentru creștinism.

Domnul a profețit deja în capitolul 13 din evanghelia după Matei că așa se va întâmpla. El, Semănătorul cel bun, va semăna sămânță bună, dar împotrivorul Său va semăna în același timp

neghină în mijlocul grâului. Ar fi bine și de mare ajutor pentru evaluarea a ceea ce se găsește în zilele noastre în creștinătate, dacă înțelegem această realitate, dacă totdeauna avem în vedere că împărăția cerurilor nu este aceeași cu Adunarea, Biserica lui Dumnezeu. În Adunare trebuie practică disciplină („Înlăturați din mijlocul vostru pe răul acela” 1 Corinteni 5.13); în împărăția cerurilor, din contră, are valabilitate principiul: „Lăsați-le să crească împreună până la seceriș” (Matei 13.30).

Fără untdelemn

Înțelepciunea fecioarelor înțelepte a constatat în faptul că ele și-au luat untdelemn atât în candelă, cât și în vasele lor. Nechibzuința celor nechibzuite s-a manifestat în faptul că, deși și-au luat candelă, nu și-au luat untdelemn cu ele. Toate aveau candelă. Dar faptul că era sau nu untdelemn disponibil făcea deosebirea decisivă.

O părere mult răspândită în creștinism este că în imaginea fecioarelor înțelepte se poate vedea o imagine a creștinilor fideli, în cele nechibzuite, o imagine a creștinilor infideli, că cele înțelepte așteaptă venirea Domnului, iar cele nechibzuite nu fac acest lucru. Cu toate acestea, adevărul este acesta: toate fecioarele au adormit, nu numai cele nechibzuite. În această privință, toate au fost infidele. Lipsa untdelemnului a fost însă ceea ce le deosebea pe fecioarele nechibzuite de cele înțelepte, și aceasta a fost până la urmă un dezastru pentru cele nechibzuite.

Aceasta este de fapt nechibzuință să ai o candelă, dar să nu ai untdelemn în ea! Candela vorbește despre mărturisire, dar, când mărturisirii despre Hristos îi lipsește untdelemnul, atunci ea este goală, seacă. Se poate să mărturisești aparent despre Hristos, și totuși să nu ai untdelemn. Ce vrea să spună Domnul Isus când le arată pe unele în posesia untdelemnului, și pe celelalte le prezintă fără untdelemn? Untdelemnul este în Vechiul Testament, ca și în Noul Testament, deseori o imagine a Duhului Sfânt. În împrejurări deosebite, persoanele și obiectele, în Vechiul Testament, erau unse, însă întotdeauna era folosit în acest sens untdelemnul.

Făcând aluzie la această întrebuintă vechi testamentală, Noul Testament vorbește de o ungere pe care au primit-o copiii lui Dumnezeu: „Dar voi aveți ungerea din partea Celui Sfânt, și știți toate” (1 Ioan 2.20). Este un mod plastic de exprimare despre primirea Duhului Sfânt, care este descrisă în alt loc cu pecetluire (Efeseni 1.13). Dacă cineva aude evanghelia lui Dumnezeu și crede ceea ce se spune în ea, va fi pecetluit cu Duhul Sfânt și va primi ungerea de la „Cel Sfânt”, adică de la Hristos.

„Și Cel care ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu, care ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimi arvuna Duhului” (2 Corinteni 1.21 -22). În acest ultim text sunt

folosite trei expresii pentru același adevăr, pentru primirea Duhului Sfânt: ne-a uns ne-a pecetluit ne-a pus în inimă arvuna Duhului.

Faptul că și în Vechiul Testament ungerea era adusă în legătură cu Duhul Sfânt ne lămurește următorul text din profetul Isaia. Este o profeție despre Domnul Isus: „*Duhul Stăpânului DOMNUL este peste Mine, căci DOMNUL M-a uns să aduc vești bune...*” (capitolul 61.1; compară și Luca 4.18-21; Faptele Apostolilor 10.38).

O formă fără viață

Sper că am văzut destul de limpede la ce se referă a avea sau a nu avea untdelemn. Cine nu are Duhul lui Hristos, nu este al Lui (Romani 8.9). Acest lucru este deosebit de serios. El poate avea o candelă, o mărturisire exterioară despre Hristos. El poate prezenta o anumită „formă de evlavie”; dar, dacă nu are Duhul Sfânt, îi tăgăduiește puterea (2 Timotei 3.5). Ah, cât de mulți oameni în creștinătate se mulțumesc cu o formă creștină exterioară! Ei nu s-au interesat niciodată să ajungă în posesia untdelemnului. Ei nu au viața dumnezeiască, nu au Duhul Sfânt care acționează ca putere în această viață. Numai acesta le va da dreptul să fie pregătiți pentru Hristos și pentru venirea Lui. Să ne amintim încă o dată despre ce este vorba în această pildă să fii pregătit pentru venirea mirelui.

Ceea ce Domnul Isus ne prezintă aici într-un mod plastic, în ultima carte a Bibliei exprimă concis și deslușit: „Știi faptele tale, că îți merge numele că trăiești, dar ești mort” (Apocalipsa 3.1). Ce stare zguduitoare! Ce dezamăgire totală pentru oamenii care se lasă pradă amăgirii! Ei au o mărturisire creștină, ei gândesc că au viața din Dumnezeu, dar sunt morți morți față de Dumnezeu, morți duhovnicește.

Să reținem încă o dată: fecioarele înțelepte sunt un simbol al credincioșilor adevărați, al copiilor lui Dumnezeu. Nota lor caracteristică este că ei au Duhul Sfânt, această ungere care rămâne în ei (1 Ioan 2.27). Prin aceasta, ei se află într-o legătură de viață indisolubilă cu Hristos, Domnul lor. Fecioarele nechibzuite, dimpotrivă, reprezintă pe adepții necredincioși care nu au viața dumnezeiască, care nu au Duhul Sfânt, și prin aceasta ei duc lipsă de tot ceea ce i-ar putea pune în starea de a-I spune bun venit lui Hristos. Omul firesc fie el oricât de religios și de creștin nu are nimic din ceea ce îl poate lega cu Hristos și din ceea ce îl poate face să dorească venirea Lui.

Obiecții

„Dar”, poate va întreba cineva, „nu sunt toate cele zece fecioare o imagine a credincioșilor? Nu sunt ele fără excepție denumite fecioare?” Desigur, Domnul le numește pe toate fecioare, dar în legătură cu numărul zece devine limpede că aici este vorba mai mult de responsabilitatea lor de a fi în această stare (curate, despărțite), decât dacă ele într-adevăr se află în această stare.

De altfel, și în pilda precedentă, și în cea următoare, slujitorul rău este arătat alături de cel bun, și Domnul nu spune că El nu ar fi și stăpânul celui rău. Dimpotrivă! Citim: „Stăpânul robului aceuia va veni...” (capitolul 24.50) și „... stăpânul său i-a zis: Rob rău și leneș!” (capitolul 25.26). Dacă cineva pretinde că este un slujitor al Domnului, atunci Domnul îl întâlnește în această poziție, fie pentru bine (răsplată), fie pentru rău (judecată). Pe această linie a responsabilității ne mișcăm noi în toate aceste trei pilde.

O altă obiecție ridicată deseori: „Fecioarele nechibzuite n-au avut, spre deosebire de cele înțelepte, nici un alt vas suplimentar în care să ia untdelemn.” Pare să fie așa, căci cele înțelepte, alături de untdelemnul din candelă, au luat și alte vase speciale cu untdelemn. Dar acest lucru nu schimbă cu nimic faptul că se spune despre cele nechibzuite: „... n-au luat cu ele untdelemn.” În acest fapt constă nechibzuința lor, și acest lucru a fost pentru ele fatal.

„Dar candelăle fecioarelor nechibzuite ardeau totuși, căci ele vorbesc mai târziu de stingerea acestora!” La aceasta, doresc să răspund doar atât: și fitilul uscat al unei credințe rezonabile sau conduse numai de sentimente poate pâlpâi pentru un timp, dar în momentul hotărâtor se va stinge.

Acest lucru îl vom vedea. Cursul pildei, și în special sfârșitul acesteia, face clar, fără echivoc, faptul că în ce privește fecioarele nechibzuite nu este vorba de oameni mântuiți.

Adormirea fecioarelor

”Fiindcă mirele întârzie, au ațipit toate și au adormit” (versetul 5).

Slujitorul cel rău a spus în inima lui: „Stăpânul meu întârzie să vină!” (capitolul 24.48), și aceasta nu a fost o poziție bună a inimii. El a fost foarte mulțumit că stăpânul său a amânat venirea, căci a putut între timp să acționeze și să se desfășoare cum i-a plăcut. „Stăpânul meu întârzie să vină!” Aceste cuvinte ne reamintesc de vorbele batjocoritorilor în zilele din urmă: „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul creației!” (vezi 2 Petru 3.3, 4, 9).

În realitate însă, Domnului nu I-a plăcut să vină la începutul creștinismului. Pentru aceasta există, desigur, mai multe motive. Unul este că Dumnezeu a vrut să salveze încă mulți păcătoși. Găsim acest gând în textul citat din a doua epistolă a lui Petru: „... ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (versetul 9).

Fără îndoială că acum Domnul Isus descrie în pilda noastră a doua perioadă, un al doilea capitol din istoria Bisericii creștine. Prima perioadă a fost caracterizată prin ieșirea fecioarelor. A doua perioadă de timp, mai lungă, ne arată nevegherea adepților creștinismului. Indiferent dacă este vorba de fecioare înțelepte sau nechibzuite, vedem că toate au ațipit (sau: „au moțăit”) și apoi au

adormit de tot. Aceasta înseamnă că speranța revenirii lui Hristos pentru răpirea alor Săi a fost abandonată relativ curând în creștinism și în cele din urmă s-a pierdut de tot.

Exact acest lucru a survenit, dacă privim în istoria Bisericii. După moartea ultimilor apostoli, a fost pierdută curând din vedere chemarea cerească a Bisericii și, odată cu ea, și speranța revenirii lui Hristos. Deoarece Hristos era așa de departe, însă lumea așa de aproape, Biserica s-a făcut plăcută acestei lumi, și astfel s-au înfrățit. Când înclinațiile pentru Hristos nu mai sunt vii, nu mai există nici o oprire. Foarte curând creștinii adevărați au ajuns ca lumea și lumea a devenit ca și creștinii. Creștinii se simt ca acasă în lume, ei nu mai au nevoie de Domnul. Adepții cu numele ai creștinismului nu L-au dorit oricum niciodată. Și astfel au adormit în realitate toate, atât fecioarele înțelepte, cât și cele nechibzuite.

Ceea ce este așa de zguduitoare la toate e faptul că nu numai speranța în sosirea lui Hristos s-a pierdut pe deplin, ci și cunoașterea adevărului însuși despre acest lucru. Faptul că va fi o venire a Domnului pentru răpirea sfinților nu a mai fost înțeles foarte curând. Mai târziu, aproximativ de pe la anul 300 după Hristos, în literatura creștinismului nu se mai găsește nici cea mai mică aluzie referitoare la acest adevăr de preț, a cărui realizare au așteptat-o cu atâta dor primii creștini în persecuțiile lor; căci acesta era salutul lor: „Maran atha Domnul vine!(1 Corinteni 16.22).

Chiar credincioșii fideli, care au existat fără îndoială în orice timp, nu se deosebeau în această privință de adepții neînsuflețiți. Bărbați și femei ai credinței au compus în timpuri grele poezii și cântări minunate care bucură și astăzi inimile fiecărui credincios. Dar în nici una din cântările lor nu strălucește speranța răpirii credincioșilor. Cum a fost posibil acest lucru? Avem răspunsul în pilda noastră: „Fiindcă mirele întârzie, au ațipit toate și au adormit”.

Aceasta a fost situația morală a creștinismului multe secole: revenirea Domnului a fost uitată de toți. Cât de serios și de umilitor este acest fapt! Dacă noi nu mai așteptăm pe Domnul Isus zi de zi, atunci ușa pentru intrarea în viața particulară și cea comună a acestei adormiri este deschisă. Nimic nu arată așa de bine caracterul nostru ca speranța care însuflețește și domnește în viața noastră. Nimic nu ne desparte mai mult de lume și de toate scopurile ei ca așteptarea permanentă a Domnului.

Strigătul de la miezul nopții

„Dar la miezul nopții, s-a auzit o strigare: «Iată, mirele, ieșiți-i în întâmpinare!» Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile.” (versetele 6 și 7).

Strigătul de la miezul nopții marchează evident a treia perioadă în istoria creștinismului o perioadă foarte scurtă care se află chiar la sfârșit. Întrebarea este: s-a auzit acest strigăt deja sau trebuie să așteptăm încă acest eveniment?

Eu sunt profund convins că acest strigăt s-a auzit deja. Noi îl găsim scris în scrisoarea adresată Filadelfiei: „*Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa*” (Apocalipsa 3.11).

Cu aproximativ o sută cincizeci de ani în urmă, în tot creștinismul a fost o puternică acțiune a Duhului Sfânt care, între altele, a condus și la faptul că adevărurile „vechi”, de mult uitate au apărut iarăși la lumină. Nu a fost numai un timp de mari treziri prin care mulți au venit la credința în Domnul Isus, ci Dumnezeu a dăruit și bărbați fideli care au redescoperit învățătura apostolilor (Faptele Apostolilor 2.42). Învățătura în ea însăși nu era nouă, dar s-a descoperit din nou.

Un loc central în învățătura creștină îl ocupă adevărul despre Hristos și Adunare. Strâns legat de acesta este adevărul despre revenirea lui Hristos pentru răpirea sfinților, cum am văzut în primul capitol al acestei cărți. Acești bărbați ai lui Dumnezeu au avut harul să redescopere deosebirea dintre răpire și ziua Domnului. Dar nu a fost numai o recunoaștere doctrinară a acestor adevăruri, ci ei s-au supus de bunăvoie luminii duhovnicești pe care Dumnezeu le-a dăruit-o. Acesta nu a fost un lucru neînsemnat, căci inimile lor au fost aprinse ca zilnic să aștepte venirea lui Hristos pentru răpirea alor Săi, cu toate urmările care erau legate de aceasta.

La ce fel de urmări mă gândesc? Ei au înțeles strigătul: „Iată, mirele, ieșiți-i în întâmpinare!” cu toată inima, și urmarea a fost că au părăsit toate legăturile bisericești în care s-au găsit și care nu erau în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, lucru care i-a costat personal. Liberi de cătușele tradiției și ale tutelei bisericești, ei au plecat în întâmpinarea Domnului.

Dar mai e ceva! Dumnezeu le-a dăruit harul să poată răspândi cu putere adevărurile redescoperite din Noul Testament, așa încât ele au fost accesibile pentru toată creștinătatea. Este exact ce am citit în pilda noastră: „Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile.” Acest strigăt de la miezul nopții a cuprins întreaga creștinătate, nu numai un număr mic și nu numai pe credincioși. În realitate, efectul strigătului de la miezul nopții nu s-a mai stins. Mai mult ca oricând, creștinătatea se ocupă cu profeția, și peste tot se poate auzi vorbindu-se despre faptul că Domnul va răpi pe ai Săi. Nu peste tot în creștinătate este clară învățătura despre răpire. Deseori, ea este pusă în legătură cu unele previziuni profetice, cu cele „șapte trâmbițe” și așa mai departe, dar totuși se vorbește despre ea.

După cuvintele Domnului, strigătul de la miezul nopții a avut un efect atât la adepții credincioși, cât și la cei necredincioși: toți și-au pregătit candelile. Și totuși eu cred că această pregătire a candelilor nu înseamnă același lucru la unii și la ceilalți. În timp ce creștinii adevărați erau conștienți de chemarea lor cerească și poate am voie să spun: sunt conștienți -, creștinismul necredincios desfășoară o activitate intensă pe teren politic, cultural și mai ales social. Nu vedem

oare peste tot în jurul nostru acest lucru? Nu este răspândită în părți mari ale creștinismului numai o „evanghelie socială”? Sprijinirea mișcărilor pentru pace și pretențiile drepturilor sociale stau mai presus decât drepturile lui Dumnezeu. Da, și fecioarele nehibzuite își pregătesc candelile, dar acolo nu este untdelemn.

Strigătul de la miezul nopții a trecut. Cât de aproape trebuie să fie Luceafărul! Mergem și noi „afară” în întâmpinarea Mirelui?

Numai Dumnezeu poate da viața veșnică

Strigătul de la miezul nopții clarifică încă ceva: cine aparține fecioarelor înțelepte și cine aparține celor nehibzuite. Amândouă grupele și-au pregătit candelile, dar vestea venirii mirelui a descoperit starea interioară adevărată a fiecăreia în parte. Da, mai mult, ea a făcut o separare între cele înțelepte și cele nehibzuite. Aceasta o arată cuvintele Domnului, cu care El continuă pilda: „*Cele nehibzuite au zis celor înțelepte: «Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile.» Dar cele înțelepte le-au răspuns: «Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci mai bine duceți-vă la cei care vând și cumpărați-vă»*” (versetele 8 și 9).

În timp ce cele înțelepte se bucurau că aveau untdelemn și erau în liniște deplină în legătură cu apropiata sosire a mirelui, vedem că la cele nehibzuite izbucnește o neliniște febrilă. La aprinderea candelilor, văd că ele se sting imediat iarăși. În momentul hotărâtor, ele trebuie să constate că le lipsește elementul decisiv untdelemnul. Situație dezastruoasă, de compătimit! Să știi suficient despre creștinism, pentru ca apoi să te înșeli asupra propriei situații adevărate, să constați la venirea Domnului că a fost o iluzie și că nu ești pregătit pentru Mire!

Desigur, cele nehibzuite știu însă că cele înțelepte au ceea ce lor însele le lipsește. „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile.” Aici este arătată cu claritate o altă imprudență a acestor fecioare: ele nu apelează la sursă. Ele nu numai că s-au îngrijit prea târziu pentru acest untdelemn, ci au mers în necazul lor la un loc greșit. Nu, oamenii nu pot da altor oameni Duhul Sfânt, nu pot mijloci viața veșnică. Nici o biserică, nici o comunitate creștină, nici un predicator oricât de înzestrat ar fi, nici o acțiune cultică creștină nu este capabilă pentru acest lucru.

Când Simon, vrăjitorul, a oferit bani ca să capete puterea să dea altora Duhul Sfânt, apostolul Petru i-a spus: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea obține cu bani” (Faptele Apostolilor 8.20). Cu privire la iertarea păcatelor, fiecare om trebuie să apeleze doar la Dumnezeu. La El trebuie să meargă fiecare om, și eu cred că acest lucru trebuie să înțelegem aici. „Dar nici unul nu poate să răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării pentru el însuși. Răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă că trebuie să renunțe la ea pentru totdeauna” (Psalm 49.7-8).

Noi putem să încercăm să aducem pe oamenii pierduți la Dumnezeu. Aceasta este foarte bine. Și Dumnezeu dorește să folosească pe copiii Săi ca să de-a altora lumină în lucrurile dumnezeiești. Dar prioritatea și puterea de-a dăruia păcătoșilor pierduți mântuire și izbăvire aparține doar lui Dumnezeu. Și totuși, oamenii merg mai bine la oameni. De ce? Pentru că nu cunosc harul lui Dumnezeu. Acești oameni nehibzuiți nu cunosc harul și, când e prea târziu, merg la un loc greșit. Ah, de-ar lua aminte toți oamenii din țările creștine la acest lucru: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6.23)! Atunci, conștienți de vina lor, vor căuta refugiu în harul lui Dumnezeu, se vor arunca plini de credință în brațele Celui ce vrea să fie și Mântuitorul lor. „Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine; și pe cel care vine la Mine nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6.37), spune Domnul Isus. Cât de emoționantă este invitația lui Dumnezeu pe care o găsim încă în Vechiul Testament: „Voi, toți cei însetați, veniți la ape, și cel care nu are bani să vină, să cumpere și să mănânce. Veniți și cumpărați vin și lapte, fără bani și fără plată!” (Isaia 55.1).

Nu mai poate fi nimeni salvat?

„Pe când se duceau ele să cumpere, a venit mirele; cele ce erau gata au intrat cu el la nuntă și s-a închis ușa” (versetul 10).

Din aceste cuvinte nu trebuie să tragem concluzia că nimeni nu mai poate fi mântuit după ce a răsunat strigătul de la miezul nopții. Cu siguranță, va fi cândva un prea târziu și exact acest adevăr îl face deslușit pilda noastră. Dar astăzi, fiecare în parte, care constată că nu are untdelemn, poate să vină la Dumnezeu. Tocmai am auzit acele cuvinte îmbietoare ale Cuvântului lui Dumnezeu care își păstrează valabilitatea până la sfârșitul timpului de har. Până și pe ultima pagină a Scripturii sunt repetate aceste cuvinte, puțin într-o altă formă: „Și celui care îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!” (Apocalipsa 22.17).

Dar dacă oamenii persistă în nehibzuința lor pe care am descris-o, cred, îndeajuns, atunci pentru ei rămâne la sfârșit numai constatarea zguduitoare că este prea târziu.

Mai putem face încă și o altă comparație. Așa cum Dumnezeu, după respingerea și răstignirea Fiului Său, a dat poporului Israel încă timp pentru pocăință, înainte ca să aducă judecata peste acest popor în anul 70 după Hristos, tot așa dă El, de când a fost auzit strigătul de la miezul nopții, creștinătății încă destul timp să se întoarcă de la calea cea rea, înainte ca sosirea lui Hristos să facă un sfârșit irevocabil timpului de har.

Dacă lăsăm să treacă toate acestea prin fața ochilor noștri lăuntrici, atunci se întărește în noi convingerea că Domnul Isus trebuie să fie foarte aproape (Filipeni 4.5).

Ușa închisă

Fecioarele înțelepte au fost pregătite și ele au intrat cu mirele la nuntă. Ce parte fericită! Cu El la nuntă! Nu ne amintesc aceste cuvinte de ceea ce găsim în 1 Tesaloniceni 5, versetul 10: „să trăim împreună cu El”? Chiar dacă nu găsim în pildă prezentată partea noastră ca Mireasa lui Hristos, totuși este arătată în aceasta binecuvântarea nemărginită care va fi a noastră să trăim pentru veșnicie împreună cu El, Domnul și Mântuitorul nostru. Realmente, noi nu vom mai ieși niciodată afară (Apocalipsa 3.12)! Ah, Doamne Isuse, de-ai veni chiar astăzi!

Apoi urmează aceste cuvinte grave: „și s-a închis ușa”. Numai puține cuvinte, dar ce importanță mare au ele! Astăzi ne apar ca o avertizare, dar într-o zi vor fi un fapt împlinit.

Pentru cei care se află înăuntru este ceva fericit că ușa s-a închis după ei. Nimic nu va putea pătrunde în acea scenă, ca să-i deranjeze în vreun fel. Dar pentru cei ce stau afară, ușa închisă înseamnă că pentru totdeauna și pentru veșnicie nu vor avea parte de bucuria și de slava cerului. Cât de îngrozitor este gândul să fii veșnic afară!

„Mai pe urmă, au venit și celelalte fecioare și au zis: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar el, drept răspuns le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc!»” (versetele 11 și 12).

Pentru că aceste fecioare nechibzuite spun: „Doamne, Doamne”, mulți au gândit, în legătură cu ele, că este vorba totuși de mântuiți. Dar aceasta este o greșeală. Deja în Matei 7, Domnul Isus a spus: „Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?» Atunci le voi spune: «Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege»” (versetele 21-23).

Acesta e de-a dreptul un lucru zguduitoare: mulți se numesc după Numele Său și-L recunosc în mărturisirea lor ca Domn. Ei se găsesc, prin urmare, aparent în împărăția cerurilor și poate chiar gândesc că au lucrat mult pentru Domnul. Dar în toate acestea ei n-au avut o legătură vie cu Domnul Isus, n-au aflat ce înseamnă să fii născut din nou (Ioan 3.3). Răspunsul Său către ei va fi cândva: „Nu vă cunosc” „Niciodată nu v-am cunoscut.”

Dar Domnul Isus nu vorbește niciodată în felul acesta despre ai Săi, pe care i-a răscumpărat așa de scump cu sângele Său. El spune despre ei: „Eu sunt Păstorul cel bun. Eu cunosc pe cele ce sunt ale Mele și sunt cunoscut de cele ce sunt ale Mele” (Ioan 10.14). Și în 2 Timotei 2, versetul 19, citim: „Domnul cunoaște pe cei care sunt ai Săi.”

E surprinzător că această pildă, în contrast cu cele precedente și cu cele următoare, nu se sfârșește cu expunerea judecății celor care nu aparțin Domnului. Fecioarele nechibzuite sunt văzute doar afară, în fața ușii închise, și astfel se sfârșește pilda.

Motivul pentru aceasta este evident: când Domnul, în harul Său, se prezintă ca mire, nu vorbește de judecată. Cu totul altfel este însă când se prezintă ca stăpânul slujitorului Său. Atunci El spune: „Iar pe robul acela nefolositor aruncați-l în întunericul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților” (compară capitolul 24.51; capitolul 25.30).

Nu mai puțin veșnică, definitivă este sentința Domnului peste fecioarele nechibzuite. Să fii despărțit de binecuvântarea lui Dumnezeu, să nu fii recunoscut de Domnul ca unul dintre ai Săi înseamnă condamnare veșnică. De aceea încă o dată întrebarea examinatoare către fiecare cititor al acestor rânduri: Ești tu pregătit?

Către fiecare din noi se adresează cuvântul Domnului care încheie pilda despre cele zece fecioare: „*Vegheați, deci, căci nu știți ziua, nici ceasul.*”

Domnul Isus așteaptă de la noi ca, în dragostea noastră pentru El, să fim „treji” și să așteptăm cu nerăbdare venirea Lui. Momentul revenirii Sale nu ne este cunoscut. Desigur, l-a ascuns intenționat față de noi. Toate încercările de a-l calcula sunt false și în zadar. El dorește mult mai mult ca noi să fim treji, să fim în poziția de așteptare.

Chiar astăzi poate să vină Domnul Isus. Celor ce sunt pregătiți, cu siguranță, nu li se poate întâmpla ceva mai bine. Ei câștigă pe Hristos și, împreună cu El, totul. Celor care însă nu sunt pregătiți, nu li se poate întâmpla ceva mai rău. Pentru ei, venirea Domnului înseamnă să fii lipsit de orice speranță a fericirii și a bucuriei.

ÎNĂUNTRU și AFARA aceasta este deosebirea dintre CER și IAD!

3. Răpirea în Apocalipsa

Introducere

În acest capitol de încheiere, doresc să vorbesc despre răpire, așa cum ne este ea prezentată în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa. Mă gândesc în mod special la scena tainică și neobișnuită din capitolul 12. Profetul vede un semn mare în cer: o femeie învăluită în soare care țipă în durerile nașterii. Balaurul stă înaintea ei ca să-i sfășie copilul, imediat după ce ea îl va fi născut. Ea a născut un „fiu, un copil de parte bărbătească” care va păstori toate neamurile cu un toiag de fier. Apoi se spune: „și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie.” Imediat după aceea, femeia fuge în pustie pentru o mie două sute șazeci de zile (versetele 1-6).

Pentru a anticipa, putem spune că în această scenă avem singura menționare a răpirii în Apocalipsa. Doresc să demonstrez că, într-adevăr, în acest capitol este inclusă și răpirea credincioșilor. Doresc să încerc să arăt și un alt punct: partea profetică a Apocalipsei pleacă de la faptul că răpirea credincioșilor a avut loc, chiar dacă aceasta nu este prezentată direct. Priceperea acestei realități este de mare însemnătate pentru înțelegerea întregii cărți Apocalipsa.

Având în fața noastră acest obiectiv și îndreptându-ne privirea spre Dumnezeu pentru claritate, dorim să ne ocupăm de trei teme care se referă la subiectul nostru: Structura și împărțirea cărții Apocalipsa. Cum este structurată Apocalipsa, la ce timp se referă conținutul fiecărei părți componente a cărții? Sunt văzute diferite grupe de sfinți. Despre cine este vorba? Pentru a primi lămuriri asupra acestor întrebări, este necesară o condiție indispensabilă pentru a putea înțelege evenimentele prezentate în Apocalipsa în adevărata lor însemnătate.

Cele șaptezeci de săptămâni-ani ale profetului Daniel.

Ce înseamnă ele? Când au început și când sfârșesc? La cine se referă? Acesta este unul din cele mai importante „puncte centrale” pentru înțelegerea profeției în general. Îndeosebi ultima „săptămână a lui Daniel” este de mare însemnătate pentru noi. De aceea vrem să-i acordăm o atenție deosebită.

Scena din Apocalipsa 12. Cine este prezentat prin „femeie”? Ce înseamnă răpirea „copilului”? În ce timp se petrece această scenă? Acestea sunt întrebările de care ne vom ocupa în acest pasaj.

În acest capitol, doresc să dau cititorului un mic ajutor sau îndrumător în studiul Apocalipsei, și de aceea caut să aduc lumină nu numai asupra scenei în legătură cu răpirea. De fapt, această scenă nu o putem înțelege corect numai când cunoaștem în oarecare măsură mediul înconjurător în care se desfășoară. După această scurtă introducere, să ne ocupăm cu prima temă.

Privire de ansamblu asupra Apocalipsei

„Cheia”

Ultima carte a Bibliei nu este în nici un caz o „carte cu șapte pecetei”, pe care nimeni nu o poate înțelege corect. Într-adevăr, mulți gândesc așa și nici măcar nu o citesc. Alții se ocupă mult cu această carte, dar lasă la o parte „cheia” pe care Dumnezeu ne-a dat-o pentru înțelegerea acestei părți din Cuvântul Său. Astfel, ei ajung în parte la gânduri total nesănătoase. Când vorbesc de „cheie”, mă gândesc la împărțirea acestei cărți, pe care Domnul Isus Însuși i-a dat-o robului Său, Ioan: „*Scrive, deci, cele ce ai văzut, cele ce sunt și cele ce vor fi după acestea*”(capitol 1.19).

În acest cuvânt-cheie, Domnul vorbește despre trei lucruri. Ele arată conținutul și structura cărții Apocalipsa:

... cele ce ai văzut;

... cele ce sunt;

... cele ce vor fi după acestea.

„Cele ce ai văzut” se, referă evident la primul capitol din Apocalipsa. Domnul Isus se arătase lui Ioan în postura Sa judecătorească și în maiestatea Sa „în mijlocul celor șapte sfeșnice.” Ceea ce el a văzut acolo trebuia să scrie mai întâi. Oamenii care Îl recunosc pe Isus ca Domn trebuie să știe că El va judeca toată purtarea lor. Deși El este acum în cer, umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice: El examinează dacă Biserica își îndeplinește menirea și răspunderea ei de a răspândi lumina duhovnicească, dumnezeiască.

„Cele ce sunt” se leagă direct, în ce privește conținutul, de ceea ce ne este prezentat în primul capitol. Cert este că Cel care vorbește redă prin această expresie epoca actuală a Bisericii pe pământ. Această a doua parte cuprinde capitolele 2 și 3, așa-numitele șapte scrisori deschise. În aceste șapte scrisori adresate acelor adunări existente cândva, Domnul ne dă o privire de ansamblu asupra stării

Bisericii, cum se va fi dezvoltat ea de la moartea apostolilor până la sfârșit. Și aceste lucruri a trebuit Ioan să le scrie, pentru ca ucenicii Săi să nu se lase pradă amăgirii în ce privește dezvoltarea Bisericii văzută în exterior: o dezvoltare nu spre bine, ci spre rău. El va trebui până la urmă s-o verse din gura Lui. Deși răul sporește cu toate cuvintele de avertizare către mulțimea creștină, Domnul găsește și cuvinte de mângâiere pentru „ceilalți”, pentru rămășița credincioasă din fiecare timp. Chiar dacă creștinătatea va cădea tot mai mult de la adevăr, pentru „ceilalți” Domnul va avea o cale și pentru ei va veni la sfârșit pentru a-i lua din această scenă. Acesta este conținutul capitolelor 2 și 3.

Dar Ioan, după porunca Domnului, trebuia să mai scrie ceva, și anume „cele ce vor fi după acestea”. Aceasta redă, fără îndoială, partea Apocalipsei care este încă viitoare. A treia parte începe cu capitolul 4. Cu siguranță, nu este o întâmplare că acele cuvinte din capitolul 1, versetul 19, „după acestea” (sau textual: „după aceste lucruri”) se regăsesc la începutul capitolului 4: „După aceste lucruri, m-am uitat...” (versetul 1). Dar nu este de ajuns; apostolul aude încă o dată exact aceleași cuvinte pe care le auzise înainte din gura Domnului: „Suie-te aici și-ți voi arăta lucrurile care trebuie să aibă loc după acestea”.

Sunt lucruri care se vor petrece după acestea, adică după timpul Bisericii pe pământ. Pentru ca apostolul să le poată vedea, el a trebuit să-și schimbe orientarea de la pământ la cer, fapt ce ni-l clarifică începutul capitolului 4. Vom reveni numaidecât la acesta.

Mai poate exista vreo îndoială, după această împărțire a Apocalipsei de Domnul însuși, că tot ceea ce va fi relatat în Apocalipsa începând cu capitolul 4 se referă la un timp încă viitor, văzut din momentul de față? Să reținem: Tot ceea ce e relatat începând de la capitolul 4 este în viitor!

Tot ceea ce este relatat de la capitolul 4, versetul 1 până la capitolul 22, versetul 5 este partea Apocalipsei care urmează să se împlinească în viitor. Dacă s-ar lua în seamă acest lucru și dacă s-ar întrebuița această „cheie”, am fi feriți de nenumăratele păreri greșite.

Suie-te aici!

În cuvintele adresate lui Ioan: „Suie-te aici și-ți voi arăta lucrurile care trebuie să aibă loc după acestea” sunt cuprinse principii și învățături importante pentru noi, la care doresc să mă refer pe scurt. Mai întâi însă să ne amintim: de la capitolul 4 nu mai este vorba despre „cele ce sunt”. Această epocă durează numai atât timp cât este Adunarea pe pământ. Lucrurile care urmează să se întâmple după aceea se referă la evenimentele de după timpul Bisericii. Ele sunt subiectul propriu-zis al profeției, și nu Adunarea însăși.

Interpretarea profeției prin istorie?

Cu toate că profeția are în câmpul vizual pământul, totuși ea își are originea în cer. Pentru a putea vedea și înțelege tablourile profetice, profetul trebuie să-și aibă punctul de plecare în cer. El trebuia să privească lucrurile și desfășurarea lor din cer. Daniel, ca reprezentant al poporului iudaic, pământesc al lui Dumnezeu, a văzut viziunea lui de pe pământ, la râul Ulai (Daniel 8.2-16). Ioan, ca reprezentant al unui popor ceresc, aude cuvintele: „Suie-te aici.”

Și noi trebuie să rămânem în duh în cer, dacă vrem să înțelegem și să interpretăm corect evenimentele profeției. Lucrurile duhovnicești pot fi judecate numai duhovnicește (1 Corinteni 2.14-15). Noi nu putem și nu avem voie, în nici un caz, să interpretăm evenimentele profetice prin istorie. Cu părere de rău, trebuie să recunoaștem că s-a întâmplat de multe ori acest lucru, și din aceasta a rezultat mult necaz și dezordine. De câte ori nu s-a întâmplat că la apariția unui despot groaznic s-a crezut că este semnul apariției Anticristului, și astfel a sosit sfârșitul. Anumite trăsături pot să se potrivească, dar a explica cu acestea cuvântul profetic nu este o lămurire sănătoasă a Cuvântului lui Dumnezeu și duce în rătăcire. Eu nu vorbesc acum de a introduce în comentariile noastre profeții împlinite. La acestea însă nu putem și nu avem voie să renunțăm.

Profeția va fi concepută în cer, chiar dacă se referă la evenimente de pe pământ. Și noi, copiii lui Dumnezeu, trebuie să privim din cer la lucrurile de aici, de jos; trebuie să învățăm să le vedem cu ochii lui Dumnezeu. Oamenii scriu desigur istorie, dar Dumnezeu face cu mult mai mult: El ne dă sentința Sa asupra tuturor lucrurilor. Și El ne vorbește nouă despre ele înainte de a interveni evenimentele, înainte ca ele să devină istorie.

Desigur, putem folosi ca exemple desfășurări istorice în lumina profeției, dacă suntem familiarizați cu ele, dar, pentru înțelegerea propriu-zisă a profeției, ele nu sunt necesare. Ceea ce este mai degrabă necesar pentru înțelegerea întregului Cuvânt al lui Dumnezeu este o minte smerită care nădăjduiește în Dumnezeu și care cere ajutorul Său o minte care este gata să se supună luminii dăruite de Dumnezeu.

Aceasta este ceea ce are să ne spună nouă azi expresia „a fi în Duh” (versetul 2). În cazul apostolului, această expresie a însemnat fără discuție mult mai mult: Ioan a fost, asemănător apostolului Pavel în 2 Corinteni 12, răpit în puterea Duhului în cer și a fost pe deplin umplut și controlat de Duhul Sfânt. El a fost pe deplin o unealtă a Duhului, așa că ceea ce a văzut și a scris corespundea în totalitate gândurilor lui Dumnezeu. Aceasta este de fapt însemnătatea cuvintelor: „Numaidecât am fost în Duh.”

Privire de ansamblu asupra Apocalipsei 4 și 5

După aceste gânduri mai mult principiale, o privire de ansamblu asupra capitolelor 4 și 5! Din punctul de vedere al conținutului, ele țin unul de altul și ne arată scene minunate în slava cerului. Formal, ele prezintă un fel de introducere pentru partea profetică propriu-zisă a cărții, care începe cu capitolul 6. Abia de la capitolul 6 găsim descrierea evenimentelor profetice. Ele nu se desfășoară în cer, ci pe pământ. Dar totuși cerul, Dumnezeu este punctul de plecare pentru tot ceea ce se va întâmpla pe pământ. De aceea în capitolul 4, scaunul de domnie al lui Dumnezeu ocupă locul central scaunul de domnie al lui Dumnezeu în legătură cu creația și cu guvernarea acestei lumi. În timp ce capitolul 4 ne prezintă drepturile lui Dumnezeu ca Creator, capitolul 5 ne arată drepturile Domnului Isus ca Mântuitor. Conform cu acestea, avem în capitolul 4, adorarea Creatorului, iar în capitolul 5, adorarea Mielului.

Răpirea presupusă

Pentru a reveni la cuvintele „suie-te aici”, las deschisă întrebarea dacă ele reprezintă și o aluzie la răpirea credincioșilor. Se poate vedea și așa. Un lucru este însă sigur: în momentul de la capitolul 4, răpirea a avut loc. Trebuie să ne imaginăm acest eveniment între sfârșitul capitolului 3 și începutul capitolului 4.

Faptul că răpirea nu este descrisă aici este în legătură cu caracterul cărții. Apocalipsa desfășoară hotărârea lui Dumnezeu cu privire la pământ. Ea are legătură cu guvernarea lui Dumnezeu și totodată, în mod inevitabil, cu judecata asupra răutății omului. Răpirea este însă un act al îndurării Sale cu ai Săi (Iuda 21) și se extinde asupra oamenilor care, corespunzător planului Său, aparțin cerului. De aceea ea nu se găsește în cuvântul profetic din Vechiul Testament, la fel ca și adevărul despre Adunare. Dar faptul că răpirea a avut loc înainte de capitolul 4 va fi susținut și

prin alte fapte, dintre care voi numi mai întâi numai două: Odată cu încheierea capitolului 3, Adunarea în Apocalipsa nu va mai fi văzută pe pământ. Cu excepția unei ultime menționări în epilogul la Apocalipsa 22, versetul 16, Adunarea nu mai este amintită nici o singură dată.

Acest lucru este foarte surprinzător. Găsim diferite alte grupe de sfinți pe pământ voi reveni mai târziu la aceasta dar Adunarea nu mai apare nicăieri. Judecăți groaznice și schimbări de neînchipuit vor da năvală peste această lume. Ele constituie obiectul următoarelor capitole începând cu capitolul 6. Dar la toate acestea nu se mai găsește nici măcar o urmă de Adunare pe pământ. Pentru aceasta, poate fi o singură explicație: Domnul Și-a îndeplinit cuvântul Său promis alor Săi: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei care locuiesc pe pământ. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa" (Apocalipsa 3.10-11). Cum îi va păzi El de acest „ceas" groaznic? Prin aceea că îi va lua de pe această scenă pământească.

Adunarea nu va mai fi văzută de la capitolul 4 pe acest pământ, dar în locul ei apare o altă grupă în cer, până atunci necunoscută: cei douăzeci și patru de bătrâni. Ei vor apărea ici-colo în capitolele următoare, dar totdeauna vor fi văzuți în cer. Ce ne putem închipui noi despre aceștia? Cu ei ne vom ocupa în paragraful următor.

Cei douăzeci și patru de bătrâni

Profetul vede mai întâi un scaun de domnie în cer. Numele Celui ce șade pe el nu este numit, dar din versetele 8 și 9 reiese cine este El: Domnul Dumnezeu, Cel Atotputernic care este din veșnicii. Nu este un tron al harului ca astăzi (compară cu Romani 3.25; Evrei 4.16), ci un scaun de judecată, căci din el ies tunete și voci (versetul 5).

„Și în jurul scaunului de domnie erau douăzeci și patru scaune de domnie și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe, și pe capete aveau cununi de aur" (versetul 4).

Minunat! Cu toate că se aud fulgere și tunete din tronul lui Dumnezeu, acești douăzeci și patru de bătrâni stau liniștiți și în pace pe scaunele lor de domnie. Ei înșiși sunt în afara judecății. Hainele lor albe vorbesc de curăția lor și de caracterul lor preoțesc, iar cununile de aur de demnitatea împărătească. Aceasta ne amintește de capitolul 1, versetul 6: „... și a făcut din noi o împărăție, preoți pentru Dumnezeul Său și Tatăl."

Cu aceasta venim mai aproape de răspunsul întrebării, pe cine simbolizează cei douăzeci și patru de bătrâni: „... și a făcut din noi..." Trebuie să fie cel puțin sfinți ai timpului de har. Și pentru că ei stau pe scaune de domnie, îmbrăcați în haine albe și cu cununi de aur pe cap, trebuie să fie

vorba despre sfinți înviați, deci despre credincioși care au trăit prima înviere. Nu este vorba de suflete dezbrăcate.

Dar de ce douăzeci și patru de bătrâni? La fel ca toate simbolurile Apocalipsei, așa și simbolul celor douăzeci și patru de bătrâni este luat din Vechiul Testament. Expresia bătrâni (compară Isaia 24.23) arată că ei sunt văzuți ca cei care, prin cunoștință și prin experiență, sunt maturi și au o înțelegere asupra gândurilor lui Dumnezeu (compară capitolul 5.5 și 7.13-14).

Dacă aruncăm o privire asupra cuvintelor din 1 Cronici 24, găsim acolo douăzeci și patru de căpetenii ale celor două familii preoțești Eleazar și Itamar, care erau puse în slujba Casei lui Dumnezeu. De la fiii lui Eleazar erau șaisprezece căpetenii de familii, iar de la fiii lui Itamar erau opt căpetenii (versetele 4 și 19). Aceste douăzeci și patru de căpetenii ale familiilor preoțești reprezentau întreaga preoțime.

Astfel, nu ne vine greu să înțelegem folosirea acestui simbol în Apocalipsa: el ne prezintă totalitatea familiei preoțești în cer. Dar poate să nu fie vorba numai de credincioși din timpul harului. Într-adevăr, am văzut deja că expresia „cei ce sunt ai lui Hristos la venirea Sa” îi cuprinde pe toți credincioșii, atât pe cei vechi, cât și pe cei nou testamentali. Toți aceștia vor avea parte de prima înviere când va veni Domnul Isus, și de aceea toți vor fi văzuți sub simbolul celor douăzeci și patru de bătrâni ca înviați și proslăviți în cer. Nespusă binecuvântare! Cât de îmbucurător este de-a putea înțelege, prin credință, ceea ce ne este arătat aici prin simbolul celor douăzeci și patru de bătrâni!

Acești bătrâni nu sunt îmbrăcați numai cu rang preoțesc și împărătesc; ei nu sunt numai înaintea începerii judecății în cer, ci, mai mult decât atât, ei sunt deja acolo înainte ca simbolurile sau ca prevestitorii judecății să fie amintite în legătură cu scaunul de domnie sfânt al lui Dumnezeu!

Cum s-a exprimat odată psalmistul? „Domnul dă îndurare și slavă... celor care umblă în neprihănire” (Psalm 84.11). Aducerea sfinților Săi în slavă va fi ultimul act al harului Domnului. Credincioșii nu vin la judecată (Ioan 5.24).

Așa cum Enoh a fost răpit prin putere dumnezeiască înaintea potopului (Evrei 11.5), tot așa vor fi luați și credincioșii din această lume, înainte ca prima lovitură a judecății să lovească acest pământ. Răpirea va avea loc înainte ca tronul harului lui Dumnezeu să devină scaunul de judecată. „Cel care v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” (1 Tesaloniceni 5.24).

Un număr constant

Tot mereu a fost afirmat și va mai fi că cei douăzeci și patru de bătrâni simbolizează credincioșii care au plecat acasă și care încă n-au înviat. Dar nu este așa. Făcând abstracție de tot ceea ce am văzut până acum, o singură observație dezmente astfel de afirmații: numărul celor

douăzeci și patru de bătrâni rămâne constant pe tot parcursul Apocalipsei. Douăzeci și patru au fost la început în capitolul 4, și tot douăzeci și patru sunt la sfârșit în capitolul 19. Nici unul nu a mai fost adăugat în toți acești ani. Numărul deplin a fost de la început, și el nu poate fi decât deplin.

După venirea Domnului Isus pentru răpirea sfinților Săi, nu va mai învia nici unul din morți pentru a fi adăugat la cei douăzeci și patru de bătrâni. Abia înainte de întemeierea împărăției de o mie de ani, vor învia iarăși oameni din morți martirii timpului necazului celui mare. Dar ei nu aparțin de mântuiții cerești care ne sunt prezentați prin cei douăzeci și patru de bătrâni. Cu învierea acestor martiri ne-am ocupat deja. Va fi ultima fază a primei învieri.

Dacă simbolul s-ar referi la credincioșii care au adormit, care sunt încă „dezbrăcați”, atunci numărul ar trebui să se schimbe mereu mărimdu-se. Nu se duc acasă, zilnic, mulți copii ai lui Dumnezeu? Și încă un gând: cei plecați sunt la Hristos, sunt în Paradis (Filipeni 1.23; Luca 23.43), și aceasta este fără îndoială o foarte mare binecuvântare. Dar, în nici un caz, ei nu stau încă pe scaune de domnie. Pentru aceasta, trebuie să vină învierea.

În cei douăzeci și patru de bătrâni vedem totalitatea mântuiților cerești în slavă, și ei vin, așa cum ne arată următorul capitol, din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam (versetul 9).

Și încă o observație mi se pare importantă în folosirea simbolului celor douăzeci și patru de bătrâni: cu toate că în toată partea profetică a Apocalipsei până la capitolul 19, versetul 4 simbolul este amintit, la descrierea nunții Mielului din capitolul 19, Duhul Sfânt nu mai vorbește nimic despre el. De ce? Pentru că acum soția Mielului (Adunarea proslăvită versetul 7) trebuie să fie deosebită de cei invitați la nuntă (credincioșii din Vechiul Testament versetul 9) această deosebire trebuie, deoarece, după gândurile lui Dumnezeu, ei nu au aceeași poziție. Apoi simbolul celor douăzeci și patru de bătrâni nu mai este potrivit, pentru că el conține un număr dublu complet de 2*12 sfinți: vechi și nou testamentali. Ce exactă și ce desăvârșită este Sfânta Scriptură!

Vrednicia Mielului

În capitolul 5, profetul vede în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară și pecetluită cu șapte peceti. Strigătul puternic al unui înger răsună prin tot universul: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?” Dumnezeu lasă problema vredniciei Fiului Său să se lămurească în fața tribunalului public: Cine este acolo care merită și e competent să poată fi încredințat cu guvernarea acestei lumi, lume care s-a împotrivit față de Dumnezeu? „Cine este vrednic?”

Fără răspuns, răsună în univers strigătul: „Cine? cine? cine?” Cum, nu este nimeni într-adevăr acolo care să poată deschide cartea? Nici un înger, nici un heruvim? Nici Avraam, Moise

sau David? Nu, nimeni! Ce fel de carte este aceasta, încât nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, să nu poată nici măcar să o privească?

Este vorba de cartea cu hotărârea lui Dumnezeu față de acest pământ, care cu siguranță conține și multe judecăți groaznice. Pornind de la Ieremia 32, versetele 6-15, putem să spunem și noi: sulul cărții este cartea de moștenire (asemeni unui act de vânzare) care conține hotărârea lui Dumnezeu cu pământul. Și hotărârea lui Dumnezeu cu pământul este ca Hristosul Său să domnească cândva aici, ba chiar ca El să aibă absolut toată conducerea peste tot. Prin lucrarea Lui de pe cruce, Domnul Isus ca Om Și-a câștigat acest drept. De aceea El singur este vrednic să ia cartea și să-i rupă peceteile. El Însuși va pune în mișcare cursul evenimentelor și al judecăților, așa cum ne sunt arătate de la capitolul 6. Din această cauză, profetul îl vede în picioare (versetul 6). Ca Miel, El are acum pretenții formale asupra moștenirii Lui pământești și stă acolo pregătit să acționeze.

Deseori m-am bucurat că la întrebarea îngerului: „Cine este vrednic?” unul din bătrâni răspunde: „Iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei.” În Sine însuși, Domnul Isus este totdeauna demn de a primi tot ce Dumnezeu vrea să-I confere în vrednicie. Dacă ar fi numai aceasta, noi am fi pentru veșnicie excluși. Dar pentru că Domnul Isus a murit pe cruce la Golgota, pentru că a biruit acolo, va împărți cu noi moștenirea Lui (Efeseni 1.14). Pentru acest lucru, noi ne închinăm Lui deja de acum, iar în cer va fi preocuparea noastră binecuvântată.

Bătrânul a vorbit de Leul din seminția lui Iuda, și, când Ioan se uită, vede în mijlocul scaunului de domnie, a celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor un Miel care părea junghiat (versetele 5-6). În locul simbolului puterii, Ioan vede imaginea suferințelor sfinte și a disprețului adânc. Cu toate că Domnul Isus este proslăvit în cer, încă mai poartă semnele suferinței. În această expresie Mielul părea junghiat se vede clar pe ce este întemeiată vrednicia Lui pe moartea Lui de bunăvoie. Cândva, acest Miel a stat singur în mijlocul unei mulțimi întăritate (Matei 27.25-31), liniștit, blând, sfânt, cu demnitate. Dar acum, totul e schimbat: Mielul care părea junghiat este punctul central, dominant al cerului, punctul central al adorării cerești.

O cântare nouă

„Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat jos înaintea Mielului, având fiecare câte o harpă și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și ei cântau o cântare nouă, zicând: « Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi peceteile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice

seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru și ei vor împărați pe pământ» " (versetele 8-10).

Gramatical, expresia „având fiecare” se referă numai la cei douăzeci și patru de bătrâni. Alături de harpe, simbol al adorării și al laudei lui Dumnezeu, ei au și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Acest lucru este foarte remarcabil. Aici se vorbește despre sfinți și despre rugăciunile lor. Cine sunt acești sfinți și de ce se roagă?

Este clar că nu poate fi vorba de rugăciunile celor douăzeci și patru de bătrâni, căci în cer credincioșii nu se mai roagă. Ei vor aduce desigur adorare, dar rugăciunea ca expresie a nevoii și a dependenței nu mai are loc în cer. Evident, este vorba de rugăciunile credincioșilor, în special ale credincioșilor iudei, care în vremea aceea vor fi pe pământ și vor trebui să treacă prin necazuri de neînchipuit. În necazul lor, ei vor striga la Dumnezeu, și răscumpărații cerești vor fi învredniciți să aducă aceste rugăciuni în fața lui Dumnezeu.

Avem aici deci prima precizare referitoare la o altă grupă de sfinți. Pe de o parte îi vedem pe mântuiții proslăviți în cer și îi vedem activi în caracterul lor preoțesc. Pe de cealaltă parte vedem alți sfinți care mai sunt pe pământ și care se roagă. Vom întâlni această diferențiere în Apocalipsa de mai multe ori și mai clar prezentată. Acest lucru subliniază două adevăruri: mai întâi că răpirea a avut loc atunci, și apoi că Domnul va avea pe pământ și alți sfinți care, prin starea și prin caracterul lor, sunt deosebiți de sfinții cerești. Vreau să amintesc că intenția mea deosebită în această carte este de a arăta acest lucru. Cu greu găsim ceva mai potrivit ca să întărească credința noastră decât tocmai recunoașterea acestor deosebiri.

Și ei cântau o cântare nouă cântarea mântuirii săvârșite. Ea este în contrast cu cântarea veche, cântarea creației. Dumnezeu făcuse toate bune (Geneza 1.31), și stelele dimineții, fiii lui Dumnezeu (îngerii) s-au bucurat împreună când a fost pusă piatra de temelie a primei creații (Iov 38.6-7). Dar ceea ce a făcut Dumnezeu bine, această piatră de temelie a fost distrusă prin păcatul oamenilor. Astfel, dacă pot spune așa, Dumnezeu a trebuit să facă un început nou. Și aceasta a și făcut prin harul Său a făcut o creație nouă. Dar această creație nouă a pus-o pe o altă piatră de temelie mai tare mântuirea prin sângele Fiului Său.

Astfel, cei mântuiți cântă în cer o cântare nouă, a cărei sunet fundamental este: „Vrednic ești Tu.” Totul depinde de vrednicia lui Hristos. Aceasta este puternica și neclintita piatră de temelie pentru toată veșnicia. Dumnezeu a binecuvântat pe ai Săi deja de acum în raport cu ceea ce este Domnul în Sine Însuși și corespunzător prețuirii pe care o are față de lucrarea Fiului Său. Acesta este harul. Curând însă va veni clipa și fragmentul din fața noastră ne dă o impresie despre

aceasta când noi înșine vom vedea demnitatea lui Hristos în lumina lui Dumnezeu. Aceasta este slava.

Cele șaptezeci de săptămâni-ani ale lui Daniel

Înainte de a continua studiul asupra evenimentelor din Apocalipsa, doresc să intercalez în acest loc un subiect de mare interes pentru fiecare care se ocupă cu profeția. Este vorba de profeția lui Daniel asupra celor șaptezeci de săptămâni din capitolul 9 al cărții lui (versetele 24-27). În mod inevitabil, venim pe teren iudaic, dar acest lucru este și necesar pentru înțelegerea corectă a fragmentului din Apocalipsa 12.

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pentru a înceta fărădelegea, pentru a pune capăt păcatelor, pentru a face ispășirea nelegiurii, pentru a introduce dreptatea veacurilor, pentru a pecetlui viziunea și profeția și pentru a unge pe Sfântul Sfinților" (Daniel 9.24).

Acest verset ne arată ținta de la sfârșitul căilor lui Dumnezeu cu Israel. La sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni se vor obține anumite intenții ale lui Dumnezeu cu acest popor. În total sunt șase lucruri care vor fi introduse la sfârșitul celor șaptezeci de săptămâni. Voi reveni mai târziu la acest subiect.

Data răstignirii Domnului

Cu expresia săptămâni ne referim, evident, nu la săptămâni alcătuite din zile, ci din ani, săptămâni-ani. Șaptezeci de săptămâni corespund, prin urmare, celor 490 de ani. Să observăm expresiile îngerului: poporul tău (poporul iudeu), orașul tău sfânt (Ierusalim). Acesta este deci domeniul cu care avem de-a face acum, cu care are de-a face profeția. Adunarea lui Dumnezeu nu intră în discuție aici. Ea nu este subiectul profeției în Vechiul Testament. Aici este vorba numai de Israel, de iudei și de Ierusalim.

„Să știi deci și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru restabilirea și zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), Prințul, sunt șapte săptămâni și șizeci și două de săptămâni; piețele și gropile vor fi zidite din nou, chiar în timpuri de strâmtorare" (versetul 25).

Acest verset definește exact începutul celor 490 de ani și el ne arată două perioade de timp care adunate merg până la Mesia. Cuvintele, restabilirea Ierusalimului, se referă la ordinul sau la permisiunea dată de împăratul Artaxerxes lui Neemia în al douăzecilea an al domniei lui (Neemia 2.1 -8). Acest lucru s-a petrecut, după părerea comentatorilor mai vechi, în anul 455 sau 454 înainte de Hristos.⁵ Apoi sunt numite șapte săptămâni (= 49 ani) și șizeci și două de săptămâni (= 434 ani). Împreună sunt 483 de ani până la Mesia. Dacă aducem această perioadă în raport cu anul 455 înainte de Hristos, ajungem la anul 29 după Hristos. Un mic tabel poate ușura calculele:

7 săptămâni sunt 49 ani
62 săptămâni sunt 434 ani
suma: 7+62 săptămâni: 483 ani
scăzut din 455 î. Hr 455 ani
suma: 28 ani
recalculat de la: d. Hr.
la î.Hr.: +1
rezultă anul după Hristos: 29 d. Hr.

La rezultatul acesta trebuie să ținem seama că, după cunoștințele actuale, cronologia trebuie fixată cu cel puțin patru ani mai devreme decât cea inițial acceptată, așa încât Domnul s-a născut cam în jurul anului 4 î. Hr. În general, se pornește și de la faptul că Domnul Isus a trăit pe pământ treizeci și trei de ani sau treizeci și trei de ani și jumătate. Să rămânem acum la anul 4 î. Hr. ca presupusă dată a nașterii Sale, și așa vom ajunge la anul 29 d. Hr. ca dată a morții Sale. Nu doresc să mă cramponez aici de un an mai devreme sau mai târziu. Dar și o dată a lui Origenes,²⁷ în legătură cu răstignirea lui Hristos și distrugerea Ierusalimului, indică anul 29 după Hristos ca anul morții Mântuitorului nostru.

Dar până acum am presupus ceva în tăcere, ceva ce nu am explicat mai îndeaproape, și anume faptul că anul 29 d. Hr. are de-a face cu răstignirea Domnului Isus. Într-adevăr, acest lucru îl face clar și versetul următor din Daniel 9.

„După aceste șaiszeci și două de săptămâni, Unsul va fi stârpit și nu va avea nimic”(versetul 26).

Un vechi scriitor bisericesc din școala alexandrină (185-254 dHr).

„Unsul va fi stârpit (pus deoparte) și nu va avea nimic” aceasta înseamnă alungarea Domnului de către poporul Său; aceasta este moartea Sa de pe cruce. „Va fi stârpit” înseamnă „exterminat”, distrus. Nu este mișcător cu ce cuvinte este descrisă aici moartea Domnului nostru? Nu ne miră faptul cu ce precizie profetul Daniel, învățat de Dumnezeu, a prevestit, cu atâtea sute de ani înainte, moartea lui Mesia? Șapte săptămâni plus șaiszeci și două de săptămâni (= 483 ani) sunt de la ieșirea cuvântului prin împăratul Artaxerxes cu privire la rezidirea Ierusalimului. Apoi Domnul Isus, Mesia poporului Său, a fost omorât de iudei exact în acel an. Așa cum această profeție a lui Daniel s-a împlinit cu exactitate, tot așa se va împlini și fiecare profeție a Cuvântului lui Dumnezeu cu absolută exactitate. Să ne bizuim deplin pe Cuvântul Său, preaiubiților! Nu putem să facem ceva mai bun, nici nu putem avea un alt pământ mai tare sub picioare!

O întrerupere - oprirea orologiului Israelului

"Poporul unui prinț care va veni va nimici cetatea și sfântul locaș și sfârșitul lui va fi ca printr-un potop; până la sfârșit va fi război, o hotărâre de pustiire" (versetul 26).

Încă o împrejurare este extraordinar de remarcabilă: în total sunt numite trei perioade de timp șapte săptămâni, șaiszeci și două de săptămâni și o săptămână (versetul 27). Dar în timp ce primele două perioade vor fi arătate împreună, ultima săptămână va fi detașată de cele 69 de săptămâni și descrisă separat. Despre o săptămână rămasă se vorbește abia în versetul următor. De ce? Desigur pentru a marca acest fapt: între moartea lui Hristos în săptămâna a șaiszeci și noua și începutul ultimei săptămâni se află o prăpastie, un interval de timp de o durată nedeterminată. Versetul 26 clarifică faptul cu ce va fi umplută în legătură cu Israelul această perioadă: cu război și cu pustiire.

Moartea lui Isus Hristos și lepădarea Sa de către iudei a rupt într-adevăr legătura prin care Dumnezeu Se unise cu poporul Israel. Și în locul binecuvântării descrise în versetul 24, îi va aștepta mai întâi o judecată grozavă: poporul unui prinț va veni și va dărâma cetatea și sfântul locaș. Că este vorba de poporul roman, nu mai încapă nici o îndoială. Dar nu se spune că prințul va veni și se va ocupa el însuși de această nimicire. Prințul care va veni apare abia în versetul 27 la începutul și în timpul ultimei săptămâni. Când se vorbește în versetul 26 de executarea judecății, atunci este amintit numai poporul prințului care va veni.

Nu am nici cea mai mică îndoială că aici este vorba de nimicirea Ierusalimului prin Titus în anul 70 d. Hr. Este aceeași desfășurare despre care vorbește profetic Domnul Isus în pilda împăratului care face nuntă fiului Său. După al doilea refuz din partea celor invitați aceștia sunt Israelul -, citim în Matei 22, versetul 7: „Când a auzit, împăratul s-a mâniat: a trimis ostile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.”

Dar din versetul nostru din Daniel 9 mai putem desprinde ceva: perioada va dura mai mult. La aceasta se pare că se referă cuvintele până la sfârșit Așa cum am observat, această întreagă perioadă va fi caracterizată pentru poporul evreu prin război și prin pustiire. Această afirmație este în deplină concordanță cu Luca 21, versetul 24: „Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi duși captivi printre toate popoarele și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini timpurile neamurilor.”

Să reținem încă o dată: tot ce a fost vestit în Daniel 9, versetul 26 se va împlini între sfârșitul săptămânii a șaiszeci și noua și începutul săptămânii a șaptezecă. Acest interval lung corespunde cu vremea harului în care trăim astăzi. El a început când Mesia a fost pus deoparte. Odată cu răstignirea lui Hristos prin poporul evreu, orologiul profetic al lui Israel s-a oprit pentru un timp nedeterminat. Din cele șaptezeci de săptămâni au trecut șaiszeci și nouă, una însă lipsește.

Faptul că acest orologiu va porni din nou și se va datora numai îndurării lui Dumnezeu. El nu și-a lepădat pentru totdeauna poporul Său, ci în harul Său va relua iarăși legătura cu vechiul Său popor (Romani 11).

Prințul care va veni

„El va încheia un legământ cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și, pe aripa urâciunii idolești, va veni unul care distruge, până ce prăpadul hotărât va fi vărsat asupra celui pustiit" (versetul 27).

Aici este amintită, pentru prima dată, ultima săptămână, și ea va fi împărțită în două părți. Această ultimă săptămână se referă, fără îndoială, la evenimentele timpului de la sfârșit.

O mare personalitate, descrisă prin „el”, va apărea. Este vorba despre prințul roman, nu de Hristos. Când orologiul lui Israel va porni iarăși și aceasta se va petrece cândva, probabil curând după răpire -, atunci prințul împărăției romane restabilite va face un legământ rău cu masa poporului iudaic, cu mulți. Rămășița credincioasă dintre iudei nu va participa la acest legământ. Dar majoritatea iudeilor, pentru apărarea intereselor lor naționale și religioase, vor căuta adăpost în spatele acestui prinț roman, adăpost de invazia împăratului din nord, a asirianului. Pe la mijlocul ultimei săptămâni, prințul roman va rupe acest legământ în sensul că va interzice slujba iudaică pentru Dumnezeu, pentru ca în locul acesteia să fie adorat el însuși. Pe lângă aceasta, tabloul său, o urâciune a pustiirii, de care a vorbit Domnul Isus, va fi ridicat în templul iudeu (compară Matei 24.15).

Este vorba de aceeași persoană simbolizată prin cornul cel mic în Daniel 7 care avea o gură care vorbea lucruri mari (versetul 8). În versetele 24 și 25 din același capitol, se spune că după el se va ridica un altul care va rosti cuvinte împotriva Celui Prea Înalt și va nimici pe sfinții Celui Prea Înalt. Această persoană o găsim ca prima fiară în Apocalipsa 13, și acolo în legătură cu o gură care rostea injurii și tot acolo cu referire la prigonirea sfinților (versetele 1-7).

Un fragment din Isaia ne arată cum poporul iudeu din timpul de pe urmă se va bizui pe legământul cu acest prinț și va fi amăgit: pentru că ziceți: «Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o alianță cu Locuința Morților: când va trece, biciul copleșitor nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna!» (Isaia 28.15).

Deci, legământul care îl vor încheia nu va fi bun. În necredință, ei doresc să se apere de biciul asirianului, dar au ca adăpost „minciuna”. Într-adevăr, va fi un legământ cu moartea, căci acest legământ va fi nimicit, așa cum citim în Isaia 28, versetul 18: „Și legământul vostru cu moartea va fi nimicit și alianța voastră cu Locuința Morților nu va dăinui. Când va trece biciul copleșitor, veți fi călcați în picioare de el.”

Trei ani și jumătate semnificativi

Așa cum încheierea legământului marchează începutul ultimilor șapte ani, tot așa ruperea legământului marchează începutul celei de-a doua jumătăți a acestei săptămâni-an. La începutul ultimilor trei ani și jumătate va fi interzisă jertfa necurmată și va fi așezată urâciunea care pustiește (Daniel 12.11). Ca răspuns la toate acestea, Dumnezeu va aduce necazul cel mare peste poporul necredincios, neascultător timp de trei ani și jumătate.

Este acel timp, acel necaz mare, despre care Domnul Isus a spus că, dacă nu va fi scurtat din pricina celor aleși, nu va scăpa nimeni (Matei 24. 20-22). Găsim aici adeverit ceea ce am spus în capitolul doi al acestei cărți: că prima parte a vorbirii profetice a Domnului se referă exclusiv la iudei.

Acest necaz mare este numit în Ieremia 30 timpul de necaz pentru Iacov (versetul 7). Și profetul Daniel vorbește în capitolul 12 despre acest timp ca fiind un timp de strâmtorare „cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până la vremea aceasta” (versetul 1).

Viziunea care a avut-o Daniel nu lasă nici o îndoială asupra cui vor veni aceste evenimente de groază: „Acum vin să-ți fac cunoscut ce se va întâmpla poporului tău la sfârșitul zilelor, căci viziunea este cu privire la acele zile îndepărtate” (Daniel 10.14); „poporul tău”, deci poporul lui Daniel (compară și Daniel 12.1: „fiii poporului tău”). „Timpul de necaz pentru Iacov” „poporul tău” „fiii poporului tău”, toate acestea lămuresc că este vorba de poporul iudeu necredincios care va trebui să treacă prin acest necaz mare. De acest popor este vorba, nu de răscumpărării timpului de har.

Acești trei ani și jumătate semnificativi vor fi amintiți în total de opt ori în cuvântul profetic. Duhul Sfânt nu folosește mereu aceleași expresii, dar ele corespund: Daniel 7.25: un timp, două timpuri și o jumătate de timp Daniel 12.7: un timp, timpuri și o jumătate Apocalipsa 12.14: un timp, timpuri și jumătatea unui timp Daniel 12.11: 1290 zile (aceasta înseamnă cu 30 de zile adăugate pentru eliberare în viitor). Apocalipsa 11.2: 42 de luni Apocalipsa 13.5: 42 de luni Apocalipsa 11.3: 1260 de zile Apocalipsa 12.6: 1260 de zile.

Deci, putem lua în considerare că, oriunde apar aceste date ale timpului de trei ani și jumătate, este vorba de vremea necazului lui Iacov. După aceea, din cerul deschis vine Domnul Isus pe pământ (Apocalipsa 19) pentru a judeca pe vrăjmașii Săi și pentru a-Și instaura împărăția de o mie de ani.

Voi rezuma încă o dată evenimentele celei de-a doua jumătăți a ultimei săptămâni-an în succesiunea lor: Prințul roman rupe legământul care l-a încheiat cu masa poporului iudeu.

Anticristul i-a poziția de putere și locul lui Hristos și face în puterea satanică minuni și semne ale minciunii (Apocalipsa 13.11-18; 2 Tesaloniceni 2.9). Slujba rânduită în templul din Ierusalim va fi întreruptă. Urâciunea pustiirii va fi ridicată în locul sfânt. Ca rezultat, începe necazul cel mare al iudeilor. Cei doi martori vor depune mărturia lor pentru trei ani și jumătate (Apocalipsa 11.3). Credincioasa rămășiță iudaică, care nu se va închina fiarei, va fi prigonită și omorâtă (Apocalipsa 13.15).

Ultima săptămână-an încă în viitor

Din tot ce am văzut până acum, ar trebui să ne fie pe deplin lămurit că ultima săptămână-an încă nu a venit și că se află încă în viitor. Dar pentru că mereu se aud argumente ciudate împotriva acestei interpretări, mai revin încă o dată la unele dovezi importante.

Cum am văzut deja, îngerul dă profetului de înțeles că, după încheierea celor șaptezeci de săptămâni, vor fi împlinite șase lucruri asupra iudeilor și asupra Ierusalimului. Dacă le privim cu atenție pe fiecare în parte, trebuie să constatăm că nici unul din ele nu este astăzi împlinit. Este dusă la capăt vinovăția acestui popor, s-a pus un capăt păcatelor lui? Este oare nedreptatea acestui popor iertată și a fost introdusă o dreptate veșnică pentru acest popor? Au fost împlinite toate profețiile spuse despre ei? Este oare un sanctuar sfințit, prin care orice israelit înțelege locașul sfânt al lui Dumnezeu? A trecut deja necazul Ierusalimului? Tocmai contrariul! Cu siguranță că Domnul Isus prin moartea Sa pe cruce a pus temelia binecuvântării și pentru acest popor. Dar el mai persistă neschimbat în necredincioșie. Înainte de-a ajunge să aibă și să savureze această binecuvântare, trebuie să treacă mai întâi prin necazuri mari și să vină la credința în Cel pe care ei L-au străpuns cândva (Apocalipsa 1.7; Zaharia 12.10). Prorocia din Daniel 9, versetul 24 nu este împlinită: cele șaptezeci de săptămâni-ani nu s-au împlinit încă.

Noi am învățat din Daniel 9, versetul 27 că prințul care va veni va încheia un legământ pentru o săptămână cu cei mulți. Este imposibil ca acest prinț să fi fost Mesia, căci atunci, când El a venit, a fost respins și dat afară. La fel este evident că această desfășurare nu se poate referi la Titus, căci atunci, când a venit acesta, el a făcut cu totul alte lucruri decât să încheie un legământ: a distrus nu numai sanctuarul, ci și întregul lor oraș și statul. Nici un prinț păgân nu a încheiat vreun legământ de șapte ani cu iudeii, de când Domnul Isus a fost răstignit. Să ne amintim că tot ce a fost spus în versetul 27 se poate referi numai la întâmplări care au avut loc după răstignirea lui Hristos. Prorocia despre prințul care va veni nu este împlinită.

Niciodată de la dărâmarea Ierusalimului nu le-a fost interzisă iudeilor slujba jertfelor. Simplul motiv e că de atunci ei n-au mai avut niciodată o slujbă a jertfelor, și nici un templu. Profeția despre încetarea jertfei rituale și a celei de mâncare nu este împlinită.

Niciodată de la vorbirea profetică a Domnului nu a fost ridicată urâciunea pustiirii într-un loc sfânt (Matei 24.15). Și ceea ce a făcut Antiohus Epifanes cândva în această direcție s-a petrecut cu mai mult de 175 de ani mai înainte. De la dărâmarea Ierusalimului, iudeii nu mai au nici un templu. Și această profeție nu este împlinită.

Perioada necazului este la fel neîmplinită. Daniel 12, versetele 1-9 ne spune categoric că ea se referă la timpul de la sfârșit Când Domnul Isus este întrebat de ucenici asupra semnelor sosirii Sale și ale sfârșitului veacului, El le arată că timpul necazului cel mare o va lua înaintea veniri Sale în slavă și putere (Matei 24.1530). Desigur, poporul iudeu a trebuit să treacă deja prin suferințe de nedescris. Ei au fost aceia care L-au răstignit pe Domnul slavei și au strigat: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27.25). Dar necazul cel mare va veni asupra lor. Un gând zguduitor!

Privire de ansamblu asupra Apocalipsei 6-11

Revenim acum iarăși la cartea Apocalipsa. Din ceea ce am învățat din profețiile lui Daniel, suntem bine pregătiți să înțelegem ce ne este arătat începând de la capitolul 6 din Apocalipsa.

Paralele între Daniel și Apocalipsa

Am văzut deja diferite paralele între profețiile lui Daniel și cele ale Apocalipsei. În amândouă cărțile ne-am lovit de aceiași trei ani și jumătate. Aceasta ne ajută să înțelegem că Apocalipsa descrie, în principiu, aceleași evenimente și aceleași personalități ca și cartea Daniel. Împlinirea ultimei săptămâni din Daniel nu a avut încă loc. Ceea ce se va întâmpla în această ultimă săptămână este descris detaliat de la capitolul 6 la 19 din Apocalipsa.

Judecăți ale providenței lui Dumnezeu

După scenele cerești introductive din capitolele 4 și 5, care presupun răpirea credincioșilor, de la capitolul 6 începe acțiunea propriu-zisă aici pe pământ. Faptul că această „acțiune” constă în esență din judecată îi conferă o mare seriozitate. Răutatea profundă și refuzul față de harul lui Dumnezeu dau prilejul acestei judecăți. Și dacă în capitolul 6 începe prima serie a judecăților, așa-numitele judecăți ale pecetilor, să ne aducem aminte că Mielul Însuși este cel care declanșează aceste judecăți: El rupe pecetea cărții. Cu fiecare rupere a unei peceti, vin alte judecăți peste pământ. La această primă serie de judecăți este vorba de judecata providenței lui Dumnezeu, aceasta înseamnă că Dumnezeu nu lucrează nemijlocit, ci folosește pentru realizarea judecății diferite unelte.

Sfârșitul

Odată cu deschiderea peceteii a șaptea (capitolul 8), începe a doua serie de judecăți, judecățile trâmbițelor. Ele sunt cu mult mai severe decât cele pregătitoare, judecățile pecetilor, și se întind până la timpul sfârșitului, căci cea de-a șaptea judecată a trâmbițelor, sinonimă cu cea de-a treia durere a nașterii, introduce direct judecata de la sfârșit (capitolul 11.15-18). Din punct de vedere cronologic, la începutul capitolului 11 s-a ajuns la a doua jumătate a ultimei săptămâni a lui Daniel. Aici este amintit, de prima dată în Apocalipsa, timpul de 42 de luni sau de 1260 de zile (versetele 2-3). Întotdeauna, acești trei ani și jumătate se referă la a doua jumătate a ultimei săptămâni. Este același timp de care vorbește Domnul în Matei 24, versetele 15-31.

Capitolele 6-11 formează un întreg unitar. Două paranteze (intercalări) întrerup desfășurarea evenimentelor. Prima este între a șasea și a șaptea pecete (capitolul 7), a doua între a șasea și a șaptea trâmbiță (capitolul 10-11.14). Evenimentele sunt descrise în ordine cronologică și ne conduc, chiar dacă într-un mod general, până la sfârșit, chiar până la judecata morților (capitolul 11.18). Cu versetul 18 se încheie prima parte profetică a Apocalipsei. În capitolele următoare sunt inserate, în parte, și sunt arătate și alte amănunte demne de remarcat asupra desfășurării evenimentelor din ultimii trei ani și jumătate. Totul conduce spre faptul că Domnul Isus va veni cu ai Săi din cerul deschis, pentru a judeca pe vrăjmașii Săi de pe pământ (capitolul 19).

Diferite familii de mântuiți

Nu este intenția mea să intru aici în detalii pentru fiecare din evenimentele profetice din Apocalipsa. Unele indicații le-am dat deja. Ceva îmi stă totuși pe inimă în mod deosebit: să fim atenți la diferitele grupe de sfinți care le întâlnim pe parcursul Apocalipsei. Doresc să mă folosesc de o expresie din Efeseni 3, versetul 15 unde este spus despre Tatăl Domnului nostru Isus Hristos: „... din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ.” Da, există diferite familii de sfinți. În timpul acela, unele sunt în cer, iar altele pe pământ. A-i deosebi unii de alții este de mare ajutor atunci când este vorba să înțelegem cum lucrează Domnul cu fiecare și ce binecuvântări dă fiecăruia. O concluzie sigură ne apare în față: credincioșii adevărați, începând cu Apocalipsa 4, nu mai sunt pe pământ. Noi am discutat despre acest fapt detaliat, și ceea ce vom vedea acum nu face altceva decât să sublinieze această realitate care ne face fericiți.

Trimișii iudei

După ce adevărații copii ai lui Dumnezeu vor fi părăsit pământul, Dumnezeu în harul Său Se va întoarce iarăși la poporul Său pământesc, poporul legământului, Israel. În marea lor majoritate, iudeii se vor complăce în necredință, ca și astăzi. Da, așa cum am văzut, ei vor înainta în rău și până la urmă vor primi pe Anticrist. Aceasta va fi atunci căderea (Daniel 11.32; 2 Tesaloniceni 2.3).

Dar în mijlocul poporului iudaic necredincios, Dumnezeu va trezi o rămășiță credincioasă. Aceasta va ține sus credința în Mesia și se va ruga pentru întemeierea împărăției, propovăduită de profeți mai înainte. Cu o repeziciune de necrezut și plini de energie, trimișii iudei vor cutreiera globul pământesc și vor vesti Evanghelia împărăției. Ei vor mărturisi despre venirea lui Mesia, vor spune că El va izbăvi poporul Său, Israel, și că El va domni ca împărat pe pământ. Nu vor ascunde nici faptul că oricine trebuie să se teamă și să dea onoare lui Dumnezeu, dacă dorește să primească binecuvântarea, și că ceasul judecății Sale este foarte aproape (compară capitolul 14.7).

În acest loc doresc să fac referirea la faptul că Domnul Isus, în partea a treia a vorbirii Sale profetice de pe Muntele Măslinilor, face aluzie la acești trimiși iudei. Când la începutul împărăției de o mie de ani Domnul va sta pe tronul Său în Ierusalim și va judeca pe cei vii din națiuni, atunci sentința Sa se va orienta după felul cum s-au comportat oamenii față de acești trimiși pe care El îi numește frații Săi (Matei 25.40).

Rămășița credincioasă din poporul iudeu este întâlnită mereu în Apocalipsa. Prima dată o întâlnim în capitolul 6. Dar și aici sunt deosebiri, așa cum vom vedea.

Sufletele de sub altar

După ce a fost vorba de un mare cuceritor (Apocalipsa 6.1-2), de vărsare de sânge, de război civil (versetele 3-4), de foamete (versetele 5-6), de moarte și de epidemie (versetele 7-8), profetul vede sub altar sufletele celor „omorâți” din cauza mărturiei pe care au ținut-o (versetele 9-11).

Acest lucru e foarte serios. Credincioșii timpului harului sunt astăzi sarea pământului (Matei 5.13), dar, odată cu răpirea lor, corupția morală va crește într-un mod și cu o iuțeală de necrezut. Probabil că omenirea va fi alarmată și șocată de dispariția neașteptată a numeroși oameni, dar nu se va produce nici o schimbare morală. Foarte curând se va arăta iarăși dușmănia inimii omului față de tot ceea ce vine de la Dumnezeu. Și când trimișii iudei, după răpire, vor vesti Cuvântul lui Dumnezeu, mulți dintre ei vor muri.

Aici este vorba de martirii iudei din prima jumătate a ultimei săptămâni a lui Daniel. Ei trebuie deosebiți de martirii celei de-a doua jumătăți a săptămânii (capitolul 13.15). Am vorbit despre faptul că la sfârșit, la înviere, îi vom vedea iarăși uniți (capitolul 20.4). Amândouă grupele de martiri pecetluiesc cu moartea credincioșia lor față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. Cu siguranță, ei nu vor înțelege prea mult din Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum avem noi astăzi această prioritate. Dar cu ceea ce ei înțeleg, vor fi credincioși până la moarte. În comparație cu ei, nu ar trebui oare să ne rușinăm de multe ori de superficialitatea și de moleșeala noastră, care o manifestăm în administrarea mărturiei lui Dumnezeu?

Rugăciunea pentru răzbunare

Auzim totuși, "rugăciunea" acestor martori credincioși: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?" (versetul 10).

Strigătul după răzbunare Poate fi oare acesta limbajul creștinilor mântuiți? Categorie, nu! Credincios exemplului Mântuitorului său, Isus Hristos (Luca 23.34), martirul creștin Ștefan se ruga o altă rugăciune: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!" (Faptele Apostolilor 7.60). Noi, în calitate de creștini, suntem chemați să-i iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru cei care ne insultă și ne prigonesc (Matei 5.44). Dar rămășița iudaică va lua o cu totul altă poziție. Această poziție corespunde în totalitate gândurilor lui Dumnezeu când iudeii credincioși, mai târziu, se vor ruga pentru răzbunarea sângelui vărsat de vrăjmașii lor, căci nu numai eliberarea lor, dar și slava Domnului însăși se va putea obține pe pământ numai în felul acesta. În acord cu această situație, regăsim în Psalmi limbajul profetic al rămășiței iudaice, acest impresionant „până când?", ca expresie a unui popor în suferință. Trei citate ne pot da claritate în această privință: „Întoarce-Te, Doamne! Până când? ... Ai milă de slujitorii Tăi!" (Psalm 90.13). „... Când vei judeca pe cei care mă persecută?" (Psalm 119.84).

„Doamne, Dumnezeul răzbunărilor, Tu, Dumnezeul răzbunărilor, arată-Te! Scoală-Te, Judecătorul pământului, și răsplătește celor mândri, după faptele lor! Până când vor birui cei răi, Doamne, până când vor birui cei răi?" (Psalm 94.1-3).

Ca răspuns direct, li se va spune că trebuie „să se mai odihnească încă puțin, până se va împlini numărul celor împreună slujitori cu ei și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei" (Apocalipsa 6.11). Avem aici o aluzie la a doua grupă de martiri, amintită deja, la cei din a doua jumătate a săptămânii. Acest răspuns clarifică de asemenea că, în realitate, este vorba de cei morți; de aceea este folosit cuvântul suflete. Faptul că li s-a dat îmbrăcăminte albă i-a determinat pe unii să gândească că ar fi vorba de cei înviați. Dar îmbrăcăminte albă nu vorbește de înviere, ci este mărturia dreptății lor și a primirii lor înaintea lui Dumnezeu.

Așa apar vizibile deosebiri mari între sfinții timpului de har și iudeii credincioși ai zilelor din urmă. Noi putem să ne rugăm pentru pocăința dușmanilor noștri, pe când ei se vor ruga pentru răzbunarea împotriva dușmanilor lor. Noi putem să-L așteptăm pe Domnul ca Mântuitorul trupului nostru, pe când ei Îl vor dori ca Judecător al pământului.

Cei o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți

După cum am amintit deja, capitolul 7 din Apocalipsa reprezintă o paranteză care va fi intercalată între deschiderea peceteii a șasea și a șaptea. Conținutul lui nu este o parte integrantă a

judecăților pecetilor. Ceea ce avem aici în fața noastră ne este relatat fără a fi raportat temporal la evenimentele descrise în Apocalipsa. Este important să avem această realitate în fața ochilor noștri.

Pecetea Dumnezeului Celui viu

Odată cu deschiderea pecetei a șaptea, sunt introduse judecățile trâmbițelor. Ele vor fi atât de groaznice, încât la deschiderea pecetei a șaptea se va face mai întâi, în cer, „o tăcere de aproape o jumătate de ceas” (capitolul 8.1). Dar înainte ca Dumnezeu să continue descrierea celei de-a doua serii de judecăți, ne permite o privire în inima Lui: El ridică perdeaua și ne lasă să vedem două grupe diferite de sfinți care le va scuti de judecăți. Despre prima grupă se vorbește în următoarele versete: *„După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului Celui viu. El a strigat cu glas tare celor patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: «Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea robilor Dumnezeului nostru.» Și am auzit numărul celor care fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, pecetluiți din toate semințiile fiilor lui Israel”* (capitolul 7.1-4).

Este semnificativ faptul că la începutul acestui capitol găsim a treia oară cuvintele: „după aceea.” De prima dată le-am întâlnit în capitolul 1, versetul 19. Acolo a fost arătată împărțirea cărții în cele trei părți. Ce urmează acum aici aparține de ceea ce se va întâmpla abia după încheierea istoriei Bisericii (capitolele 2 și 3), deci după răpire, căci în capitolul 4 Ioan vede „după aceea” pe sfinți în cer. Ei sunt răpiți de pe locul de desfășurare al judecății. Capitolul 6 ne-a pus în față judecățile providenței lui Dumnezeu. Și apoi se spune încă o dată „după aceea”, căci profetul poate vedea mulțimile de care Dumnezeu se va îngriji în ultimele zile ale necazului.

Nu ne sensibilizează aceste adevăruri? Înainte de-a lăsa Dumnezeu să înceapă judecățile groaznice pe pământ (scena guvernării orânduite), pe mare (masa popoarelor în mișcare și în tulburare) și peste copaci (mai marii acestui pământ), Dumnezeu îngăduie ca slujitorii Săi să fie pecetluiți pe frunțile lor. Prin aceasta, ei vor fi recunoscuți ca cei ce sunt scutiți de judecata care va urma și vor intra vii în împărăție.

Nu ne arată ocrotirea lui Lot în Sodoma o desfășurare asemănătoare? Îngerii nu au putut lăsa să cadă pucioasă și foc asupra Sodomei și Gomorei până când nu a ieșit Lot afară (Geneza 19). Cât de semnificative sunt cuvintele îngerului: „... căci nu pot face nimic până nu vei ajunge acolo”!

În ce va consta pecetea Dumnezeului Celui viu, nu putem spune direct. Dar un lucru este hotărât: va sta în contrast față de pecetea cu care noi, creștinii suntem pecetluiți. Noi suntem

pecetluiți cu Duhul Sfânt pentru ziua răscumpărării (Efeseni 1.13; 4.30). Acei oameni vor fi pecetluiți pe frunțile lor pentru a fi ocrotiți aici de judecată. În Ezechiel 9 avem ceva asemănător. Șase bărbați au din partea lui Dumnezeu misiunea să omoare pe locuitorii Ierusalimului pentru nelegiuirile lor. Dar unui bărbat îmbrăcat în haină de în i se spune: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din cauza tuturor urâciunilor care se făptuiesc acolo” (versetul 4). Și aici, cei fideli, la porunca lui Dumnezeu, vor fi păziți de judecată printr-un semn pe frunte, înainte de-a începe judecata.

Cine sunt acești pecetluiți?

Cine sunt acești robi ai Dumnezeului nostru, acești o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți? Nu cumva sunt totuși creștinii care vor trebui să treacă prin timpul necazului? Unii susțin acest lucru, dar se înșală. Însuși Cuvântul lui Dumnezeu dă răspunsul deslușit: „... pecetluiți din toate semințiile fiilor lui Israel” (versetul 4). Când Dumnezeu vorbește despre fiii lui Israel, atunci El nu se referă la Adunarea Sa, Adunarea Dumnezeului Celui viu. De aceea este atât de tragic când nu se face deosebire între Israel și Adunare sau Biserică. Fără a face această deosebire, se ajunge la concluzii false. Sunt fiii lui Israel care aici ca slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți pe frunte.

Numărul de o sută patruzeci și patru de mii este format din douăsprezece mii pentru fiecare seminție. Aceste cifre au cu siguranță un înțeles simbolic. Doisprezece este numărul administrării desăvârșite în conducerea lui Dumnezeu prin om. Prin multiplicarea numărului cu sine însuși, acest gând este consolidat. Numărul doisprezece se găsește în mai multe feluri la temelii, la porți și la măsurarea Ierusalimului ceresc (Apocalipsa 21.9-27). Explicația este simplă: în acest text, Adunarea proslăvită este văzută în relația ei față de pământ. Aici însă cu numărul 12x12x1000 este indicat faptul că un număr desăvârșit din Israel va fi păstrat pentru împărăția viitoare. Prin acești fii ai lui Israel, Mesia va domni în desăvârșire pe pământ.

Dar acest număr deplin al fiilor lui Israel nu va fi adunat dintr-odată, cu toate că Dumnezeu îi are în vedere și se gândește la toți. De aceea este importantă observația că acest capitol este o intercalare și nu ne dă o relație din punct de vedere temporal. Când va apărea Domnul Isus în slava Sa, vor fi numai două seminții în țară. Abia după ce Își va ridica scaunul Său de domnie la Ierusalim, El va aduce celelalte zece seminții din locurile lor ascunse, Se va judeca cu ei în pustie și îi va duce în țara făgăduită (Ezechiel 20.33-44). Atunci „Israelul va înflori și va înmuguri și va umple lumea cu roadele lui” (Isaia 27.6).

Cât de înviorător este faptul că în decursul descrierii judecățiilor aspre putem privi îndurarea lui Dumnezeu! Realmente, mila biruie judecata (Iacov 2.13)! Acest lucru iese în relief atât de minunat în această scenă.

Rămășița iudaică

Încă o observație cu privire la cei o sută patruzeci și patru de mii pecetluiți poate fi de ajutor. Dacă în Apocalipsa 14, versetul 1, la fel este vorba de o sută patruzeci și patru de mii care poartă Numele Lui și Numele Tatălui Său pe frunțile lor, totuși nu este vorba de aceeași grupă de sfinți ca aici. În acest loc este vorba de cei pecetluiți din tot Israelul, din toate cele doisprezece seminții. Acolo, profetul vede pe răscumpărații din Iuda care vin din necazul cel mare și care stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul. Este o anticipare a timpului minunat și binecuvântat, cum găsim deseori în Apocalipsa, căci, așa cum am observat deja, cele zece seminții vin abia mai târziu în împărăție. Ele nu vor trece nici prin timpul necazului de neasemuit. Ele nu au participat la omorârea lui Mesia.

Deosebiri

Așa am învățat să deosebim două grupe diferite de martiri iudei, dintre care una va gusta moartea în prima jumătate, iar cealaltă în a doua jumătate a ultimei săptămâni a lui Daniel.

Mai departe am cunoscut două grupe de răscumpărați din Israel care vor fi păziți în judecăți o rămășiță deplină din cele douăsprezece seminții ale lui Israel și o rămășiță deplină din Iuda.

Și încă ceva este de un interes deosebit pentru subiectul nostru: ultimele două grupe numite din Israel vor fi deosebite în mod clar de grupele altor sfinți. Rămășița din Iuda, în capitolul 14, nu poate fi confundată cu cei douăzeci și patru de bătrâni, căci credincioșii iudei care vin din timpul necazului cântă cântarea nouă înaintea bătrânilor (versetul 3). Cei o sută patruzeci și patru de mii din Iuda sunt deci evident o altă grupă de răscumpărați decât cei douăzeci și patru de bătrâni.

Cei pecetluiți din Israel în capitolul 7 stau din nou în opoziție cu marea mulțime de popor a celor ce vin dintre națiuni (versetele 9-17). Cu această grupă doresc să ne ocupăm acum.

Marea mulțime dintre națiuni

„După aceste lucruri m-am uitat și iată o mare mulțime, pe care nimeni nu putea s-o numere, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, stând în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de palmier în mâini. Și strigau cu glas tare, zicând: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru care stă pe scaunul de domnie și a Mielului.» Și toți îngerii stăteau în jurul scaunului de domnie, a bătrânilor și a celor patru făpturi vii; și s-au aruncat cu fețele în jos în fața scaunului de domnie și s-au închinat lui Dumnezeu, zicând: «Amin! A Dumnezeului nostru să fie binecuvântarea, slava, înțelepciunea, mulțumirea, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin.» Și unul dintre bătrâni, răspunzând, mi-a zis: «Aceștia, care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?» Și eu i-am spus: «Domnul meu, tu știi.» Și el mi-a zis: «Aceștia sunt cei care vin din necazul cel mare; ei și-au

spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului. De aceea ei sunt înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său. Cel care stă pe scaunul de domnie Își va întinde cortul peste ei»" (capitolul 7. 9-15).

Primul lucru care ne surprinde la această mulțime, din orice neam, din orice seminție, din orice popor și de orice limbă, este că această mare mulțime se separă cu claritate de cei douăzeci și patru de bătrâni. Noi nu avem de văzut în ea, în nici un caz, un tablou al celor răscumpărați cerești în slavă. Faptul că nu sunt nici israeliți este la fel lămurit, căci ei vin din „orice neam.” Următorul lucru ce-l aflăm despre ei de la „unul din bătrâni” este că aceștia vin din necazul cel mare și că ei și-au spălat hainele în sângele Mielului.

Este vorba evident de credincioșii dintre națiuni care, prin vestirea evangheliei împărăției de către iudeii credincioși, au venit la credința în Mielul lui Dumnezeu și așa au ajuns în concordanță morală cu Dumnezeu. Domnul vorbise cu mult înainte că această Evanghelie a împărăției va fi vestită ca mărturie pe tot globul pământesc, tuturor națiunilor (Matei 24.14). Și apoi va veni sfârșitul.

În acest moment ne găsim aici: la sfârșit; căci această mulțime numeroasă vine din necazul cel mare și stă înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Este surprinzător faptul că cei pecetluiți din Israel sunt prezentați înainte de a fi intrat în vremea „necazului lui Iacov”. Sfinții dintre națiuni sunt arătați după ce au fost în „necazul cel mare”.

Necazul cel mare

Cele două expresii „necazul lui Iacov” și „necazul cel mare” nu sunt exact identice în însemnătatea lor. Dar ceea ce exprimă ele este strâns legat laolaltă. Domnul Isus vorbește în Matei 24, versetul 21 despre aspectul iudaic al acestui timp de necaz de neasemuit când spune: „... pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la întemeierea lumii până acum și nici nu va mai fi”. El caracterizează necazul lui Iacov ca „necaz mare”.

Dar dacă aici se vorbește de necazul cel mare, atunci se referă la perioada deosebită, profetică. Ea va ieși fără îndoială din necazul pentru poporul iudeu, din necazul lui Iacov și va sta, întrucâtva, în legătură cu acesta. Da, ea va coincide periodic cu acesta, dar nu va fi de aceeași încercare și se va întinde pe un teritoriu mai mare, pe întreg pământul.

Întrebuintarea articolului în cuvântul necazul este importantă, deoarece ne clarifică faptul că nu este vorba de necaz numai în general, prin care și noi în calitate de copii ai lui Dumnezeu avem de trecut într-o lume împotrivoitoare lui Hristos. „În lume veți avea necazuri,” a spus Domnul Isus ucenicilor Săi înainte de plecarea Sa din această lume (Ioan 16.33). Este vorba de acel timp

deosebit al necazului, care va avea loc vreme de trei ani și jumătate sub domnia Anticristului și care va introduce sfârșitul.

Părtași ai cerului

Este interesant să vedem că Ioan nu cunoaște această grupă de sfinți dintre națiuni. La întrebarea unui bătrân: „Aceștia, care sunt îmbrăcați cu haine albe, cine sunt și de unde au venit?”, Ioan răspunde numai cu cuvintele: „Domnul meu, tu știi.” El era convins că bătrânul știe acest lucru cu siguranță.

Într-adevăr, cei douăzeci și patru de bătrâni ne sunt prezentați în repetate rânduri în Apocalipsa ca unii care sunt versați cu Dumnezeu și cu căile Lui. Încă din capitolul 5, unul din bătrâni îl consolează pe profet cu cuvintele: „Nu plânge! Iată, Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei”.

Și aici vedem pe unul din bătrâni arătându-i profetului mulțimea de răscumpărați care vine din necazul cel mare. Cerul arată un profund interes față de ceea ce se întâmplă pe pământ, și anume cu privire la sfinții lui Dumnezeu care sunt acolo. Nu este acest adevăr înviorător? Oricât de grave vor fi acele zile, răscumpărării cerești împreună cu îngerii, a căror laudă o găsim în versetul 12, își îndreaptă privirile spre acești oameni atât de prețioși pentru Dumnezeu.

Înaintea tronului și a Mielului

Profetul îi vede îmbrăcați în haine albe și cu ramuri de palmier în mâini înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului. Aceasta nu înseamnă că ei își au locul în cer ca cei douăzeci și patru de bătrâni și ca îngerii. Profetul vede înfățișarea aceea în cer, dar aceasta nu înseamnă neapărat că locul lor va fi acolo.

Noi vom găsi ceva asemănător și în Apocalipsa 12 unde Ioan vede o femeie în cer. Este pur și simplu modul de vedere al cerului și vor fi făcute vizibile relații, relații cu cerul. Femeia însăși este pe pământ. Și cei mântuiți din Iuda, în capitolul 14, își cântă cântarea lor „înaintea scaunului de domnie”, dar stau cu Mielul pe Muntele Sionului.

Așa este și aici. Nimic din descriere nu se referă la faptul că acești credincioși dintre națiuni sunt proslăviți în ceruri. Dimpotrivă, se vorbește mai mult că ei sunt cu trupurile naturale pe pământ. Să luăm ca exemplu ramurile de palmier care le țin în mână. Acest simbol vorbește de biruință și de pace, și nu este compatibil cu caracterul mântuiților cerești, căci ramurile de palmier caracterizează bucuria Israelului în împărăție. Când Israelul va sărbători în pace în țara lor sărbătoarea Corturilor (Zaharia 14.16), atunci vor lua și ramuri de palmier (Levitic 23.40); și atunci și credincioșii din națiuni vor fi într-o legătură binecuvântată cu acest popor. Gândesc că despre aceste lucruri vorbesc ramurile de palmier.

Faptul că ei nu stau pe scaune de domnie ca cei douăzeci și patru de bătrâni din capitolul 4, ci stau în picioare înaintea scaunului de domnie; că nu cântă ca bătrânii din capitolul 5, ci strigă; că nu vorbesc ca aceștia de mântuirea prin sângele Mielului, ci despre scăparea din necazul cel mare; că ei sunt îmbrăcați în haine albe, dar nu sunt decorați cu slava cerească și cu însemne împărătești toate acestea sunt semnificative, dar doresc să menționez ceva mai mult pe lângă acestea.

Dacă acești sfinți sunt văzuți în fața scaunului de domnie și a Mielului, acest lucru ne trimite la legătura prețioasă în care se află ei acum cu tronul și cu Mielul: au intrare la tronul lui Dumnezeu și la Miel. Putem asemăna întrucâtva această stare cu binecuvântarea de care noi ne bucurăm astăzi: noi avem intrare la Dumnezeu (Romani 5.2) și la scaunul harului (Evrei 4.16). Eu cred că „a sta în picioare” înaintea scaunului de domnie și al Mielului trebuie să o înțelegem în acest fel. Nu este nici o indicare a locului, ci descrierea unei legături, căci e cu neputință ca o realitate să stea în opoziție cu alte observații care se referă la faptul că acești sfinți se vor afla pe pământ.

Binecuvântările lui Dumnezeu pe pământ

Sfinții dintre națiuni vor savura minunate binecuvântări. Acestea în totalitatea lor se bazează pe sângele Mielului. Acel bătrân vorbește despre faptul că ei și-au spălat hainele în sângele Mielului, și apoi spune mai departe: *„De aceea ei sunt înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-I slujesc zi și noapte în templul Său. Cel care stă pe scaunul de domnie Își va întinde cortul peste ei. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo altă arșiță, pentru că Mielul, care este în mijlocul scaunului de domnie, îi va păstori și îi va duce la izvoarele apelor vieții; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor”* (Apocalipsa 7.15-17).

În realitate, acestea sunt binecuvântări mari, dintre care unele se aseamănă cu binecuvântările din starea veșnică (compară Apocalipsa 21.4, 6). Totuși, anumite expresii din aceste versete lămuresc că este vorba de binecuvântări pe pământ. Prioritatea acestor sfinți (desigur în legătură cu israeliții) va fi de a sluji lui Dumnezeu zi și noapte în templul Său. Deci, această slujbă în templu va avea loc pe pământ. În teritoriul ceresc, în noul Ierusalim, nu va mai fi nici un templu, și nici noapte (capitolul 21.22; 22.5).

Și cuvintele „Cel ce stă pe scaunul de domnie își va întinde cortul peste ei” (versetul 15) indică în aceeași direcție: pe pământ. Ei vorbesc de adăpostul pe care Dumnezeu li-l va acorda în împărăția Sa. Se pare că acești mântuiți dintre națiuni vor savura multele binecuvântări care sunt, de fapt, partea Israelului. Să ne amintim aici de un loc din Isaia care vorbește de acest adăpost al lui Dumnezeu: „DOMNUL va crea peste toată întinderea Muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua și un nor de flăcări strălucitoare noaptea: peste toată slava va fi un

acoperământ" (capitolul 4.5). Da, Dumnezeu își va întinde cortul Său asupra Ierusalimului și asupra numeroasei cete din Apocalipsa 7, dar ei nu vor aparține cortului lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3).

Ce mângâietor pentru acești sfinți că ei nu vor mai flămânzi și nu vor mai înseta, căci Mielul îi va duce la pășune și la apa vieții! Dar și aici trebuie să remarcăm că ocrotirea de foame și de sete este potrivită mai mult oamenilor de pe pământ decât mântuiților care locuiesc în slava cerului.

Cortul lui Dumnezeu

Dacă am vorbit că acei credincioși veniți din națiuni (Apocalipsa 7) nu vor aparține cortului lui Dumnezeu, totuși mă gândesc că este potrivit să vedem ce vrea să ne spună această expresie. Sub expresia de cortul lui Dumnezeu trebuie să înțelegem Adunarea lui Dumnezeu în starea ei veșnică. Starea veșnică este descrisă în primele opt versete din capitolul 21. După ce cerul și pământul de acum vor fi făcut loc unui cer nou și unui pământ nou; după ce toate vor rămâne neschimbate și veșnice așa cum le-a făcut Dumnezeu în Hristos; după ce fiecare conducere, chiar și cea a lui Isus Hristos, va fi luat sfârșit și Dumnezeu va fi „totul în toți” (1 Corinteni 15.28), atunci vor exista numai două grupe de mântuiți. Ei vor fi definiți cu amândouă expresiile: cortul lui Dumnezeu și oamenii.

Mântuiții timpului de har vor forma cortul lui Dumnezeu, prin intermediul căruia Dumnezeu va locui la oameni, de altfel la toți răscumpărații. Atunci nu vor mai exista popoare și națiuni, ci numai oameni oameni mântuiți, proslăviți pe pământul cel nou. Toți răscumpărații dinaintea timpului Bisericii și toți care au venit pe urmă la Domnul vor aparține de această mare ceată de oameni fericiți.

Cortul lui Dumnezeu, dimpotrivă, reprezintă Adunarea proslăvită; ea este locul puterii Lui și locul prezenței Lui printre oameni. În versetul al doilea, profetul o vede ca cetatea sfântă, noul Ierusalim venind din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă pentru mirele ei. Deja înainte de nunta Mielului, i-a fost dat „să se îmbrace cu în subțire, strălucitor și curat” (Apocalipsa 19.8). Și cu o mie de ani mai târziu, după ce împărăția va fi trecută, după ce acel timp va fi trecut, relațiile miresei față de Mire sunt neschimbate.

Dumnezeu se va folosi în starea veșnică de Adunare pentru a locui la oameni pe pământul cel nou. Ea însăși însă formează acest cort. Deja de astăzi, Adunarea este o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul (Efeseni 2.22), dar atunci ea va fi în slavă și Dumnezeu va locui în ea în chip desăvârșit. Ce prioritate imensă să aparții de această grupă deosebită de răscumpărați! Adunarea va rămâne, chiar și în veșnicie, deosebită de toți ceilalți răscumpărați. Ea nu-și va pierde niciodată poziția ei deosebită ca reședință a lui Dumnezeu.

Pot fecioarele nehibzuite să mai găsească totuși mântuire?

Să mai revenim încă o dată la întrebarea care se repetă de multe ori: fecioarele nehibzuite, de care ne-am ocupat în capitolul doi al acestei cărți, care au rămas la răpire, în final nu vor aparține totuși de mulțimea aceea mare de popor?"

Nu, niciodată! Pentru că ele au desconsiderat harul lui Dumnezeu, n-au primit dragostea pentru adevăr, nu au crezut adevărul când le-a fost dăruit. „Din această cauză, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie judecați" (2 Tesaloniceni 2.11-12).

Acesta este un cuvânt zguduitor! El este valabil pentru toți aceia care, într-un anumit fel, au avut cunoștință despre creștinism, dar au trăit o viață în nelegiuire și n-au primit adevărul lui Dumnezeu. Toți creștinii de nume care nu au adevărata viață vor cădea sub incidența acestui cuvânt. Să cugetăm încă o dată cu toată seriozitatea: de ce nu au primit ocazia de a fi mântuiți? Din singurul motiv pentru că n-au vrut.

De aceea mă îngrijorez mai mult de oamenii din creștinătate decât de oamenii care poate trăiesc undeva în păduri tropicale și n-au auzit niciodată despre Hristos și despre Biblie. Pentru acești oameni, care n-au auzit de Hristos, va mai fi o speranță după răpire, dar pentru cei care au avut cunoștință de Hristos și nu l-au primit nu mai este nici o speranță.

Rezumat

Încheind acest subcapitol, doresc să remarc: Cât de îmbucurător este să vedem că Dumnezeu vine permanent la ținta Sa! Ce puternic putem să ne încredințăm bunătății și credincioșiei Sale! El va îngriji de toate, chiar dacă noi nu putem înțelege totul. El va trebui să aducă judecăți groaznice peste acest pământ stricat. Cu toate acestea, El va avea diferitele Lui familii salvate în cer și pe pământ și El le va putea scăpa din mijlocul tuturor greutăților. Credincioșii din vremea harului vor fi răpiți odată cu credincioșii vechi testamentali înainte de apariția ultimei săptămâni a lui Daniel.

El va pecetlui un număr exact de credincioși israeliți înainte de apariția ultimilor trei ani și jumătate cu toată grozăvia lor. Și apoi această mare mulțime din toate națiunile! El îi va trece prin necazul cel mare al ultimilor trei ani și jumătate și le va acorda, în legătură cu poporul Său Israel, prețioase binecuvântări pe pământ. Și pe martirii din prima și ultima jumătate a săptămânii nu-i va uita: ei vor avea parte de prima înviere și vor intra de „sus" în jos în împărăție.

Ce roadă bogată va aduce Domnul Isus, adevăratul vlăstar al unui pom roditor, pentru Dumnezeu, ce rezultate minunate vor curge din lucrarea Lui de mântuire! Numele Domnului nostru, a Mielului lui Dumnezeu, și Numele Dumnezeului Tată să fie proslăvite și adorate pe vecie!

Răpirea „copilului”

Revenim acum la scena deosebită din Apocalipsa 12 pe care am amintit-o deja la începutul acestui capitol. Am ales-o tocmai pentru că aici este folosit pentru prima dată în Apocalipsa cuvântul răpit. Cum am văzut deja, în descrierea cronologică a evenimentelor sfârșitului se ajunge cu capitolul 11, versetul 18 la o anumită concluzie și la un anumit punct final: judecata de la sfârșit. Se vorbește chiar de judecata morților, chiar dacă într-un sens general, și aceasta va avea loc abia după împărăția de o mie de ani, în pragul veșniciei (Apocalipsa 20.11-15).

Privire de ansamblu asupra Apocalipsei 12-14

De la capitolul 12 începe o nouă parte a Apocalipsei care cuprinde capitolele 12, 13 și 14. Această nouă parte, văzută cronologic, nu aduce nici un progres din punct de vedere temporal, ci mai mult un fel de insert retrospectiv (incluere într-un text a lucrurilor care se referă la trecut). În măsura în care el ne oferă desfășurări istorice, toate acestea se află înaintea punctului final al capitolului 11.

În principal este vorba de evenimente care se vor petrece în ultimii trei ani și jumătate, înaintea venirii lui Hristos pentru judecată. În această privință este important să observăm că perioada de 1260 de zile (trei ani și jumătate) apare deja în versetul 6 din capitolul 12. Trei evenimente puternice vor caracteriza această epocă groaznică a istoriei omenirii: aruncarea lui Satan din cer (capitolul 12.7), prin care este marcat începutul ultimilor trei ani și jumătate; reinstaurarea împărăției romane (reprezentată în prima fiară din capitolul 13.1); ridicarea Anticristului (reprezentat în fiara a doua din capitolul 13.11).

Cu aceasta, sunt numiți totodată și actorii principali care formează o „trinitate” nesfântă, diabolică și care vor stabili întâmplările acelor zile. „... Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s-a coborât la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțin timp” (Apocalipsa 12.12). Sforțările repetate ale lui Satan împotriva a tot ceea ce este de la Dumnezeu vor ajunge la culme în defăimarea lui Dumnezeu, în slujba idolilor, ca și în prigonirea și omorârea martorilor Săi sfinți (capitolul 13).

Capitolul 14, dimpotrivă, oferă o antiteză plăcută pentru lucrările puterilor rele. Aici se arată ce va face Dumnezeu pentru ai Săi. Nu numai că-Și va păstra o rămășiță credincioasă din Iuda care va fi văzută biruitoare cu Mielul pe Muntele Sionului (versetele 1-5), ci El va lăsa să se vestească evanghelia, cu toate împotrivirile, și în acel timp rău (versetele 6-7). Totuși, în lucrarea lui Dumnezeu va fi necesară și judecata: Babilonul, marea curvă (imagine a creștinătății necredincioase), va fi judecat ca toți cei care s-au închinat icoanei fiarei (versetele 8-12). Cu versetul 14 va fi introdus în sfârșit Domnul Isus ca Fiu al Omului și totodată și judecata secerișului

(despărțind pe cei dreapți de cei nedreapți) și judecata din teascul mâniei lui Dumnezeu (mânie asupra căderii în sens religios). Așa ne conduce și această parte a Apocalipsei până la judecata de la urmă.

Femeia învăluită în soare

Ultimul verset din capitolul 11 aparține în ce privește conținutul de capitolul 12. Împărțirea capitolelor este aici nu tocmai exactă. Totuși, referirea acestui verset la deschiderea templului lui Dumnezeu în cer și la chivotul legământului Său ne lămurește două lucruri: Dumnezeu este pe cale să se îndrepte iarăși către poporul Său pământesc din vremuri străvechi, Israelul, pe temeiul legământului Său veșnic.

Înfățișarea este văzută de fapt în cer, dar se referă la lucruri de pe pământ (în cer nu este nici un templu al lui Dumnezeu compară capitolul 21.22).

Semnele judecății (fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare) dau să se înțeleagă suplimentar că Dumnezeu va lucra în judecată, pentru ca să introducă poporul Său în binecuvântările Sale judecată asupra dușmanilor și asupra poporului însuși (Psalm 83; 94; 97; Isaia 66; Zaharia 12-14).

Cele spuse până aici ne vor ajuta să înțelegem mai bine semnul mare pe care profetul îl vede în cer: „*In cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască*” (Apocalipsa 12.1-2).

Cine este această femeie învăluită în soare? Mulți au crezut că este vorba de Biserică. Acest lucru este cu neputință. Ea țipă în durerile nașterii și la urmă naște un fiu, un copil de parte bărbătească, care, așa cum ni se arată în versetul 5, nu este altul decât Mesia. Deci, nu Biserica este mama lui Mesia, ci Israel, poporul iudaic. După trup, Domnul Isus a venit din acest popor (Matei 1.1-17; Romani 1.3; 9.5; 2 Timotei 2.8; Apocalipsa 22.16). Israelul (sau Ierusalimul ca punct central al Israelului) este această femeie, și aceasta este în concordanță cu chivotul legământului Său, simbol al credincioșiei nestrămutate și a legăturii indisolubile a lui Dumnezeu cu acest popor.

Intenția lui Dumnezeu cu Israel

Această femeie, realmente, nu este totuși în cer, ci numai semnul se arată acolo. Ea însăși este pe pământ. Dar noi aflăm aici gândurile cerului despre ea, aflăm care este hotărârea lui Dumnezeu în cer cu privire la ea. Aceasta ne clarifică faptul că noi aici la Israel nu trebuie să ne gândim la masa poporului necredincios, ci la poporul, așa cum îl vede Dumnezeu în hotărârea Sa. În privință istorică, ar putea fi vorba într-adevăr numai de o rămășiță din acest popor, da, chiar numai de o rămășiță iudaică, cum vedem de exemplu în versetul 6 și începând de la versetul 13.

Dar în hotărârea harului Său, Dumnezeu vede mereu poporul ca un întreg, chiar dacă într-un anumit timp este reprezentat prin rămășița credincioasă. Același lucru este valabil astăzi și pentru poporul lui Dumnezeu. De aceea este important să deosebim „semnele din cer” de starea reală.

Faptul că este folosită o femeie pentru a reda o grupare corporativă sau un sistem nu este un lucru unic în Apocalipsa. În capitolul 2, în Izabela, avem încorporarea Bisericii creștine din evul mediu. În curva cea mare recunoaștem fără dificultate Biserica timpului din urmă, stricată și căzută din credință (capitolul 17). În mireasa, soția Mielului am văzut deja Adunarea proslăvită în ceruri (capitolul 19 și 21). Iar femeia din capitolul 12 este Israel, așa cum este el văzut în gândurile și în hotărârea lui Dumnezeu. Altfel exprimat: Dumnezeu ne arată în această femeie ce are de gând cu acest popor pe baza harului Său și a promisiunilor făcute acestui popor, căci este sigur că Israel, prin necredințioșia lui, a pierdut orice drept la împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Dar ce licărire splendidă a harului nemărginit a lui Dumnezeu găsim aici: femeia este învăluită în soare!

Soarele este deseori simbolul autorității absolute în legătură cu pământul. El este luminătorul cel mare pentru guvernarea zilei (Geneza 1.16). Deci, intenția lui Dumnezeu este să îmbrace Israelul pe acest pământ, într-o zi încă viitoare, cu o autoritate covârșitoare. Nu este acesta un adevăr mișcător? Înainte ca Dumnezeu să treacă partea iudaică a acestui popor prin necazuri de neasemuit, El face de cunoscut în cer ceea ce are de gând cu el la sfârșit. Cu toate că în exterior este slab în el însuși și urât și dușmănit de oameni, Israelul își va prelua la sfârșit un loc de autoritate maximă pe pământ.

Faptul că luna este sub picioarele ei pare să facă aluzie la o slavă din trecut a Israelului. Dumnezeu S-a descoperit în Vechiul Testament prin Israel sub primul legământ, și Israelul trebuia să oglindească această lumină dumnezeiască între popoarele pământului, așa cum și luna reflectă lumina soarelui. Dar Israelul nu a urmat pe deplin chemarea sublimă a lui Dumnezeu. Acum însă a trecut pe deplin starea aceasta, și de aceea este spus: „luna era sub picioare”. În acele zile ale împărăției, Israelul în legătură cu Hristos, Mesia al său, nu va avea numai cea mai înaltă autoritate („soarele”), ci va avea și va exersa și autoritate derivată („luna”). Atunci se va adevăra promisiunea din Isaia 60: „Soarele tău nu va mai asfinți și luna ta nu se va mai retrage; căci Domnul va fi lumina ta pe vecie și zilele suferinței tale se vor sfârși” (versetul 20).

Dar și o cunună de douăsprezece stele împodobește capul femeii. Despre însemnătatea numărului doisprezece am mai vorbit. În legătură cu stelele care vorbesc de autoritatea subordonată pentru răspândirea luminii, ele înseamnă că Dumnezeu va exersa prin poporul Israel o administrare desăvârșită pe pământ. Referitor la acel timp, Domnul Isus le dăduse ucenicilor mângâierea personală: „Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul Omului pe scaunul de domnie al mării

Sale, la reînnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M-ați urmat, veți sta și voi pe douăsprezece scaune de domnie și veți judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19.28).

Deci, dacă aici avem un tablou al slavei viitoare a Israelului pe pământ, cum a fost arătată deja în visul lui Iosif (Geneza 37.9), se poate pune încă o dată întrebarea: S-a conformat Israelul cândva acestor gânduri dumnezeiești? Răspunsul poate fi numai: Nu, niciodată! Cu toate acestea, Dumnezeu vede acest popor în cer, în hotărârea Sa, în modul descris mai înainte.

Nu se află aici oare și pentru noi o mângâiere nespusă? Despre deosebirea dintre hotărârea lui Dumnezeu și starea reală am vorbit deja. Dacă astăzi starea practică, morală a Adunării este ticăloasă și ne dă prilejul să ne smerim, putem totuși să ne ridicăm prin credință privirea în sus. Putem învăța să vedem Adunarea, ca și Israelul, cu ochii Săi, putem să recunoaștem prin credință cum vor exista în hotărârea Sa și la ce slavă le va duce. Cu privire la Adunare, am văzut deja ținta Lui cu ea: Adunarea va forma în veșnicie cortul Său. Aici aflăm la ce stare înaltă va duce pe poporul Său pământesc pe pământ. Israelul nu va mai fi printre popoare coada, ci capul (Deuteronomul 28, 13).

Durerile nașterii Israelului

Dacă femeia țipa în durerile nașterii, atunci nu putem aplica acest mod de exprimare în sensul strict al cuvântului la nașterea lui Hristos, ci la hotărârea lui Dumnezeu cu Israel. Aceste țipete și dureri ale nașterii se referă la necazurile prin care va trebui să treacă acest popor (compară Ieremia 4.31). Am vorbit deja în repetate rânduri despre acest timp greu.

Și totuși versetul 2 are legătură și cu nașterea lui Mesia. Cum putem să le punem în concordanță aceste două lucruri? Cum se poate înțelege că Mesia a trebuit să se nască, chiar încă înainte de necazul lui Iacov? Eu spun: „înainte de necaz”, căci într-adevăr în Daniel 9 avem această succesiune.

Dificultatea se rezolvă repede, dacă luăm în considerare un principiu al cuvântului profetic al lui Dumnezeu des observat: timpul harului, care se află între crucificarea lui Hristos și răpirea credincioșilor, nu este parte constitutivă a profeției, el nefiind descris în cuvântul profetic. Din acest motiv, în profețiile Vechiului Testament, nașterea lui Mesia este legată direct cu viitoarea eliberare a lui Israel. Un exemplu din Mica 5 ne arată acest adevăr foarte deslușit. După ce în versetul 2 profetul se referă la nașterea lui Mesia, el continuă: „și rămășița fraților Săi se va întoarce la fiii lui Israel”.

Încă un citat din profetul Isaia este foarte interesant în această legătură. În capitolul 66, citim: „Înainte de a simți dureri a născut și înainte de a-i veni suferințele a dat naștere unui fiu” (versetul 7). Avem aici confirmarea celor spuse: fiul, copilul de parte bărbătească din Apocalipsa

12 s-a născut înainte de a veni durerile nașterii. Cât de lung este intervalul de timp între nașterea lui Hristos și necazul cel mare nu ne este spus aici. Dar vor fi cel puțin două mii de ani.

O particularitate din Isaia 66 este deseori trecută cu vederea. Ea oferă una din frumusețile Sfintei Scripturi, care poate fi explicată numai prin dumnezeiasca paternitate a Bibliei. În timp ce profetul vorbește în versetul 7 despre nașterea fiului înainte ca Sionul să aibă dureri, în următorul verset el vorbește despre copii și spune; „Abia a intrat în munci, și fiica Sionului și-a și născut fiii!” Când fiica Sionului va simți durerile necazului (Matei 24.21), vor fi născuți în același timp copiii ei acea rămășiță temătoare de Dumnezeu din Iuda, care va rămâne credincioasă în necazuri.

Să rezumăm încă o dată. Când Domnul Isus S-a născut, Sionul nu era în dureri. Totul era în pace când păstorii pe câmpia Betleemului ascultau vestea îngerilor. Mulți ani au trecut și vor mai trece până când Sionul „va avea dureri”. Dar odată cu necazurile, va fi văzută o rămășiță ca roadă a acestor necazuri. Această rămășiță iudaică va fi purtătoarea mărturiei lui Dumnezeu în acel timp greu. Dar să luăm aminte: toate acestea n-au de-a face cu Adunarea lui Dumnezeu. Nici femeia, și nici copilul de parte bărbătească nu este o imagine a Adunării. Copilul este Hristos și femeia care naște copilul este Israelul. Israelul este mama după trup a lui Mesia.

Balaurul și copilul

Profetul vede acum încă un alt semn în cer: *„În cer s-a arătat și un alt semn: și iată, s-a văzut un mare balaur roșu, având șapte capete, zece coarne și șapte diademe pe capete. Cu coada lui trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Și balaurul a stat înaintea femeii care era să nască, pentru ca să-i sfâșie copilul când îl va naște”* (versetele 3-4).

Cine este balaurul ne lămurește versetul 9 din acest capitol: Satan. Următorul fapt este atât de remarcabil la aceste două semne din cer: Dumnezeu îngăduie profetului (și prin aceasta și nouă) nu numai o privire la ce va face cu Israelul, ci dă de înțeles, prin celălalt semn, cine este adversarul și ce ar face acesta dacă i-ar fi cu puțință să zădărnicească hotărârea lui Dumnezeu.

Semnele balaurului

Culoarea roșie a balaurului indică caracterul său sângeeros, crunt prin faptul că va prizoniza sfinții din acele zile. Cele șapte capete simbolizează o anumită perfecțiune în formele puterii sale de guvernare. Cele zece coarne sunt identice cu cei zece împărați din capitolul 17, versetul 12 și indică granițele împărăției (romane) care vine. În aceste coarne recunoaștem instrumentele propriu-zise ale Satanei în exercitarea puterii administrative pe pământ. Faptul că nu sunt douăsprezece, ci numai zece coarne (în contrast cu cele douăsprezece stele ale femeii) arată caracterul incomplet. Oricât de puternică și autoritară va fi împărăția romană, totuși sub conducerea lui Satan nu poate fi

o guvernare și o administrare desăvârșită pe pământ. Cele șapte diademe pe cele șapte capete ale lui vorbesc de demnitatea sa (arogată pe nedrept) de împărat și de puterea suverană.

Tirania satanică

Este surprinzător cât de bine coincid caracteristicile balaurului cu cele ale primei fiare (prințul roman care va veni) din capitolul 13. Nu este greu să recunoaștem cine va fi inspiratorul prințului roman: nimeni altul decât Satan însuși. Acolo citim: „Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o mare autoritate” (versetul 2). În realitate, acesta va fi un timp groaznic când suprema putere de guvernare pe pământ își va primi puterea direct de la Satan și o va desfășura sub comanda lui! Atunci nu va mai fi valabil principiul din Romani 13, versetul 1: „Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el; căci nu este autoritate decât de la Dumnezeu. Și cele care există sunt rânduite de Dumnezeu”.

Pe de o parte, oamenilor le place astăzi să se plângă de guverne sau să le ia în derâdere; într-adevăr, cei răspunzători exersează dreptul lor de guvernare într-un mod nedesăvârșit. Cu toate acestea, ei sunt rânduiți de Dumnezeu și, prin ei, El menține ordinea morală pe pământ. După hotărârea lui Dumnezeu, ei aparțin de „cel ce îl oprește” (2 Tesaloniceni 2.6). De aceea trebuie să fim mulțumitori față de guvernările existente și să ne rugăm pentru cei ce sunt așezați în poziții înalte (1 Timotei 2.1-2).

Pe de altă parte, vedem în zilele noastre, în toate domeniile sociale, strădania de a pune la îndoială autoritățile date de Dumnezeu, de a se revolta împotriva lor și, dacă este cu putință, chiar de a le înlătura. Mulți oameni strigă astăzi, sub steagul libertății, cât se poate de tare după libertate și prin aceasta gândesc impunerea voinței lor autorităților. Acești oameni vor aparține poate cândva de aceia care vor recunoaște cu amar ce înseamnă când autoritatea lăsată de Dumnezeu își pierde locul ei. Următorul verset arată acest proces serios: „*Cu coada lui trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ*” (Apocalipsa 12.4).

Expresia „a treia parte” se pare (ca în capitolul 8.7-12) să fie în legătură cu partea vestică a împărăției romane, deci cu Europa de vest. În acest teritoriu, Satan va egala autoritățile subordonate poziției omului normal. Aceste stele au fost așezate inițial de Dumnezeu ca să răspândească pe pământ lumina morală și să mențină ordinea. Dar sub influența satanică a minciunii (compară „coada” în Isaia 9.15), își vor pierde locul lor de autoritate. Ele trebuie să facă loc unui tiran de o cu totul altă natură. Dintr-un ocean haotic și scuturat de revoluții, în Europa de vest se va ridica fiara, un despot așa de îngrozitor cum nu a mai fost niciodată.

Vai de oamenii care vor trăi atunci pe pământ (Apocalipsa 12.12)! Acei oameni au respins tot timpul chemarea de-a veni sub autoritatea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său. Și când Hristos a venit să-i răpească pe ai Săi, acești oameni nu i-au aparținut Lui și au rămas aici pe pământ.

Cu toate că mulți dintre ei vor fi trăit în acea cândva favorizată Europă de vest, unde a fost vestită atât de deslușit Evanghelia harului lui Dumnezeu, vor ajunge sub tirania unui dictator care va stăpâni cu o brutalitate satanică asupra lor. Nu ar trebui chiar acest gând să miște inima oamenilor? Cu aceste cuvinte n-am vorbit încă de judecata veșnică! O, de s-ar lăsa fiecare mișcat de astfel de înștiințări și de s-ar lăsa îndreptat către Domnul Isus chiar astăzi (Evrei 11.7), pentru a găsi în El adăpost de judecățile temporale și de judecata veșnică! Astăzi, El mai este Mântuitorul păcătoșilor!

Intenția de-a sfâșia „copilul”

Descrierea balaurului slujește într-un fel ca introducere pentru poziția pe care o ia înaintea femeii care este pe cale să nască copilul. El stă acolo și vrea ca, imediat ce ea va naște, să-i sfâșie copilul.

Din această descriere, deducem mai întâi următoarele: Satan știe precis cine este sămânța promisă femeii, care va trebui să zdrobească capul șarpelui (Geneza 3.15). Și când a trecut Domnul Isus pe acest pământ, duhurile rele știau cu cine au de-a face. „Duhurile necurate, când îl vedeau, cădeau la pământ înaintea Lui și strigau: «Tu ești Fiul lui Dumnezeu!»" (Marcu 3.11; Matei 8.29). Nu este rușinos și regretabil că numeroși oameni nu știu cine este Isus? Dacă demonii și chiar Satan știu, de ce nu ar ști și oamenii? Ah, dumnezeul acestei lumi și acesta este Satan a întunecat mintea necredincioșilor ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos să nu strălucească peste ei (2 Corinteni 4.4).

De la început, Satan a încercat să zădărnicească hotărârea lui Dumnezeu și să distrugă linia făgăduințelor. Încercarea fiilor lui Iacov de-a pune deoparte pe fratele lor Iosif (Geneza 37); încercările lui faraon de-a nimici Israelul (Exod 1-2); intenția Ataliei de-a șterge total linia regească a lui David (2 Împărați 11); planul lui Haman de-a nimici poporul iudeu din timpul Esterei toate acestea indică spre aceeași direcție și spre același autor. Și când a fost născut Domnul Isus, Satan a stat gata să omoare pe adevăratul moștenitor. Astfel, noi știm sigur cine a stat în spatele atentatului lui Irod pentru a omorî „copilul” (Matei 2.13).

Mai târziu, Domnul Isus a fost ispitit de Diavol în pustie, cu scopul de a-L abate de pe calea ascultării (Matei 4). Dar acest lucru a fost cu neputință. El a provocat ura aspră a fariseilor și a învățaților față de Domnul. Satan a ridicat tot poporul împotriva Domnului, cu toate că El le-a făcut totdeauna bine (Faptele Apostolilor 10.38). Și de câte ori, pe tot traseul slujbei Sale, nu au încercat

oamenii să pună mâna pe El! Dar pentru că „nu venise ceasul”, au fost împiedicați să facă acest lucru. În sfârșit, L-au văzut totuși unde au vrut să-L aibă mort pe cruce. Aparent, se vedea că balaurul și-ar fi ajuns ținta, că ar fi sfâșiat copilul. Dar nu este așa, și acest fapt îl vom vedea imediat. Într-adevăr, și Satan este doar un slujitor al hotărârilor lui Dumnezeu. Și dacă se pare că și-a ajuns ținta, el numai a contribuit ca gândurile harului lui Dumnezeu să fie îndeplinite.

De ce este amintită nașterea lui Hristos?

„Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească, care va păstori toate neamurile cu un toiag de fier...” (versetul 5).

Cu siguranță, următoarea întrebare îi mișcă pe unii cititori: Dacă aici sunt arătate evenimentele sfârșitului, de ce se mai amintește în acest loc nașterea lui Hristos? Doar ea s-a petrecut deja de aproape două mii de ani!

Am văzut deja că în acest fragment (capitolul 11.19 până la 12.5) nu este vorba de redarea desfășurării istorice. Era imposibil ca moartea și învierea lui Hristos aceste evenimente fundamentale ale planului de mântuire să rămână neamintite. Mai mult, Dumnezeu dorește să ne clarifice ce fel de principii vor governa în zilele din urmă și cine vor fi persoanele active care vor acționa. Astfel avem, pe de o parte, hotărârea lui Dumnezeu cu Israelul. Acesta este principiul dominator harul lui Dumnezeu, și după acest principiu va acționa Dumnezeu pentru și cu acest popor. Pe de altă parte stă împotrivorul lui Dumnezeu și al oamenilor Satan. Și el întreprinde ceva, și pentru aceasta se folosește de uneltele lui. Lucrarea sa va fi determinată de principiul dușmăniei împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Hristos. Și pentru a ni se arăta că el, dacă ar fi fost posibil, chiar și venirea lui Hristos în lume ar fi împiedicat-o, este citată nașterea Domnului. Aceasta este, mă gândesc, explicația pentru expunerea lucrurilor desigur neobișnuite din acest pasaj.

De altfel Isaia 9, versetul 6 nu este încă împlinit pe deplin: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: «Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii»”. Când Domnul Isus a venit în lume, era existentă doar o foarte mică rămășiță în Iuda, care putea spune aceste adevăruri prin credință. Dar Dumnezeu privește dinainte, în planul Său, la timpul în care odată tot Israelul va recunoaște în El pe Fiul și astfel va putea face asemenea afirmații despre El. Astăzi, poporul iudeu nu-L onorează pe Domnul Isus în nici un caz cu aceste titluri de onoare. Oricare altele, numai acestea nu! Dar va veni timpul când nu numai în granițele Israelului, ci mult mai departe îl vor numi: Minunat, Sfătuitor, Dumnezeu puternic, Părintele veșniciei, Prinț al păcii. El va face ca domnia Lui să crească și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui (Isaia 9.7).

Păstoria neamurilor

Dar înainte ca Mesia să poată să șadă pe tronul Său de slavă, trebuie să se împlinească ce ne spune versetul 5 despre copilul de parte bărbătească: El va păstori toate neamurile cu un toiag de fier. Aceasta este, fără îndoială, o aluzie directă la Psalmul 2: „Cere-Mi și-Ți voi da popoarele de moștenire și marginile pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma în bucăți ca pe vasele unui olar" (versetele 8-9).

Aici vedem iarăși hotărârea lui Dumnezeu care are în definitiv ca punct central nu femeia, ci Fiul: Hristos trebuie să aibă primul loc. Întrebarea, cine va guverna pe pământ, Diavolul sau Hristos, pentru Dumnezeu are un răspuns de mult hotărât. Desigur, Satan mai este astăzi prințul și dumnezeul acestui veac (2 Corinteni 4.4; Ioan 14.30), și Hristos este încă ascuns în Dumnezeu (Coloseni 3.3). Credinciosul îl vede de fapt cu ochii duhovnicești deja încununat cu slavă și cu cinste (Evrei 2.9), dar știe că acum nu toate Îi sunt supuse (versetul 8). Dar când Dumnezeu va aduce din nou pe Cel întâi-născut în lume (Evrei 1.6), atunci Îl va invita, cu cuvintele Psalmului 2, de a lua în moștenire partea care I se cuvine și de a zdrobi pe cei care-I stau în cale.

Ca răspuns la aceasta, vedem pe Domnul Isus în Apocalipsa 19 ieșind prin cerul deschis. Cu toiagul de fier, va nimici mai întâi ostile confederației vestice adunate împotriva Lui (versetele 19-21). Atunci, prințul roman {fiara} și Anticristul (profetul mincinos) vor fi aruncați de vii în iazul de foc, în iad. Scurt timp după aceea, din Egipt va veni împăratul nordului, va năvăli în Palestina și se va răscula împotriva lui Hristos, Prințul prinților. Dar și el cu toată oștirea lui va fi nimicit deodată și „fără mână de om" (Daniel 8.25; 11.44-45). După un timp și atunci va exista deja împărăția de o mie de ani -, Gog, căpetenia confederației rusești, prin care a fost susținut primul împărat al nordului, va continua războiul împotriva Palestinei și cu ostile lui puternice se va năpusti în țară. Dar până să ajungă la Ierusalim, Domnul îl va nimici în totalitate (Isaia 10.20-34; 14.24-25; Ezechiel 38; 39).

Da, Domnul va păstori neamurile cu un toiag de fier. Istoric privind, de la Apocalipsa 12, versetul 6 vor mai trece trei ani și jumătate până când lucrurile tocmai evocate se vor întâmpla într-adevăr. Dar hotărârea lui Dumnezeu pentru Fiul Său este prezentată deja aici.

Deci, este foarte important să reținem că Domnul Isus nu va stăpâni singur. El a promis și a spus biruitorului din Tiatira: „Celui care va birui și celui care va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va păstori cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu de la Tatăl Meu" (Apocalipsa 2.26-27). Surprinzător este faptul că în amândouă textele sunt folosite aproape aceleași cuvinte! Aici devine deslușit un adevăr prețios: Hristos se unește cu ai Săi. Poziția Lui este poziția alor Săi. „Dacă răbdăm, vom și împărăți

împreună cu El" (2 Timotei 2.12). Acest principiu al identificării lui Hristos cu Adunarea Sa îl vom găsi din nou în următorul paragraf.

Hristos și Adunarea

Dacă în ultima propoziție a versetului nostru din capitolul 12 se spune: „... *și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie*" (versetul 5), atunci se pun două întrebări: De ce este răpit numai decît copilul la Dumnezeu și la scaunul Său de domnie?

Pe cine trebuie să înțelegem în cuvântul copil? Arată acest simbol mai mult decît pe Hristos?

Prima întrebare o pot trata pe scurt. Am văzut deja că aici nu este vorba de istorie, ci de hotărârea lui Dumnezeu. Copilul, Hristos, este văzut în această hotărâre a lui Dumnezeu. De aceea lipsește orice indicație istorică referitoare la viața și la moartea lui Hristos. Este marcată numai înălțarea Domnului la cer. Satan a vrut să nimicească pe Hristos și, într-adevăr, Domnul slavei a fost pus pe cruce. Dar Hristos este totuși triumfător asupra morții și asupra Diavolului. Tocmai prin moartea Sa a nimicit pe acela care are puterea morții, adică pe Diavolul (Evrei 2.14). Dumnezeu „a adus înapoi dintre cei morți pe Domnul nostru Isus" (Evrei 13.20) și L-a retras atacului și sferei de exercitare a puterii Satanei: Dumnezeu L-a răpit la El. Încă nu a venit ziua puterii Sale, dar a fost deja așezat în locul de unde vine orice putere.

Cu aceasta, ajung la a doua întrebare. Faptul că prin copil este vorba de Hristos am înțeles. Dar este aceasta totul? Nu cred. Eu cred că răpirea Lui înseamnă și răpirea noastră, răpirea Adunării.

Aceasta nu este numai o presupunere. Referirea la faptul că Domnul se unește cu ai Săi în exercitarea stăpânirii Sale mi se pare obligatorie. De altfel, acest principiu al facerii una a lui Hristos cu Adunarea Sa se află la baza învățăturii Noului Testament asupra lui Hristos și a Adunării. În hotărârea lui Dumnezeu, Hristos și Adunarea sunt pe deplin una. Niciodată în gândurile Sale nu va fi despărțit Capul de Trup. Hristos și Adunarea formează o unitate, un organism. Doresc să explic acest principiu, pe scurt, în trei exemple.

Să luăm textul amintit din Coloseni 3. Hristos, șezând la dreapta lui Dumnezeu, este ascuns acum în El: lumea nu-L vede în timpul de față. Dar pentru că Hristos este viața noastră, și viața noastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Lumea nu-L înțelege nici pe Hristos, nici viața pe care o avem în El. Dar când Hristos, viața noastră, va fi descoperit aceasta înseamnă că va fi văzut de lume -, atunci și noi vom fi descoperiți cu El în slavă (versetele 3-4). Atât de mult suntem făcuți una cu Hristos în gândurile lui Dumnezeu, atât de mult este El viața noastră, încât, atunci când va fi vizibil pentru lume, și noi vom fi descoperiți împreună cu El.

Al doilea exemplu: După ce apostolul Pavel a vorbit în 1 Corinteni 12 despre unitatea Trupului și a arătat că acest Trup, în ciuda unității sale, este format din multe mădulare, trage concluzia: „tot așa este și Hristos” (versetul 12). Nu este acest adevăr minunat? El nu spune: „tot așa este și Adunarea”, ci: „tot așa este și Hristos. ”Hristos, acesta este Hristos și ai Săi. Hristos și Adunarea formează împreună pe Hristos. Ce hotărâre binecuvântată a lui Dumnezeu!

Mai citez și un al treilea exemplu pentru identificarea lui Hristos cu ai Săi. Dacă vom căuta Adunarea în Vechiul Testament, o vom căuta în zadar. Noi știm de ce: taina despre Hristos și despre Adunare nu a fost descoperită în Vechiul Testament (Efeseni 3.5, 9; Coloseni 1.26). Dar ceea ce găsim, iubiților, este Hristos! Și ceea ce se spune despre El în Vechiul Testament se aplică în Noul Testament asupra alor Săi. Cine a remarcat deja, de exemplu, că versetele 33-34 din Romani 8: „Cine va ridica vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care îndreptățește. Cine-i va condamna?” sunt o aluzie la Isaia 50, versetele 8-9? Dar versetele din Isaia se referă la Hristos, iar versetele din Romani 8 la credincioșii din timpul harului. Ce unire minunată între Hristos și Adunare!

De aceea nu am nici cea mai mică îndoială că noi putem recunoaște în simbolul copilului nu numai pe Hristos, ci și pe Hristos și Adunarea. Pentru că aici nu se pune problema timpului, răpirea lui Hristos și răpirea Adunării va fi rezumată în același simbol, în același act. Într-adevăr, ei aparțin unul altuia.

Diferite ocrotiri ale sfinților

După gândurile lui Dumnezeu, Adunarea trebuie să fie răpită în cer, ca și Hristos, înainte de a începe răzbunarea lui Satan pe acest pământ. De aceea trebuie nu numai Hristos să fie luat din cale, ci și Adunarea și Duhul Sfânt care este în ea. Căci așa cum există ceva care oprește descoperirea Anticristului (2 Tesaloniceni 2.6), există și un Cel ce o oprește (versetul 7), și acesta este Duhul Sfânt în Adunare. Abia atunci când ei vor fi părăsit pământul, Satan în legătură cu cele două fiare își va putea înfăptui nestingherit îngrozitoarea lui lucrare. Și pentru că Satan nu va mai găsi pe Hristos și pe ai Săi, toată mânia lui se va îndrepta împotriva poporului pământesc al lui Dumnezeu, împotriva femeii care va fugi în pustie (Apocalipsa 12.6). Dar așa cum Dumnezeu a păzit copilul de urmărirea balaurului, tot așa va păzi și va menține și rămășița iudaică.

Să observăm totuși deosebirea: pe Hristos și pe Adunare îi va păzi prin faptul că îi va lua cu totul de aici răpindu-i la cer; Israelul însă va fi aici pe pământ, în pustie, unde va găsi adăpost de atacurile mortale ale balaurului.

Cât de mângâietor este faptul că Dumnezeu numără zilele necazului prin care trebuie să treacă poporul Său pământesc: o mie două sute șazeci de zile! Dacă se vorbește totuși de acțiunea

Satanei în a doua jumătate a ultimei săptămâni a lui Daniel, atunci această perioadă va fi prezentată ca „un timp, timpuri și jumătatea unui timp” (versetul 14) sau „patruzeci și două de luni” (Apocalipsa 13.5).

Încă o observație sprijină adevărul că răpirea sfinților are loc înainte de acest timp al necazului cel mare. Când Satan, la începutul acestei epoci scurte, va fi aruncat din cer pe pământ, atunci cerul se va bucura. Profetul aude o voce puternică a sfinților proslăviți în cer care zice: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Său, pentru că acuzatorul fraților noștri, care zi și noapte îi acuza înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos” (Apocalipsa 12.10). Să luăm în seamă modul de exprimare: „acuzatorul fraților noștri”. Acești sfinți cerești nu vorbesc despre ei înșiși ca țintă a atacurilor lui Satan, ci despre alți sfinți care, după răpirea Miresei, din cauza mărturiilor lor pentru Domnul, au suferit moartea și au învins pe acuzatorul lor, Diavolul.

Spun acestea pentru a sublinia încă o dată că cei credincioși, care vor avea parte de răpire, vor fi în acel timp deja în cer. Ei vor fi răpiți în cer deja înainte de începerea judecăților pregătitoare și ei sunt cei al căror glas este auzit de profet. În al doilea rând, învățăm aici că sfinții cerești se vor face una cu frații lor iudei de pe pământ deci cu sfinții din prima jumătate a ultimei săptămâni a lui Daniel care, datorită sângelui Mielului și a cuvântului mărturiei lor, vor suferi moartea de martir.

Încheiere

Iată-ne ajunși la sfârșitul cercetărilor noastre asupra răpirii sfinților. Am încercat să prezint ce spune Sfânta Scriptură în această privință. Acest eveniment este în deplină concordanță cu cuvântul profetic, dar nu este el însuși parte componentă a profeției. Subiectul cuvântului profetic este arătarea Domnului cu sfinții Săi în putere și slavă. Răpirea va avea loc însă înaintea acestui eveniment. Din punct de vedere temporal, ea are loc înaintea începerii necazului mare care va veni îndeosebi asupra poporului iudeu. De altfel, ea nu depinde de vreo desfășurare profetică.

Astfel, copiii lui Dumnezeu ai timpului de har au privilegiul binecuvântat să aștepte, înainte de orice, răpirea. Ei însă nu așteaptă un eveniment extraordinar, ci sosirea personală a Celui care îi iubește nespus de mult. Ei vor fi răpiți în întâmpinarea Lui în trupuri proslăvite. Îmbrăcarea trupului proslăvit (1 Corinteni 15.53; 2 Corinteni 5.2, 4) îi va face vrednici să-L vadă așa cum este El (1 Ioan 3.2). Nu se poate descrie ce va însemna lucrul acesta! El va constitui fericirea profundă din cer!

În puterea Duhului și prin credință, ei au învățat deja în această viață ce înseamnă să fii eliberat de puterea păcatului (Romani 6-8). Dar când va veni Domnul pentru a-i lua la Sine, vor fi

eliberați și de prezența păcatelor: ei vor fi găsiți numai în EL (Filipeni 3.9). Abia atunci mântuirea lor va fi completă. Prin primirea cuvântului despre jertfa Domnului, ei nu mai aparțin de aceia care merg în pierzare, ci de aceia care sunt mântuiți (1 Corinteni 1.18). Acest proces se va revărsa fulgerător într-o stare care rămâne veșnic. Astăzi, ei au deja mântuirea sufletului (1 Petru 1.9). Ei știu ce înseamnă a fi salvat prin greutatea drumului de pe pământ (Evrei 7.25). Amândouă au fost partea lor fericită pe când se aflau încă pe acest pământ. Ei vor afla din aceasta ce înseamnă să fie salvați de orice putere împotrivoare.

Proslăviți, asemenea Lui, ei vor fi puși în starea de a savura pe deplin pe Domnul și Mântuitorul lor. Aceasta va fi cea mai profundă fericire a sufletului. De nimic nu vor mai fi stânjeniți, nici prin trup, nici prin păcat, nici nu vor mai fi incomodați de Satan sau de lume. Zilele „copilăriei” vieții lor pământești chiar dacă nu sunt uitate vor fi trecute pentru totdeauna. Cunoașterea în parte va face loc cunoașterii depline și într-un mod absolut vor recunoaște față în față vor cunoaște cum au fost cunoscuți (1 Corinteni 13.10-12).

Hristos, punctul central al hotărârilor lui Dumnezeu, va fi și punctul central al cerului. Cei mântuiți Îl vor vedea așa cum este. Ei nu își vor mai lua ochii de la El niciodată. Dragoste și adorare, admirație și venerație Îl vor întâmpina pe El, pe El și pe Tatăl pe vecie.

Mulți comentatori ai zilelor noastre fixează această dată la anul 445 înainte de Hristos (î.Hr.). Pornind de la cele 1260 de zile din Apocalipsa 12 pentru trei ani și jumătate, ei socotesc cu ani profetici de 360 de zile (12x30 zile) și ajung astfel la anul 31 sau 32 după Hristos (d. Hr.) ca fiind anul morții lui Hristos.

Între versetele 24 și 25 din Luca 21 este o lungă perioadă de timp. Versetele 25 până la 28 se referă ca și versetele corespunzătoare din Matei 24 și din Marcu 13 la timpul de sfârșit.